COLECȚIA

Jubiri de poveste

Numărul 1
New York Times

ELIZABETH HOYT

Înger și demon

Elizabeth Hoyt

Înger și demon

Traducere din limba engleză
Bianca Paulevici

ALMA
2013

The Raven Prince
Elizabeth Hoyt
Copyright © 2006 Nancy M. Finney

Alma, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro

Înger și demon
Elizabeth Hoyt
Copyright © 2013 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarț
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

ISBN ePUB: 978-606-686-571-5
ISBN PDF: 978-606-686-572-2
ISBN Print: 978-606-8494-96-8

Pentru soțul meu, Fred, plăcinta mea cu afine sălbatice – dulce, și mereu alinător.

Capitolul 1

A fost odată ca niciodată, într-o țară îndepărtată, un duce adus la sapă de lemn care avea trei fiice…

din *Prințul Corb*

Little Battleford, Anglia
Martie 1760

Combinația dintre un cal care galopează mult prea repede, o potecă noroioasă în curbă și o doamnă care merge pe jos nu duce niciodată la ceva bun. Chiar și în cele mai favorabile circumstanțe, șansele unui rezultat pozitiv sunt deprimant de scăzute. Dar adaugă la asta și un câine – un câine foarte mare – și, meditată Anna, n-ai cum să eviți un dezastru.

Calul despre care vorbim sări brusc în lateral când Anna îi ieși în cale. Mastifful, care alerga în dreptul calului, țâșni pe sub botul acestuia, ceea ce-l făcu să se ridice pe picioarele din spate, cu copitele lui cât niște farfurii spintecând aerul. Și, inevitabil, călărețul enorm de pe el pică din șa. Bărbatul se prăbuși la picioarele ei ca un șoim doborât, chiar dacă nu cu aceeași eleganță. În timpul căzăturii își pierdu cravașa și pălăria tricorn și ateriză cu un pleoscăit spectaculos într-o băltoacă. Un zid de apă noroioasă țâșni spre ea, udând-o leoarcă.

Toată lumea, inclusiv câinele, înlemni.

„Idiotule”, se gândi Anna, dar nu o rosti cu voce tare. Văduvele respectabile de o anumită vârstă – treizeci și unu, peste două luni – nu azvârle cu epitete, oricât de pertinente ar fi, în gentlemeni. Nu, nu fac una ca asta.

– Sper că nu v-ați rănit de la căzătură, spuse ea în schimb. Să vă ajut să vă ridicați? Zâmbi cu dinții încleștați spre bărbatul ud leoarcă.

Acesta nu-i răspunse la fel de diplomat.

– Ce naiba căutai în mijlocul drumului, femeie proastă?

Bărbatul se ridică din băltoacă, privind-o amenințător, în modul acela iritant al gentlemenilor care încearcă să pară importanți după ce tocmai s-au purtat prostește. Arăta groaznic cu toată apa aia murdară care picura pe chipul lui palid, ciupit de vărsat. Ochii lui de culoarea obsidianului erau înconjurați de gene dese, fără să distragă însă atenția de la nasul și bărbia mari și buzele subțiri, aproape albe.

– Îmi pare atât de rău. Anna continuă să zâmbească. Mă îndreptam spre casă. Evident, dacă aș fi

știut că aveți nevoie de toată lățimea drumului…

Dar, aparent, întrebarea lui fusese retorică. Bărbatul se îndepărtă cu pași mari și apăsați, nebăgând-o în seamă nici pe ea, nici explicația oferită. Își ignoră pălăria și cravașa, îndreptându-se amenințător spre cal, înjurând pe un ton scăzut, ciudat de liniștitor.

Câinele se așeză să privească spectacolul. Calul, un murg ciolănos, avea pielea acoperită de petice decolorate, care din nefericire îl făceau să pară bălțat. Își roti ochii la bărbatul cu pricina și se dădu sfios câțiva pași mai încolo.

– Așa-i. Dansează ca o fecioară când o strângi prima oară de țâță, piele netăbăcită revoltătoare și mâncată de viermi, îi murmură bărbatul animalului. Când pun mâna pe tine, odraslă bastardă de cămilă bolnavă și-un măgar deșelat, îți frâng gâtul ăla idiot, să vezi tu de nu.

Calul ciuli urechile asimetrice ca să audă mai bine vocea liniștitoare de bariton și făcu un pas nesigur înainte. Anna îl înțelegea. Vocea acelui bărbat urât îi stârni aceeași senzație ca o pană trecută peste talpa piciorului: iritantă și ispititoare în același timp. Se întrebă dacă avea același ton și când făcea dragoste cu o femeie. Spera doar că folosea alte cuvinte.

Bărbatul se apropie îndeajuns de mult de calul năucit, încât să-l apuce de căpăstru. Rămase locului o clipă, murmurând obscenități; apoi încălecă dintr-o singură mișcare ageră. Coapsele lui musculoase, indecent de vizibile prin pantalonii din piele de căprioară uzi, se strânseră în jurul trunchiului calului, în timp ce întoarse botul animalului.

Își înclină capul gol înspre Anna.

– Doamnă, o zi bună.

Și fără să arunce măcar o privire în urma lui, o luă la galop pe cărare, cu dulăul alergând lângă el. Într-o clipă dispăru. Apoi nu se mai auzi nici sunetul copitelor.

Anna își coborî privirea.

Coșul ei era în băltoacă, iar conținutul lui – cumpărăturile de dimineață – împrăștiate toate pe drum. Probabil că îl scăpase când se ferise de calul care gonea spre ea. Și-acum, gălbenușurile de la o jumătate de duzină de ouă se scurgeau în apa noroioasă, iar un hering singuratic o privea încruntat, de parcă ar fi învinovățit-o pentru aterizarea lui rușinoasă. Ridică peștele și-l scutură. Măcar el putea fi salvat. Rochia ei gri însă picura jalnic, deși culoarea propriu-zisă nu diferea mult de noroiul care o acoperea acum. Trase de fuste, încercând să le desprindă de picioare, după care oftă și o lăsă baltă. Se uită pe drum, în ambele direcții. Crengile golașe ale copacilor răpăiră în vânt, deasupra ei. Drumul îngust era pustiu.

Anna inspiră adânc și rosti cuvântul interzis cu voce tare, în fața lui Dumnezeu și a sufletului ei etern:

– Bastardul! Își ținu respirația, așteptându-se să fie trăsnită sau, mai probabil, să simtă un junghi de vină. Nu se întâmplă nici una, nici alta, ceea ce ar fi trebuit să o neliniștească într-o oarecare măsură. La urma urmei, doamnele nu îi înjură pe gentlemeni, indiferent dacă aceștia le-au provocat sau nu. Și ea era, mai presus de orice, o doamnă respectabilă, nu-i așa?

Până să ajungă șontâc-șontâc la căsuța ei, fustele Annei se uscară, întărindu-se. Vara, florile exuberante care umpleau mica grădină din fața casei o înveseleau, dar în acea perioadă a anului era mai mult un petic de noroi. Înainte să ajungă la ușă, aceasta se deschise deja. O femeie micuță, cu

cârlionți cenușii la tâmple, se uită din prag.

– Ah, iată-te. Femeia flutură o lingură de lemn pătată cu sos, împroșcându-se neatent pe obraz. Eu și Fanny făceam tocăniță de oaie, și cred că sosul ei e mai bun acum. Aproape că nici nu se mai văd cocoloașele. Se aplecă în față și-i șopti: Dar mai avem de lucrat la găluște. Mă tem că au o textură destul de neobișnuită.

Anna îi zâmbi istovită soacrei ei.

– Sunt sigură că tocănița va ieși minunat. Intră în holul înghesuit și puse coșul jos.

Cealaltă femeie se lumină la față, dar apoi strâmbă din nas, când Anna trecu pe lângă ea.

– Dragă, se simte un miros ciudat de la… Nu-și termină propoziția și se uită la capul Annei. De ce ai frunze ude pe pălărie?

Anna se strâmbă și pipăi cu degetele.

– Mă tem că am avut parte de o pățanie pe drum.

– O pățanie? De atâta agitație, Mama Wren scăpă lingura. Te-ai rănit? După hainele tale, ai zice că te-ai tăvălit într-o cocină.

– Sunt bine; doar puțin udă.

– Ei bine, trebuie să-ți pui numaidecât ceva uscat pe tine, dragă. Și părul tău – Fanny! Mama Wren nu-și mai termină fraza și strigă înspre bucătărie. Trebuie să-l spălăm. Părul, vreau să spun. Te-ajut să urci. Fanny!

O fată tare neîndemânatică, având mâinile roșii și cu o claie de păr cărămizie, păși sfioasă pe hol.

– Ce-i?

Mama Wren se opri pe scări în spatele Annei și se aplecă peste balustradă.

– De câte ori ți-am spus să zici „Da, doamnă”? N-o să devii niciodată servitoare într-o casă mare dacă nu vorbești cum trebuie.

Fanny clipi înspre cele două femei, cu gura ușor căscată. Mama Wren oftă.

– Du-te și pune o oală cu apă la încălzit. Domnișoara Anna trebuie să-și spele părul.

Fata se grăbi spre bucătărie, după care își băgă din nou capul pe ușă.

– Da, doamnă.

Scările abrupte dădeau într-un palier minuscul. Pe partea stângă se afla camera femeii mai în vârstă; pe partea dreaptă, cea a Annei. Aceasta intră în cămăruța ei și se duse direct spre oglinda care atârna deasupra măsuței de toaletă.

– Nu știu ce-o să se aleagă de orașul ăsta, îi spuse soacra, gâfâind în urma ei. Te-a stropit o trăsură? Unii conducători de poștalion sunt pur și simplu iresponsabili. Au impresia că tot drumul e doar al lor.

– Sunt perfect de acord, răspunse Anna uitându-se în oglindă. O coroniță din flori de măr uscate și îngălbenite atârna peste muchia oglinzii, o amintire de la nunta ei. Dar în cazul ăsta a fost un singur călăreț. Tot părul îi era răvășit și încă avea pete de noroi pe frunte.

– E și mai rău cu gentlemenii ăștia călare, bombăni femeia mai în vârstă. Ei bine, nu cred că sunt în stare să-și controleze animalele, unii dintre ei. Teribil de periculos. Sunt o amenințare pentru femei și copii.

– Îhî. Anna își dădu jos șalul, lovindu-se din greșeală cu fluierul piciorului de scaun. Se uită prin cameră. Aici își petrecuseră ea și Peter toți cei patru ani de căsnicie. Își atârnă șalul și pălăria în cârligul unde obișnuia să-și pună Peter haina. Scaunul pe care își așeza el cândva grămada de cărți de legislație grele servea acum pe post de noptieră pentru ea. Până și peria lui de păr, cu cele câteva fire roșcate prinse printre peri, fusese împachetată și pusă deoparte de multă vreme.

– Măcar ai salvat heringul. Mama Wren încă era agitată. Chiar dacă nu cred că o bălăceală în noroi i-a îmbunătățit prea mult aroma.

– Fără îndoială, răspunse Anna absentă. Privi din nou ghirlanda, care se fărâmița tot mai mult. Nu-i de mirare, ținând cont că era văduvă de șase ani. Ce grozăvie. Ar fi fost mai potrivită în grămada de gunoi din grădină. O aruncă la o parte, s-o ducă jos mai târziu.

– Poftim, draga mea, să te ajut. Mama Wren începu să-i desfacă nasturii rochiei. Trebuie s-o frecăm numaidecât cu buretele. E plină de noroi în jurul tivului. Poate dacă i-aș pune unul nou… Glasul i se auzi înfundat când se aplecă. A, apropo, i-ai vândut dantela modistei?

Anna trase rochia în jos și ieși din ea.

– Da, i-a plăcut foarte mult. A spus că e cea mai frumoasă pe care a văzut-o de ceva vreme.

– Ei bine, fac dantelă de aproape patruzeci de ani. Mama Wren încercă să pară modestă. Își drese vocea. Cât ți-a dat pe ea?

Anna tresări.

– Un șiling și șase bănuți. Se întinse după șalul zdrențuit.

– Dar am lucrat cinci luni la ea, gemu Mama Wren.

– Știu. Anna oftă și își desfăcu părul. Și, cum am spus, modista a zis că e de calitate superioară. Doar că dantela nu mai e foarte la modă.

– Ba e după ce o prinde pe o bonetă sau o rochie, bombăni Mama Wren.

Anna se strâmbă, înțelegătoare. Apucă un cearșaf de pe un cuier de sub streașină, și cele două femei coborâră scările în tăcere.

În bucătărie, Fanny păzea un ceaun cu apă. De grinzile negre atârnau bucheţele de ierburi uscate, care înmiresmau aerul. Vechiul șemineu de cărămidă acoperea un întreg perete. Vizavi de acesta se afla o fereastră încadrată cu draperii care dădea spre grădina din spate. Pe peticul de pământ se zărea un șir de căpățâni de salată cu frunzele de un verde gălbui, iar ridichile și napii se făcuseră deja de o săptămână.

Mama Wren puse un lighean ciobit pe masa din bucătărie. Tocită de la ani de zile de frecare zilnică, masa ocupa cu mândrie locul din mijlocul camerei. Seara o împingeau înspre perete, ca mica servitoare să-și poată întinde o rogojină în fața focului.

Fanny aduse ceaunul cu apă. Anna se aplecă deasupra ligheanului, iar Mama Wren îi turnă apa în cap. Era călduță. Anna se săpuni pe păr și inspiră adânc.

– Mă tem că trebuie să facem ceva cu situația noastră financiară.

– O, nu-mi spune că trebuie să facem și mai multe economii, dragă, mârâi Mama Wren. Deja am renunțat la carne proaspătă, cu excepția mielului în zilele de marți și joi. Și nu ne-am mai cumpărat îmbrăcăminte de ani de zile.

Anna observă că soacra ei nu pomeni nimic de cheltuielile de întreținere a lui Fanny. Chiar dacă

fata era, cică, servitoarea și bucătăreasa lor, în realitate, ajunsese în casa lor dintr-un impuls caritabil. Singura rudă a lui Fanny, bunicul ei, murise când ea avea zece ani. La vremea respectivă, oamenii din sat vorbiseră să o trimită pe fată la o casă de săraci, dar Anna intervenise pentru ea, așa că, de atunci, Fanny rămăsese în casa lor. Mama Wren spera să o învețe să lucreze ca servitoare într-o casă mare, dar fata progresa foarte încet.

– Te-ai descurcat foarte bine cu economiile pe care le-am făcut, spuse Anna frecându-și scalpul. Dar investițiile pe care ni le-a lăsat Peter nu mai merg așa bine ca înainte. Venitul nostru a scăzut constant de la moartea lui.

– Ce păcat că ne-a lăsat atât de puțin, spuse Mama Wren.

Anna oftă.

– N-a vrut să ne lase o sumă atât de mică. Era tânăr când l-au răpus frigurile. Sunt sigură că, dacă ar fi trăit, ar fi făcut economii substanțiale.

De fapt, Peter îmbunătățise situația lor financiară după moartea tatălui său, cu puțin timp înainte de căsătoria lor. Acesta fusese avocat, dar câteva investiții proaste îi aduseseră numai datorii pe cap. După nuntă, Peter vânduse casa în care crescuse ca să plătească datoriile tatălui său și se mutase împreună cu noua lui mireasă și cu mama lui văduvă în casa aceasta țărănească mult mai mică. Când se îmbolnăvise, lucra ca avocat și murise în nici două săptămâni, lăsând-o pe Anna să se ocupe de una singură de mica lor gospodărie.

– Clătește, te rog.

Un șuvoi de apă rece i se vărsă peste ceafă și cap. Pipăi, să se asigure că nu mai rămăsese deloc săpun, după care își stoarse excesul de apă din păr. Își înfășură pânza pe cap și își ridică privirea.

– Cred că voi căuta ceva de lucru.

– O, Doamne, nu poți face una ca asta! Mama Wren se trânti pe un scaun. Doamnele nu muncesc.

Anna își simți buzele zvâcnindu-i.

– Ai prefera să rămân o doamnă și să murim amândouă de foame?

Mama Wren ezită, părând că chiar se gândește serios la întrebare.

– Nu-mi răspunde, spuse Anna. Oricum n-o să ajungem lihnite. Totuși, trebuie să găsim o modalitate de-a aduce un venit în casă.

– Poate dacă aș face mai multă dantelă. Sau aș putea să renunț de tot la carne, spuse soacra ei cu înfocare.

– Nu vreau să fii nevoită să faci asta. În plus, tata mi-a asigurat o educație bună.

Mama Wren se însenină.

– Tatăl tău a fost cel mai bun vicar pe care l-a avut vreodată Little Battleford, Dumnezeu să-l odihnească. Și le-a spus tuturor ce părere avea el despre educarea copiilor.

– Îhî. Anna își dădu jos pânza de pe cap și începu să-și pieptene părul umed. S-a asigurat că știu să scriu, să citesc și să adun. Știu chiar și puțină latină și greacă. Mă gândeam să caut mâine ceva de lucru ca guvernantă sau însoțitoare.

– Bătrâna doamnă Lester e aproape oarbă. Sunt sigură că ginerele ei te-ar angaja ca să-i citești… Mama Wren se opri.

Anna simți și ea mirosul acru din aer.

– Fanny!

Micuța servitoare, care urmărise discuția dintre stăpânele ei, scânci și fugi la oala cu tocăniță de pe foc. Anna gemu. Încă o cină arsă.

Felix Hopple se opri în fața ușii bibliotecii contelui de Swartingham și se studie. Peruca lui, cu doi cârlionți pe fiecare parte, era proaspăt pudrată într-o nuanță adecvată de levănțică. Statura lui – destul de zveltă pentru un bărbat de vârsta sa – era scoasă în evidență de o vestă de culoarea roșu-brun țesută cu frunze galbene întrepătrunse. Iar colanții lui aveau dungi verzi și portocalii: frumoși, fără a fi ostentativi. Ținuta sa era perfectă. Chiar nu avea de ce să ezite lângă ușă.

Oftă. Contele avea neplăcuta tendință de a mârâi. Ca administrator al moșiei Ravenhill Abbey, Felix auzise mârâitul acela neliniștitor de câteva ori în ultimele două săptămâni. Îl făcuse să se simtă ca unul din acei gentlemeni ghinioniști despre care citeai în jurnalele de călătorie, care trăiesc în umbra unor vulcane mari, amenințătoare. Genul acela de vulcane care ar putea erupe oricând. Felix nu pricepea nicicum de ce alesese lordul Swartingham să locuiască la moșia Abbey, după ani de zile de absență încântătoare, dar avea sentimentul tot mai pronunțat că intenționa să rămână o vreme foarte, foarte îndelungată.

Intendentul își trecu o mână peste vestă. Își aminti că, chiar dacă chestiunea despre care trebuia să-l informeze pe conte nu era deloc plăcută, în nici un caz nu putea fi considerată ca fiind vina lui. Astfel pregătit, dădu scurt din cap și ciocăni la ușa bibliotecii.

Urmă o pauză, apoi se auzi o voce profundă, sigură și iritată:

– Intră.

Biblioteca se afla în partea de vest a conacului, iar razele soarelui târziu de după-amiază se strecurau prin ferestrele mari care acopereau aproape tot peretele exterior. Ai zice că asta ar fi făcut din bibliotecă o cameră primitoare, însorită, dar lumina soarelui era cumva înghițită imediat de spațiul cavernos, lăsând cea mai mare parte a camerei în stăpânirea umbrelor. Tavanul, înalt cât două etaje, era cufundat în întuneric.

Contele stătea în spatele unui birou masiv în stil baroc care, pe un bărbat mai mic, l-ar fi făcut să pară un adevărat pitic. În apropiere, un foc încerca să ardă vioi, dar eșua lamentabil. Un câine gigantic, dungat stătea întins în fața vetrei, de parcă ar fi fost mort. Felix se înfioră. Câinele era o corcitură între un mastiff și, posibil, un ogar. Ieșise un câine urât și fioros pe care încerca din răsputeri să-l evite.

Își drese vocea.

– Aveți un moment liber, milord?

Lordul Swartingham își ridică privirea de la niște hârtii pe care le ținea în mână.

– Ce mai e acum, Hopple? Intră, intră, omule. Așază-te, până termin asta. Te ascult într-un minut.

Felix se duse spre unul dintre fotoliile din fața biroului de mahon și se lăsă în el, cu un ochi la câine. Se folosi de acest moment de repaus ca să-l observe pe angajatorul său, încercând să-și dea seama de dispoziția acestuia. Contele se încrunta la pagina din fața lui, cicatricile de pe față făcându-l foarte neatrăgător. Bineînțeles, asta nu era neapărat un semn rău. Contele era tot timpul încruntat.

Lordul Swartingham puse la o parte hârtia. Își dădu jos ochelarii de citit în formă de semilună și

se lăsă pe spate, în scaun, care scârțâi sub greutatea lui destul de însemnată. Felix tresări.

– Ei bine, Hopple?

– Milord, am niște vești neplăcute, care sper că nu vă vor afecta prea tare. Zâmbi ezitant.

Contele se holbă de-a lungul nasului său mare fără să spună ceva. Felix își trase manșetele cămășii.

– Noul secretar, domnul Tootleham, a primit vești despre o urgență de familie care l-a obligat să demisioneze destul de repede.

Expresia contelui rămase în continuare aceeași, chiar dacă începu să bată darabana în suportul scaunului. Felix continuă mai repede:

– Se pare că părinții domnului Tootleham, din Londra, au fost puși la pat de febră și au nevoie de ajutorul lui. E vorba despre o boală foarte virulentă, cu transpirații și diaree, f-foarte contagioasă.

Contele ridică o sprânceană neagră.

– D-de fapt, cei doi frați și cele trei surori ale domnului Tootleham, bunica lui în vârstă, o mătușă și pisica familiei au luat cu toții această boală contagioasă și nu se pot îngriji singuri. Felix se opri și se uită la conte.

Tăcere.

Felix încerca din răsputeri să nu se bâlbâie.

– Pisica? pufni încet lordul Swartingham.

Felix începu să bâlbâie un răspuns, dar fu întrerupt de o obscenitate răsunătoare. Se feri cu o ușurință dobândită de curând, atunci când contele apucă un vas de lut și-l aruncă peste capul lui, spre ușă. Vasul se lovi cu o bufnitură, după care se auzi clinchetul cioburilor căzând pe podea. Câinele, aparent obișnuit de multă vreme cu maniera ciudată în care se descărca lordul Swartingham, abia dacă oftă.

Lordul Swartingham respira greoi și îl fixă pe Felix cu ochii lui negri ca tăciunele.

– Sunt sigur că ai găsit un înlocuitor.

Lui Felix i se păru brusc că eșarfa lui era prea strânsă. Își trecu un deget peste marginea ei de sus.

– Ăă, de fapt, milord, chiar dacă am căutat, bineînțeles, f-foarte atent, și într-adevăr, toate satele învecinate au fost cutreierate aproape în întregime, nu am… Înghiți în sec și-și privi cu curaj angajatorul în ochi. Mă tem că încă n-am găsit un alt secretar.

Lordul Swartingham nu se clinti.

– Am nevoie de un secretar care să-mi transcrie manuscrisul pentru seria de prelegeri de la Societatea Agricolă, peste patru săptămâni, anunță el pe un ton care-ți dădea fiori. De preferat unul care să stea mai mult de două zile. Găsește pe cineva. Luă o altă bucată de hârtie și se apucă să o citească.

Întrevederea se încheiase.

– Da, milord. Felix sări agitat din fotoliu și se grăbi spre ușă. Mă apuc să caut numaidecât, milord.

Lordul Swartingham așteptă până Felix ajunsese aproape de ușă, înainte să rostească tunător:

– Hopple.

Aproape scăpat, Felix își retrase vinovat mâna de pe clanța ușii.

– Milord?

– Ai timp până poimâine.

Felix se holbă la angajatorul lui, care încă își ținea capul plecat, și înghiți în sec, simțindu-se probabil cum trebuie să se fi simțit Hercule când zărise prima dată grajdurile lui Augias.

– Da, milord.

Edward de Raaf, al cincilea conte de Swartingham, termină de citit raportul primit de la moșia lui din North Yorkshire și îl aruncă peste grămada de hârtii, împreună cu ochelarii. Lumina care intra pe fereastră pălea rapid și avea să dispară curând. Se ridică din scaun și se duse să privească pe fereastră. Câinele se ridică la rândul lui, se întinse și se duse lângă conte, împingându-se în mâna lui. Edward îl mângâie absent pe urechi.

Era al doilea secretar care fugea în toiul nopții în ultimele două luni. Ai zice că era un dragon. Fiecare secretar fusese mai degrabă un șoarece decât un bărbat. Te enervezi și tu puțin, ridici tonul și toți o rup la fugă. Dacă măcar unul dintre secretarii lui ar fi avut jumătate din curajul femeii pe care aproape că o călcase în picioare ieri… Buzele îi zvâcniră. Nu-i scăpase răspunsul ei sarcastic când o întrebase ce căuta pe drum. Da, doamna se ținuse tare când suflase foc înspre ea. Păcat că secretarii lui nu puteau face la fel.

Privi țintă prin fereastra întunecată. Și apoi îl mai sâcâia… îl mai deranja ceva. Casa copilăriei lui nu era așa cum și-o amintea el.

Ce-i drept, acum era bărbat. Când văzuse ultima dată Ravenhill Abbey, era doar un puști mucos care își jelea familia pierdută. În cele două decenii de-atunci, pendulase între moșiile din nord și casa din Londra, dar cumva, în pofida timpului, nu se simțise acasă în nici unul dintre cele două locuri. Se ținuse departe de Abbey tocmai pentru că nu avea să mai fie ca atunci când familia lui locuise aici. Se așteptase să vadă niște schimbări. Dar nu fusese pregătit pentru o asemenea dezolare. Nici pentru sentimentul groaznic de singurătate. Goliciunea camerelor îl sufoca, bătându-și joc de el prin râsetele și lumina pe care și le amintea.

Prin familia pe care și-o amintea.

Singurul motiv pentru care continua să deschidă vila era speranța să o aducă aici pe noua lui soție – pe viitoarea lui soție, dacă reușea să negocieze cu succes contractul marital. Nu avea să repete greșelile pe care le făcuse prima oară: o căsnicie scurtă și încercarea de a se stabili în altă parte. Pe atunci, încercase să o facă fericită pe tânăra lui soție și rămăseseră în ținutul ei natal, Yorkshire. Nu funcționase. În anii care trecuseră de la moartea ei prematură, ajunsese la concluzia că aceasta oricum nu ar fi fost fericită, indiferent unde ar fi ales să se stabilească.

Edward se îndepărtă de fereastră ducându-se cu pași mari spre ușile bibliotecii. Avea să facă așa cum se gândise; avea să continue să locuiască pe moșia Abbey, să o transforme din nou într-un cămin. Era reședința familiei și locul în care intenționa să își replanteze arborele genealogic. Și când mariajul lui urma să aducă roade, când încăperile aveau să răsune din nou de râsete de copii, cu siguranță că atunci Ravenhill Abbey avea să prindă din nou viață.

Capitolul 2

Ei bine, toate cele trei fiice ale ducelui erau la fel de frumoase.

Cea mai mare avea părul negru ca smoala, cu nuanțe albăstrui strălucitoare; cea de-a doua avea șuvițe roșcate și pielea albă ca laptele; iar cea mai mică avea părul bălai, și pielea aurie, de zici că era scăldată în lumina soarelui.

Dar din cele trei fecioare, doar cea mai tânără fusese binecuvântată cu aceeași bunătate ca a tatălui său. Numele ei era Aurea…

din *Prințul Corb*

Cine ar fi ghicit că erau atât de puține locuri de muncă pentru doamnele respectabile din Little Battleford? În dimineața aceea, când plecase de acasă, Anna știuse că nu avea să-i fie ușor să găsească o slujbă, dar măcar pornise la drum cu o brumă de speranță. Avea nevoie doar de o familie cu copii care nu știau să citească și să scrie, care aveau nevoie de o guvernantă, sau de o doamnă mai în vârstă care căuta pe cineva care să-i toarcă lâna. Doar nu cerea prea mult, nu-i așa?

Ba se pare că da.

Era deja după-amiază. O dureau picioarele de la potecile noroioase, și încă nu găsise o slujbă. Bătrânei doamne Lester nu-i plăcea literatura. Oricum, ginerele ei era prea zgârcit ca să angajeze pe cineva să-i țină companie. Anna mai vizitase câteva doamne, dându-le de înțeles că se gândea să-și caute o slujbă, doar ca să-și dea seama că acestea ori nu își permiteau o însoțitoare, ori pur și simplu nu își doreau una.

Apoi ajunsese la casa lui Felicity Clearwater.

Felicity era cea de-a treia soție a moșierului Clearwater, un bărbat cu vreo treizeci de ani mai în vârstă decât ea. Moșierul era cel mai mare latifundiar din ținut, după contele de Swartingham. Ca soție a lui, Felicity se considera evident cea mai proeminentă personalitate socială din Little Battleford și mult deasupra umilelor doamne Wren. Dar Felicity avea două fetițe de vârsta potrivită pentru o guvernantă, așa că Anna hotărâse să o viziteze. Petrecuse o jumătate de oră chinuitoare tatonând terenul, mergând ca o pisică pe pietre ascuțite. Când Felicity se prinsese de motivul pentru care o vizita Anna, își trecuse o mână peste coafura ei deja impecabilă, după care întrebase dulceag despre cunoștințele ei muzicale.

În casa parohială nu se auzise niciodată clavecinul când familia Annei locuise acolo. Un lucru pe

care Felicity îl știa foarte bine, din moment ce trecuse pe acolo de câteva ori când era mică.

Anna inspirase adânc.

– Mă tem că nu am deloc abilități muzicale, dar am câteva cunoștințe de latină și de greacă.

Felicity își desfăcuse evantaiul și începuse să chicotească în spatele lui.

– O, îmi cer scuze, spusese ea când își revenise. Dar fetele mele nu vor învăța lucruri atât de masculine precum latina sau greaca. Nu i se potrivesc unei doamne, nu crezi?

Anna scrâșnise din dinți, dar reușise să zâmbească. Până când Felicity sugerase că ar putea întreba la bucătărie să vadă dacă bucătăreasa nu avea nevoie de o servitoare care să spele vasele. După aceea, lucrurile doar se înrăutățiseră.

Anna oftă. Ar fi putut foarte bine să se facă spălătoreasă de vase sau chiar mai rău, dar nu în casa lui Felicity. Era timpul să se întoarcă acasă.

Când trecu de colțul magazinului de fierărie, abia reuși să evite o coliziune cu domnul Felix Hopple, care se grăbea în direcția opusă. Se opri la doar câțiva centimetri de pieptul administratorului de la moșia Ravenhill. Un pachet de ace, niște ață galbenă pentru brodat și o mică pungă cu ceai pentru Mama Wren îi căzură din coș.

– Of, scuzați-mă, doamnă Wren, icni bărbatul, aplecându-se să recupereze obiectele. Mă tem că m-au luat picioarele pe dinainte.

– Este în regulă. Anna privi vesta cu dungi violet și stacojii pe care o purta acesta și clipi. „Sfinte Sisoe.” Am auzit că, în sfârșit, contele s-a așezat la moșia Ravenhill. Probabil că sunteți foarte ocupat.

Tot satul vuia de bârfe despre apariția misterioasă a contelui în zonă după atâția ani, iar Anna era la fel de curioasă ca și ceilalți. De fapt, începea să se întrebe despre identitatea gentlemanului urât care aproape că dăduse peste ea în ziua precedentă…

Domnul Hopple oftă puternic.

– Mă tem că da. Scoase o batistă și se șterse pe frunte. Chiar acum mă aflu în căutarea unui nou secretar pentru domnia sa. Nu e deloc ușor. Ultimul bărbat pe care l-am intervievat tot păta hârtia și nu eram aproape deloc convins că știa să scrie.

– Asta ar fi într-adevăr o problemă la un secretar, murmură Anna.

– Într-adevăr.

– Dacă nu găsiți pe nimeni astăzi, nu uitați că vor fi mulți gentlemeni la biserică duminică dimineața, spuse Anna. Poate că veți găsi pe cineva acolo.

– Mă tem că nu mă ajută. Lordul mi-a spus că trebuie să găsesc un secretar până mâine-dimineață.

– Atât de repede? Anna îl privi țintă. Aveți foarte puțin timp la dispoziție. Atunci îi veni o idee.

Intendentul încerca fără succes să șteargă noroiul de pe pachetul de ace.

– Domnule Hopple, spuse ea încet, a spus cumva contele că dorește un *secretar?*

– Păi, nu chiar, răspunse domnul Hopple absent, concentrat în continuare la pachet. Contele mi-a spus doar să angajez pe altcineva, dar ce alt fel… Se opri brusc.

Anna își îndreptă pălăria de paie plată și zâmbi cu subînțeles.

– De fapt, m-am tot gândit în ultima vreme că am prea mult timp liber la dispoziție. Poate că nu

știți asta, dar scriu foarte îngrijit. Și corect.

– Doar nu sugerați…? întrebă domnul Hopple uluit. Părea o cambulă înfiptă într-o perucă de culoarea levănțicii.

– Ba da, sugerez, încuviință Anna. Cred că e exact ce ne trebuie amândurora. Să vin mâine-dimineață la Ravenhill la ora nouă sau zece?

– Ăă, la nouă. Contele se trezește foarte devreme. D-dar serios, doamnă Wren… se bâlbâi domnul Hopple.

– Da, serios, domnule Hopple. Poftim. S-a rezolvat totul. Ne vedem mâine-dimineață la ora nouă. Anna îl bătu pe săracul bărbat pe mânecă. Nu arăta deloc bine. Se răsuci și dădu să plece, dar se opri când își aminti un lucru foarte important: Încă ceva. Ce salariu oferă contele?

– Salariu? Domnul Hopple clipi. Păi, ăă, pe ultimul secretar îl plătea cu trei lire pe lună. Este în regulă?

– Trei lire, repetă în tăcere Anna. Brusc, era o zi glorioasă în Little Battleford. E foarte în regulă.

– Și, clar, multe dintre camerele de sus trebuie aerisite și poate chiar și zugrăvite. Ai înțeles, Hopple? Edward sări peste ultimele trei trepte din fața conacului Ravenhill Abbey și se îndreptă spre grajduri, cu soarele târziu de după-amiază încălzindu-i spatele. Câinele, ca de obicei, îl urmă.

Nici un răspuns.

– Hopple? Hopple! Se răsuci, cu cizmele scârțâind pe pietriș, și se uită în urma lui.

– O clipă, milord. Intendentul tocmai începea să coboare treptele din fața casei. Părea să gâfâie. Vin… nu… mai… de… cât.

Edward așteptă, bătând din picior, până Hopple ajunse lângă el, după care coti. Aici, pietrișul era înlocuit de dalele uzate din curte.

– Ai înțeles ce ți-am zis despre încăperile de la etaj?

– Ăă, încăperile de la etaj, milord? șuieră bărbatul micuț uitându-se peste notițele pe care le ținea în mână.

– Spune-i servitoarei să le aerisească, repetă Edward încet. Vezi dacă trebuie zugrăvite. Încearcă să ții pasul cu mine, omule.

– Da, milord, murmură Hopple, notându-și.

– Sunt sigur că mi-ai găsit deja un secretar.

– Ăă, ei bine… Intendentul se holba la notițele lui.

– Ți-am mai spus că voi avea nevoie de unul până mâine după-amiază.

– Da, într-adevăr, milord, și de fapt, chiar am o-o persoană care cred că ar putea foarte bine…

Edward se opri în fața ușilor duble masive care dădeau în grajd.

– Hopple, ai găsit sau nu un secretar?

Intendentul părea agitat.

– Da, milord. Cred că se poate spune că am găsit pe cineva.

– Și atunci de ce nu zici așa? se încruntă contele. E ceva în neregulă cu el?

– N-nu, milord. Hopple își netezi vesta purpurie groaznică. Cred că persoana respectivă își va îndeplini în mod foarte satisfăcător datoriile secretariale. Privea fix la sfârleaza de vânt în formă de

cal de pe acoperișul grajdului.

Edward se trezi privind la rândul lui la sfârlează. Scârțâia și se învârtea încet. Își coborî privirea de la ea. Câinele stătea lângă el, cu capul ridicat, holbându-se și el la sfârlează.

Edward clătină din cap.

– Bine. Nu voi fi aici mâine-dimineață când va veni. Ieșiră din lumina târzie a soarelui și intrară în întunericul grajdurilor. Câinele o luă înainte, adulmecând pe la colțuri. Deci va trebui să-i arăți manuscrisul și să-i dai instrucțiunile generale în ceea ce privește sarcinile lui. Se întoarse. Oare era doar o impresie a lui sau Hopple părea ușurat?

– Prea bine, milord, spuse intendentul.

– Mâine-dimineață devreme voi pleca la Londra și voi fi plecat toată săptămâna. Până la întoarcerea mea, mă aștept ca secretarul să fi terminat de transcris hârtiile pe care le-am lăsat.

– Într-adevăr, milord. Intendentul zâmbea cu gura până la urechi.

Edward îl privi atent și pufni.

– Abia aștept să-mi cunosc noul secretar când mă întorc.

Zâmbetul lui Hopple păli.

Ravenhill Abbey era un loc destul de intimidant, se gândi Anna în dimineața următoare, străbătând aleea care ducea spre conac. Drumul din sat la moșie era de aproape cinci kilometri, și începeau să o doară picioarele. Din fericire, soarele strălucea vesel. Aleea era străjuită de stejari bătrâni – o schimbare față de câmpurile întinse care însoțeau drumul de la Little Battleford încoace. Copacii erau atât de bătrâni, că doi călăreți ar fi putut trece unul pe lângă celălalt printre ei.

Coti, simți că i se taie răsuflarea și se opri. Peticele de iarbă verde fragedă dintre copaci erau presărate cu narcise. Ramurile de deasupra erau acoperite doar cu un puf de frunze noi, iar soarele răzbătea neabătut printre ele. Fiecare narcisă galbenă strălucea diafană și perfectă, creând un tărâm de basm fragil.

Ce bărbat ar fi stat departe de asta aproape două decenii?

Anna își aminti poveștile pe care le auzise despre marea epidemie de variolă care decimase Little Battleford înainte ca părinții ei să se mute în casa parohială. Știa că din familia contelui muriseră toți din cauza bolii. Chiar și așa, n-ar fi trebuit măcar să vină în vizită din când în când?

Clătină din cap și își continuă drumul. Dincolo de crângul acoperit de narcise, spațiul se deschidea și putea vedea foarte bine casa Ravenhill. Clădirea avea patru etaje și era construită din piatră gri în stilul clasic. O singură intrare centrală la primul etaj domina fațada clădirii. De acolo, două scări arcuite identice duceau spre nivelul solului. În această mare de câmpuri întinse, conacul Abbey era o insulă singuratică și arogantă.

Anna o porni spre Ravenhill Abbey, tot mai puțin încrezătoare, pe măsură ce se apropia. Intrarea era pur și simplu prea impunătoare. Ezită o clipă când se apropie de clădire, după care luă colțul. Imediat văzu intrarea servitorilor. Și ușa aceasta era înaltă și dublă, dar măcar nu trebuia să urce scări de granit ca să ajungă la ea. Inspirând adânc, împinse de mânerul mare de alamă și intră direct în bucătăria enormă.

O femeie bine făcută, cu păr blond spălăcit, stătea lângă o masă masivă, frământând aluat, cu

mâinile îngropate până la coate într-un vas de lut de mărimea unui ceaun. Șuvițe de păr ieșite din cocul ei înalt i se lipiseră de obrajii roșii asudați. În încăpere mai erau o slujitoare și un băiat lustragiu. Toți trei se întoarseră și se holbară la ea.

Femeia cu păr bălai – sigur bucătăreasa – își ridică brațele acoperite de făină.

– Ei?

Anna își ridică bărbia.

– Bună dimineața. Sunt noua secretară a contelui, doamna Wren. Știți cumva unde este domnul Hopple?

Fără să-și mute privirea de la Anna, bucătăreasa îi strigă lustragiului:

– Tu de colo, Danny. Du-te după domnul Hopple și spune-i că doamna Wren e în bucătărie. Haide, repede.

Danny țâșni afară din încăpere, iar bucătăreasa se întoarse la aluatul ei.

Anna rămase în picioare, așteptând.

Slujnica se holba de lângă vatra uriașă, scărpinându-se absentă pe braț. Anna îi zâmbi. Fata își întoarse rapid privirea.

– N-am mai auzit până acum de o doamnă secretar. Bucătăreasa nu-și luă ochii de la ce făcea, frământând rapid aluatul. Îl trânti cu măiestrie pe masă și-l făcu rostogol, cu mușchii antebrațelor încordați. Să înțeleg că l-ai cunoscut pe domnia sa?

– Nu am fost prezentați, spuse Anna. Am discutat despre acest post cu domnul Hopple și nu a avut nici un fel de obiecții la faptul că aș putea fi secretara contelui. „Sau, cel puțin, domnul Hopple nu și-a *exprimat* nici un fel de obiecții”, continuă ea în gând.

Bucătăreasa mormăi fără să-și ridice privirea.

– Oricum. Ciupi rapid bucăți de aluat de mărimea unei nuci și le făcu biluțe. În scurt timp formă o grămăjoară. Bertha, dă-mi tava aia.

Slujnica aduse o tavă de fier și așeză bilele pe ea în rânduri.

– Pe mine mă trec fiori când urlă, pe bune de nu, șopti ea.

Bucătăreasa se încruntă la slujnică.

– Te trec fiori la sunetul urletelor de bufniță. Contele este un adevărat gentleman. Ne plătește un salariu decent și ne dă zile libere, așa face.

Bertha își mușcă buza de jos, așezând cu atenție fiecare biluță.

– Are o limbă groaznic de tăioasă. Poate că de-aia a plecat domnul Tootleham atât de… Păru să-și dea seama că bucătăreasa se uita urât la ea și tăcu brusc.

Sosirea domnului Hopple întrerupse tăcerea ciudată care se lăsase. Acesta era îmbrăcat cu o vestă de un violet alarmant, brodată în întregime cu cireșe stacojii.

– Bună dimineața, bună dimineața, doamnă Wren. Le aruncă o privire bucătăresei și slujnicei care erau numai ochi și spuse încet: Sunteți sigură, ăă, de asta?

– Bineînțeles, domnule Hopple. Anna îi zâmbi intendentului într-o manieră, spera ea, încrezătoare. Abia aștept să-l cunosc pe conte.

O auzi pe bucătăreasă pufnind în spatele ei.

– Ah! Domnul Hopple tuși. Apropo de asta, contele a plecat la Londra, cu afaceri. Petrece mult

timp acolo, știți? spuse el pe un ton secretos. Se întâlnește cu alți gentlemeni educați. Contele e o autoritate în chestiuni agricole.

O trecu un fior de dezamăgire.

– Să aștept până se întoarce? întrebă ea.

– Nu, nu. Nu e nevoie, continuă domnul Hopple. Domnia sa v-a lăsat niște hârtii pe care să le transcrieți în bibliotecă. Haideți să vă arăt despre ce-i vorba, bine?

Anna încuviință și-l urmă pe intendent afară din bucătărie și în sus pe scările dosnice, înspre holul principal. Podeaua era din marmură roz și neagră, frumos lucrată, chiar dacă puțin mai greu de distins în lumina slabă. Ajunseră la intrarea principală, iar ea rămase cu privirile ațintite spre scările grandioase. Doamne sfinte, erau imense. Treptele duceau înspre un palier cât bucătăria ei, după care se despărțeau în alte două scări ce duceau spre încăperile întunecate de la etaj. Cum de locuia un singur om într-o casă ca asta, chiar și cu o armată de servitori? Anna își dădu seama că domnul Hopple îi vorbea.

– Ultimul secretar și, bineînțeles, cel de dinaintea lui au lucrat în propriul lor birou, sub scări, spuse bărbatul cel micuț. Dar camera de-acolo e destul de mohorâtă. Nu i se potrivește unei doamne. Așa că m-am gândit c-ar fi mai bine să vă las în bibliotecă, unde lucrează contele. Doar dacă, întrebă domnul Hopple cu respirația tăiată, nu preferați să aveți propria încăpere?

Intendentul se întoarse spre bibliotecă și ținu ușa deschisă pentru Anna. Ea intră, după care se opri brusc, forțându-l pe domnul Hopple să o ocolească.

– Nu, nu. Aici e foarte bine.

Era uimită de cât de calm vorbise. Atâtea cărți! Acopereau trei laturi ale camerei, întinzându-se în jurul șemineului și înspre tavanul cu boltă. Trebuie să fi fost peste o mie de volume în încăpere. În colț era așezată o scară destul de șubredă, pe roți, aparent cu scopul unic de a ajunge la cărți. Își imagină cum ar fi fost să fie toate ale ei și să le poată citi când voia ea.

Domnul Hopple o conduse spre un colț al încăperii cavernoase unde se afla un birou de mahon masiv. Vizavi de el, la câțiva metri distanță, era un birou mai mic, din lemn de trandafir.

– Poftim, doamnă Wren, spuse el entuziasmat. Am pregătit toate lucrurile de care am crezut că veți avea trebuință: hârtie, condeie, cerneală, cârpă, sugativă și nisip. Iată manuscrisul pe care contele îl dorește copiat. Îi arătă un teanc de vreo zece centimetri de hârtii dezordonate. În colțul acela aveți o frânghie cu clopoțel, și sunt sigur că bucătăreasa vă va trimite bucuroasă niște ceai și orice alte gustări ați pofti. Mai doriți ceva?

– O, nu. Totul e în regulă. Anna își prinse mâinile în fața ei și încercă să nu pară copleșită.

– Nu? Ei bine, să mă anunțați dacă mai aveți nevoie de hârtie sau de orice altceva. Domnul Hopple zâmbi și închise ușa în urma lui.

Ea se așeză la biroul mic și elegant și-și trecu cu reverență un deget peste suprafața lui lustruită. Ce piesă de mobilier frumoasă! Oftă și apucă prima pagină din manuscrisul contelui. Pagina era acoperită de o caligrafie îndrăzneață, foarte înclinată spre dreapta. Pe alocuri, anumite propoziții erau tăiate, iar altele erau mâzgălite pe margine, pline de săgeți care indicau locul unde trebuiau introduse.

Anna începu să copieze. Avea un scris mic și îngrijit. Se oprea din când în când încercând să

descifreze un cuvânt. Scrisul de mână al contelui era cu adevărat groaznic. Totuși, după o vreme, începu să se obișnuiască cu f-urile lui buclate și r-urile ascuțite.

Puțin după prânz, Anna lăsă condeiul din mână și își frecă cerneala de pe vârfurile degetelor, după care se ridică și trase ezitant de frânghia din colț. Nu se auzi nimic, dar pesemne că sună pe undeva un clopoțel, care avea să cheme pe cineva să-i aducă o ceașcă de ceai. Se uită la șirul de cărți de lângă frânghie. Erau grele, ornamentate și cu denumiri în latină. Curioasă, scoase una dintre ele. Se auzi o bufnitură, când o carte mai subțire căzu pe podea. Anna se aplecă rapid să o ridice, uitându-se vinovată spre ușă. Încă nu răspunsese nimeni la chemarea ei.

Se concentră din nou pe carte. Avea coperte de piele roșie marocană, moale la atingere, și nu avea titlu. Singurul ornament era o pană de aur ieșită în relief în colțul din dreapta jos al copertei. Se încruntă și puse înapoi prima carte pe care o alesese, după care deschise cu atenție cartea cu copertă roșie. În interiorul acesteia, pe prima pagină, deslușì un scris copilăresc: *Elizabeth Jane de Raaf, cartea ei.*

– Da, doamnă?

Anna aproape că scăpă din mână cartea roșie când auzi vocea tinerei slujnice, o puse rapid înapoi pe raft și-i zâmbi fetei.

– Mă întrebam dacă ai putea să-mi aduci niște ceai.

– Da, doamnă. Slujnica dădu din cap fără să mai spună ceva.

Anna se uită din nou la cartea lui Elizabeth, dar hotărî că era mai bine să fie precaută și se întoarse la biroul ei să aștepte ceaiul.

La ora cinci, domnul Hopple dădu buzna din nou în bibliotecă.

– Cum a fost prima zi? Nu prea obositoare, sper? Ridică teancul de hârtii și se uită la câteva dintre ele. Arată foarte bine. Contele va fi mulțumit să le trimită la tipărit. Părea ușurat.

Anna se întrebă dacă bărbatul nu își petrecuse cumva toată ziua îngrijorându-se în legătură cu abilitățile ei. Își strânse lucrurile, și după ce mai aruncă o privire la biroul ei, să se asigure că totul era în ordine, îi ură o seară bună domnului Hopple și-o porni spre casă.

Mama Wren se năpusti asupra ei în clipa în care Anna ajunse acasă și-o bombardă cu întrebări nerăbdătoare. Chiar și Fanny o privea de parcă a lucra pentru conte era ceva extrem de cutezător.

– Dar nici măcar nu l-am cunoscut, protestă Anna în zadar.

Următoarele câteva zile trecură repede, iar teancul de foi transcrise crescu constant. Duminica fu o zi de odihnă binemeritată.

Luni, când Anna se întoarse la conac, acesta părea cuprins de un aer entuziast. Contele se întorsese în sfârșit de la Londra. Bucătăreasa nici măcar nu-și ridică ochii din supa în care amesteca în momentul în care Anna intră în bucătărie, iar domnul Hopple nu era acolo să o întâmpine, așa cum făcuse zilnic până atunci. Anna se duse singură în bibliotecă, așteptându-se să își cunoască în sfârșit angajatorul.

Doar că găsi încăperea goală.

Ei, bine. Anna pufni dezamăgită și își așeză coșul cu masa de prânz pe biroul din lemn de trandafir. Începu să lucreze, iar timpul trecu, însoțit doar de scârțâitul peniței pe pagină. După o vreme, simți o altă prezență în cameră și își ridică privirea. Tresări.

Un câine enorm stătea lângă biroul ei, la nici un metru distanță. Animalul intrase în încăpere fără să scoată un sunet.

Anna rămase nemișcată, încercând să gândească. Nu-i era teamă de câini. Copil fiind, avusese și ea un terrier mic și drăguț. Dar nu mai văzuse un câine atât de mare. Și, din nefericire, îi era și cunoscut. Mai văzuse animalul cu nici o săptămână în urmă, alergând lângă bărbatul urât care căzuse de pe cal pe drumul mare. Și dacă animalul era acum aici… *vai!* Anna se ridică, dar câinele făcu un pas spre ea, așa că se gândi că n-avea rost să încerce să fugă din bibliotecă. În schimb, expiră și se așeză încet la loc. Ea și câinele se priviră reciproc. Întinse o mână, cu palma în jos, ca s-o miroasă câinele. Câinele îi urmări mișcarea cu privirea, dar ignoră disprețuitor gestul.

– Ei bine, spuse Anna încet, dacă nu vrei să te miști de-acolo, domnule, aș putea măcar să-mi văd de treabă.

Apucă din nou condeiul, încercând să ignore animalul enorm de lângă ea. După o vreme, câinele se așeză, dar continuă să o privească. Atunci când ceasul de deasupra poliței anunță ora prânzului, Anna lăsă condeiul la o parte și-și frecă mâna. Își întinse cu grijă, foarte încet, brațele deasupra capului.

– Poate c-ai dori să iei prânzul? îi murmură ea fiarei.

Deschise coșul micuț acoperit cu pânză pe care îl aducea cu ea în fiecare dimineață. Se gândi să sune după ceai, care ar fi fost numai bun cu masa ei, dar nu știa sigur dacă animalul avea s-o lase să se miște de la birou.

– Și dacă nu vine nimeni să vadă ce fac, mormăi ea înspre fiară, o să rămân lipită de biroul ăsta toată după-amiaza din cauza ta.

În coșuleț avea pâine și unt, un măr și o felie de brânză, învelită într-o bucată de pânză. Îi oferi câinelui o bucată de pâine, dar acesta nici măcar n-o mirosi.

– Cam mofturos, nu-i așa? Ronțăi din pâine. Bănuiesc că ești obișnuit cu carne de fazan și șampanie.

Câinele nu reacționă de nici un fel.

Anna termină pâinea și mușcă din măr, sub privirea fiarei. Cu siguranță n-ar fi avut voie să alerge liber prin conac dacă era periculos, nu-i așa? Lăsă brânza la urmă. Inspiră când o despături și savură aroma înțepătoare. Brânza era un lux în momentul respectiv. Se linse pe buze.

Câinele profită de moment și se întinse să adulmece.

Anna se opri cu bucata de brânză aproape de gură. Se uită mai întâi la ea, apoi la câine. Ochii îi erau de un maro lichid. Își puse o labă grea în poala ei.

Ea oftă.

– Dorești niște brânză, milord? Rupse o bucată și i-o întinse.

Brânza dispăru dintr-o înghițitură, lăsând în urmă salivă de câine pe palma ei. Câinele mătură covorul cu coada lui groasă, privind-o expectativ.

Anna își ridică severă sprâncenele.

– Dumneata, domnule, ești un escroc.

Îi dădu monstrului și restul de brânză. Abia atunci acesta catadicsi să o lase să-l mângâie pe urechi. Îl mângâia pe capul lui mare și-i spunea ce tip arătos și mândru era, când auzi sunet de cizme

pe hol. Își ridică privirea și îl văzu pe contele de Swartingham în pragul ușii, privind-o cu ochii lui arzători de obsidian.

Capitolul 3

Un prinț puternic, care nu se temea nici de Dumnezeu, nici de oameni, stăpânea peste pământurile aflate la est de moșiile ducelui. Prințul era un bărbat crud și pizmaș. Îl invidia pe duce pentru rodnicia pământurilor lui și pentru fericirea poporului său.

Într-o zi, prințul adună o armată de oameni și se năpusti asupra tărâmului ducelui, prădându-i pământurile și oamenii, până ajunse la zidurile castelului în care trăia acesta.

Bătrânul duce urcă pe metereze și se uită la marea de războinici care se întindea de la zidurile castelului său cât vedeai cu ochii. Cum să învingă o astfel de armată? Plânse pentru oamenii și fiicele lui, care sigur aveau să fie siluite și apoi ucise. Dar, pe când stătea așa, disperat, auzi o voce croncănită:

– Nu plânge, duce. Încă mai există o speranță…

din *Prințul Corb*

Edward se opri înainte să intre în bibliotecă. Clipi. La biroul secretarului său stătea o femeie.

Își înfrână pornirea de-a face un pas în spate, să mai verifice o dată ușa. În schimb, miji ochii, inspectând-o pe intrusă. Era o femeie banală, îmbrăcată în haine cafenii, cu părul ascuns sub o bonetă cu volănașe al naibii de urâtă. Stătea cu spatele atât de drept, că nici măcar nu atingea scaunul. Arăta ca orice altă doamnă respectabilă, dar fără mijloace de întreținere, doar că îl mângâia – *mângâia* pentru numele lui Dumnezeu! – pe bruta lui de câine. Câinele își apăsa capul în mâinile ei, limba atârnându-i într-o parte, arătând ca un idiot cu mințile rătăcite, cu ochii pe jumătate închiși, extaziat.

Edward se încruntă la el.

– Cine ești? o întrebă el, mai grosolan decât intenționase.

Femeia își subție buzele, afectată, ceea ce-i atrase atenția asupra gurii ei. Avea cea mai erotică gură pe care o văzuse vreodată la o femeie. Era mare, buza de sus mai plină decât cea de jos, și unul dintre colțuri înclinat.

– Sunt Anna Wren, milord. Cum se numește câinele dumneavoastră?

– Nu știu. Intră apăsat în încăpere, străduindu-se să nu facă mișcări bruște.

– Dar – sprâncenele femeii se împreunară – nu este câinele dumneavoastră?

El se uită la câine, fermecat pentru o clipă. Degetele ei elegante mângâiau blana câinelui.

– Mă urmează peste tot și doarme lângă patul meu. Edward ridică din umeri, apoi continuă: Dar nu știu să aibă vreun nume.

Se opri în fața biroului din lemn de trandafir. Femeia trebuia să treacă pe lângă el ca să iasă din cameră. Anna Wren își coborî sprâncenele a dezaprobare.

– Dar trebuie să aibă un nume. Cum îl chemați?

– N-o fac, de cele mai multe ori.

Femeia era ștearsă. Avea un nas lung, subțire, ochi căprui și păr șaten – din câte își dădea el seama. Nu avea nimic ieșit din comun. Cu excepția gurii.

Femeia își umezi colțul gurii cu limba.

Edward își simți mădularul tresărind și întărindu-se; spera al dracului de tare că ea n-avea să observe, ca să nu fie șocată. Îl stârnea o femeie ponosită pe care nici măcar n-o cunoștea.

Probabil că dulăul se plictisise de conversația lor. Plecă de sub mâna Annei Wren și se întinse cu un oftat lângă șemineu.

– Puneți-i dumneavoastră un nume, dacă trebuie. Edward ridică din nou din umeri și își așeză vârfurile degetelor de la mâna dreaptă pe birou.

Privirea cu care îl fixă femeia îi aminti de ceva. Miji ochii.

– Sunteți femeia care mi-a speriat calul pe drumul mare zilele trecute.

– Da. Îi aruncă o privire suspicios de dulceagă. Îmi pare atât de rău că ați căzut de pe cal.

Impertinentă.

– N-am *căzut*. Am fost aruncat din șa.

– Într-adevăr?

Fu pe punctul de a protesta, dar ea îi întinse un teanc de hârtii.

– Ați dori să vedeți ce-am transcris astăzi?

– Hmm, mormăi el neconcludent.

Își scoase ochelarii dintr-un buzunar și și-i puse pe nas. Avu nevoie de o clipă să se concentreze la pagina pe care o ținea în mână, dar când reuși în sfârșit s-o facă, Edward recunoscu scrisul „secretarului” său. Citise noaptea trecută paginile transcrise, și chiar dacă fusese de acord cu scrisul îngrijit, se întrebase de ce era atât de efeminat.

O privi pe micuța Anna Wren peste ochelari și pufni. Nu *efeminat*. Ci *feminin*. Ceea ce explica și evazivitatea lui Hopple.

Mai citi câteva propoziții, înainte să-i vină alt gând. Edward aruncă o privire tăioasă la mâna femeii și văzu că nu purta nici un inel. Ha! Probabil că toți bărbații din împrejurimi se temeau să-i facă curte.

– Nu sunteți căsătorită?

Ea păru să tresară.

– Sunt văduvă, milord.

– Ah! Înseamnă că fusese curtată și căsătorită, dar nu mai era. Acum nu mai era păzită de nici un bărbat.

Urmă un sentiment de ridicol dat de faptul că avea gânduri de prădător față de o femeie atât de ponosită. Cu excepția gurii… Se foi, stânjenit, și se concentră din nou pe pagina pe care o ținea în

mână. Nu avea pete sau greșeli de ortografie, din câte își dădea el seama. Așa cum se și aștepta de la o văduvă micuță, ștearsă. Se strâmbă în gândul lui.

Ha! O greșeală. Se încruntă la văduvă peste ochelari.

– Aici ar trebuie să fie *compost*, nu *compus*. Nu-mi înțelegeți scrisul?

Doamna Wren inspiră adânc, să mai adune răbdare, ceea ce-i umflă pieptul darnic.

– De fapt, milord, nu, nu întotdeauna.

– Hm, mârâi el, puțin dezamăgit că femeia nu-l contrazisese. Probabil că trebuia să inspire de multe ori, adânc, când o înfuria cineva.

Termină de citit hârtiile și le aruncă pe biroul ei, unde alunecară într-o parte. Ea se încruntă la teancul de hârtii răsturnat și se aplecă după o pagină care căzuse pe jos.

– Arată destul de bine. Se duse în spatele ei. Mai târziu o să lucrez și eu aici, cât terminați dumneavoastră de transcris manuscrisul.

Se întinse pe lângă ea și-i dădu un bobârnac unei scame de pe birou. Îi simți pentru o clipă căldura corpului și mireasma ușoară de trandafiri ce se ridica odată cu căldura pe care o emana. O simți crispându-se.

Se îndreptă.

– Mâine trebuie să lucrăm împreună la câteva chestiuni care țin de moșie. Sper că este rezonabil pentru dumneavoastră.

– Da, bineînțeles, milord.

O simți răsucindu-se să-l vadă, dar el se îndrepta deja cu pași mari spre ușă.

– În regulă. Mai am alte treburi de rezolvat înainte să încep să lucrez aici. Se opri lângă ușă. Și, doamnă Wren?

Ea ridică din sprâncene.

– Da, milord?

– Nu plecați de la Abbey înainte să mă întorc. Edward ieși cu pași mari și apăsați pe hol, hotărât să-și vâneze și să-și interogheze intendentul.

În bibliotecă, Anna miji ochii la contele care se îndepărta de ea. Ce bărbat arogant! Părea înfumurat chiar și din spate, cu umerii lui lați și drepți, cu postura capului poruncitoare.

Se gândi la ultimele lui cuvinte și privi nedumerită și încruntată câinele întins în fața focului.

– De ce crede că aș pleca?

Mastifful deschise un ochi, dar păru să-și dea seama că întrebarea era retorică, așa că-l închise la loc. Ea oftă și clătină din cap, după care scoase o foaie albă din teanc. Era secretara lui, la urma urmei; trebuia să învețe pur și simplu să suporte aroganța contelui. Și, bineînțeles, să nu spună niciodată ce-i trece prin minte.

Trei ore mai târziu, Anna aproape că terminase de transcris paginile și o durea umărul din cauza efortului. Contele nu se întorsese încă, în pofida amenințării pe care o făcuse. Oftă și-și întinse mâna dreaptă, după care se ridică. Poate că era în regulă dacă se plimba puțin prin cameră. Câinele își ridică privirea și se luă după ea. Anna își trecu lenește degetele peste niște cărți. Erau volume foarte mari, de geografie, dacă era să se ia după titlurile înscrise pe cotoarele lor. Cărțile erau categoric

mai mari decât cea cu coperte roșii pe care o privise săptămâna trecută. Anna se opri. Nu mai avusese curajul să inspecteze cărticica după ce fusese întreruptă de slujnică, dar acum, curiozitatea o împinse spre raful de lângă cordonul clopoțelului.

Iat-o, adăpostită printre colegele ei mai înalte, așa cum o lăsase. Cărticica roșie subțire părea să o cheme. Anna o trase și o deschise la pagina cu titlu. Scrisul era foarte înflorit și aproape de necitit: *Prințul Corb*. Nu era menționat nici un autor. Ridică din sprâncene și mai dădu câteva pagini, până ajunse la o ilustrație a unui corb negru uriaș, mult mai mare decât o pasăre obișnuită. Stătea pe un zid de piatră, lângă un bărbat cu o barbă albă și lungă, care părea foarte istovit. Anna se încruntă. Corbul își ținea capul înclinat, de parcă ar fi știut ceva ce bătrânul nu știa, și avea ciocul deschis ca și când ar fi…

– Ce-aveți acolo?

Vocea profundă a contelui o făcu să tresară atât de tare, că, de data asta, Anna chiar scăpă cartea din mână. Cum de reușea un bărbat atât de mare să se miște atât de silențios? Acesta traversă covorul, fără să-i pese de urmele de noroi pe care le lăsa în urma lui, și luă cartea de la picioarele ei. Înmărmuri când văzu coperta. Ea nu reușea să-și dea seama la ce se gândea.

După care el își ridică privirea.

– Mă gândeam să cer niște ceai, spuse el prozaic și trase de cordon.

Câinele masiv își împinse botul în mâna liberă a stăpânului său. Lordul Swartingham îl scărpină pe cap, apoi se întoarse și puse cartea în sertarul biroului său.

Anna își drese vocea.

– Mă uitam doar. Sper că nu vă deranjează…

Dar contele îi făcu un semn cu mâna, reducând-o la tăcere, și o slujnică apăru în ușă. I se adresă slujnicei.

– Bitsy, spune-i bucătăresei să încropească o tavă cu niște pâine și ceai și orice mai are pe-acolo. Se uită la Anna și, aparent, îi mai venise ceva în minte. Vezi și dacă are ceva tort sau prăjituri pe-acolo, da?

Nu o întrebase dacă îi plăceau dulciurile, așa că era bine că îi plăceau. Slujnica dădu din cap și ieși grăbită din încăpere.

Anna își țuguie buzele.

– Chiar n-am vrut…

– Nu contează, o întrerupse el. Se așeză la biroul lui, scoțând cerneală și condeie la nimereală. Puteți să vă uitați prin jur. Cineva ar trebui să mai facă ceva și cu cărțile astea. Deși nu cred că vi se vor părea foarte interesante. Majoritatea sunt cărți istorice plictisitoare, dacă îmi amintesc eu bine, și probabil mucegăite de tot.

Se opri și examină o foaie de hârtie de pe biroul lui. Ea deschise gura și vru să vorbească din nou, dar fu distrasă de felul în care mângâia condeiul în timp ce citea. Mâinile îi erau mari și bronzate, mai mult decât erau de obicei mâinile unui gentleman. Pe spatele degetelor avea fire de păr negre. Se gândi că probabil avea păr și pe piept. Își îndreptă spatele și-și drese vocea.

Contele își ridică privirea.

– Credeți că „Duke” e un nume bun? întrebă ea.

Contele păru confuz pentru o clipă, apoi își reveni. Îl privi pe câine, gânditor.

– Nu prea cred. Ar fi mai mare-n rang ca mine.

Sosiră trei slujnice aducând niște tăvi încărcate, așa că Anna nu fu nevoită să-i răspundă. Slujnicele așezară serviciul de ceai pe o masă de lângă fereastră, după care se retrăseseră. Contele îi făcu semn să se așeze pe divan, iar el se așeză pe un scaun de partea cealaltă.

– Să servesc? întrebă ea.

– Vă rog, încuviință el.

Anna servi ceaiul. Avu impresia că bărbatul o urmărise în timpul ritualului, dar când își ridică privirea, acesta se uita la ceașca lui. Cantitatea de mâncare de pe masă era intimidantă. Aveau pâine și unt, trei tipuri diferite de jeleuri, șuncă rece feliată, plăcintă cu carne de porumbel, niște brânză, două feluri de budincă, prăjituri mici glazurate și fructe uscate. Ea umplu o farfurie pentru conte cu puțin din toate cele, amintindu-și cât de înfometat putea să fie un bărbat după ce făcea mișcare; după care alese câteva bucățele de fructe și o prăjitură pentru ea. Aparent, contele nu avea nevoie de conversație în timpul mesei. Acesta înfulecă metodic mâncarea de pe farfuria lui.

Anna îl privi, ciugulind o prăjitură cu cremă de lămâie.

Contele se lăsă în scaun, cu un picior îndoit, iar celălalt pe jumătate întins sub masă. Ea își trecu privirea peste cizmele lui înalte murdare de noroi, coapsele musculoase și șoldurile înguste, stomacul plat și pieptul tot mai lat care se termina în niște umeri destul de mari pentru un bărbat atât de zvelt. Apoi îi privi fața. El o privea la rândul lui, cu ochi negri strălucitori.

Ea roși și își drese vocea.

– Câinele dumneavoastră e atât de – se uită la animalul urât – *neobișnuit*. Nu cred că am mai văzut vreunul ca el. Cum v-ați ales cu el?

Contele pufni.

– Ar trebui să întrebați mai degrabă cum s-a ales el cu mine?

– Ce doriți să spuneți cu asta?

Contele oftă și se foi în scaun.

– A apărut într-o noapte, cam cu un an în urmă, lângă moșia mea din North Yorkshire. L-am găsit pe marginea drumului. Era sleit, plin de purici, și avea o frânghie legată pe după gât și picioarele din față. Am tăiat frânghia și nenorocitul ăsta de animal s-a luat după mine până acasă.

Se încruntă la câinele de lângă scaunul lui, care dădu fericit din coadă. Contele îi aruncă o bucată de plăcintă, pe care animalul o prinse din aer.

– N-am mai reușit să scap de el de atunci.

Anna își țuguie buzele ca să-și ascundă un zâmbet. Când își ridică privirea, avu impresia că contele se holba la gura ei. O, Doamne. Oare avea zahăr pudră pe față? Își tamponă rapid buzele cu un deget.

– Probabil că vă e foarte loial după ce l-ați salvat.

– Mai degrabă e loial resturilor de mâncare pe care le primește aici, mormăi contele. Se ridică brusc și sună după cineva care să strângă masa, cu câinele pe urme. Aparent, gustarea lor se încheiase.

Restul zilei trecu destul de plăcut.

Contele nu scria în liniște. Murmura pentru sine și își trecea mâna prin păr până își scotea șuvițe din coadă, care îi cădeau dezordonate peste obraji. Uneori sărea brusc în picioare și se plimba prin încăpere, după care se întorcea la birou și scrijelea furios pe foaie. Câinele părea obișnuit cu stilul contelui de a compune și sforăia lângă șemineu, netulburat.

Când ceasul de pe hol bătu ora cinci, Anna începu să își adune lucrurile. Contele se încruntă.

– Deja plecați?

Anna se opri.

– A bătut de ora cinci, milord.

El păru surprins, după care aruncă o privire pe fereastră.

– Într-adevăr.

Se ridică și așteptă ca ea să termine de adunat, după care o însoți până la ușă. Când străbătură holul, Anna deveni foarte conștientă de prezența lui lângă ea. Abia de-i ajungea până la umăr, ceea ce-i amintea din nou cât de bine făcut era.

Contele se încruntă când văzu aleea goală de-afară.

– Unde vă e trăsura?

– Nu am, spuse ea destul de sec. Am venit pe jos din sat.

– Ah. Bineînțeles, spuse el. Așteptați aici. O să cer să aducă trăsura mea.

Anna începu să protesteze, dar el coborî scările în fugă și se îndreptă cu pași mari spre grajduri, lăsând-o în compania câinelui. Animalul gemu și se așeză. Ea îl mângâie pe urechi. Așteptară în liniște, ascultând foșnetul copacilor. Câinele își ciuli brusc urechile și se ridică.

Trăsura apăru huruind de după colț și se opri în fața scărilor. Contele coborî și ținu portiera deschisă pentru Anna. Mastifful coborî nerăbdător scările în fața ei.

Lordul Swartingham se încruntă la animal:

– Tu nu.

Câinele își coborî capul și se duse lângă el.

Anna își puse mâna înmănușată în cea a contelui, care o ajută să urce în trăsură. Pentru o clipă, degetele lui puternice, masculine se strânseră în jurul degetelor ei; după care îi dădură drumul și ea se așeză pe bancheta din piele roșie.

Contele se aplecă în trăsură.

– Nu e nevoie să vă aduceți prânzul mâine. Veți servi masa cu mine.

Îi făcu semn vizitiului înainte ca ea să apuce să îi mulțumească, iar trăsura se urni din loc. Anna își lungi gâtul și privi în spate. Contele stătea tot lângă scări, cu câinele enorm lângă el. Din cine știe ce motiv, priveliștea o umplu de un sentiment de singurătate melancolică. Clătină din cap și privi din nou în față, mustrându-se singură. Nu avea motive să îi fie milă de conte.

Edward privi trăsura cotind. Îl copleși un sentiment neliniștitor cum că ar trebui să nu o piardă din ochi pe micuța văduvă. Prezența ei în bibliotecă în după-amiaza aceea fusese ciudat de mângâietoare. Făcu o grimasă. Anna Wren nu era de nasul lui. Era dintr-o altă clasă și, în plus, era o văduvă respectabilă din sat. Nu o doamnă de societate sofisticată, care ar fi luat în calcul posibilitatea unei legături ilicite.

– Haide. Se plesni peste coapsă.

Câinele îl urmă înapoi în bibliotecă. Încăperea redevenise rece și mohorâtă. Cumva, i se păruse mai călduroasă când doamna Wren fusese acolo. Se duse în spatele biroului ei din lemn de trandafir și observă o batistă pe podea. Era albă, cu flori brodate într-un colț. Poate violete? Greu de spus, din moment ce erau puțin deformate. Edward ridică bucata de pânză și inhală. Mirosea a trandafiri.

Pipăi batista și se duse spre fereastra întunecată. Călătoria lui la Londra decursese bine. Sir Richard Gerard acceptase ca el să-i curteze fiica. Gerard era doar baronet, dar dintr-o familie veche și sănătoasă. Nevasta lui născuse șapte copii, dintre care cinci trăiseră până la o vârstă matură. De asemenea, Gerard avea o moșie mică, nerevendicată, lângă pământul lui din North Yorkshire. Bărbatul refuzase să adauge și pământul acela la zestrea fiicei lui celei mai mari, dar Edward era sigur că avea să se dea pe brazdă cu timpul. La urma urmei, Gerard urma să câștige un conte ca ginere. Categoric era ceva cu care să se mândrească. Cât despre fată…

Edward se opri din gânduri și, preț de o clipă groaznică, nu reuși să-și amintească numele ei. După care îi veni în minte: Sylvia. Bineînțeles, Sylvia. Nu prea petrecuse mult timp singur cu ea, dar se asigurase că era o căsătorie agreabilă pentru fată. O întrebase verde în față dacă cicatricile lăsate de variolă îi făceau scârbă. Ea-i spusese că nu. Edward își strânse mâna pumn. Oare spunea adevărul? Mai mințiseră și alții în legătură cu cicatricile lui și fusese păcălit în trecut. Foarte posibil ca fata să-i fi spus ce voia el să audă și să descopere abia mai târziu că de fapt îl disprețuia. Dar ce opțiuni avea? Să rămână necăsătorit și fără copii tot restul vieții de teama unei posibile minciuni? Inacceptabil.

Edward își trecu un deget peste obraz și simți materialul moale pe piele. Încă ținea batista în mână. Se holbă o clipă la ea, frecând bucata de material cu degetul mare; după care o împături cu grijă și-o puse pe birou.

Ieși cu pași mari din încăpere, iar câinele îl urmă.

Când Anna ajunse acasă în trăsura grandioasă, întreaga gospodărie Wren începu să se agite. Văzu chipul palid al lui Fanny ițindu-se printre draperiile din salon, când vizitiul opri caii lângă căsuța ei. Așteptă ca lacheul să dea jos treptele, după care coborî sfioasă din trăsură.

– Mulțumesc. Îi zâmbi tânărului lacheu. Și ție, John, spuse vizitiului. Îmi pare rău că v-am deranjat.

– Nici un deranj, doamnă. Vizitiul își duse vârfurile degetelor la borul pălăriei rotunde. Bucuroși că v-am adus în siguranță acasă.

Lacheul sări în spatele trăsurii, și dădu scurt din cap spre Anna, iar John scoase un sunet cu limba spre cai. Nici nu plecă bine trăsura, când Mama Wren și Fanny ieșiră de-a valma din casă și o bombardară cu întrebări.

– Contele m-a trimis acasă cu trăsura lui, le explică Anna, conducându-le pe cele două femei înapoi în casă.

– Măi să fie, ce bărbat amabil! exclamă soacra ei.

Anna se gândi la modul în care contele practic îi poruncise să ia trăsura.

– Într-adevăr. Își dădu jos șalul și boneta.

– L-ați cunoscut pe conte, doamnă? întrebă Fanny.

Anna îi zâmbi fetei și încuviință.

– N-am văzut niciodată un conte, doamnă. Cum era?

– E doar un bărbat ca oricare altul, răspunse Anna.

Dar nu era chiar așa de sigură pe ce spusese. Dacă era ca oricare alt bărbat, atunci de ce avea pornirea asta ciudată de a-l îmboldi la discuții? Nici unul dintre ceilalți bărbați pe care-i cunoștea nu o făcea să-și dorească să-i provoace.

– Am auzit că are niște cicatrici groaznice pe față de la vărsat.

– Fanny, draga mea, exclamă Mama Wren, ce-i în sufletul nostru e mai important decât coaja noastră exterioară.

Pentru o clipă, se gândiră toate trei la acest sentiment nobil. Fanny se încruntă, încercând să înțeleagă. Mama Wren își drese vocea.

– Am auzit că cicatricile de la vărsat îi acoperă mai ales partea de sus a feței.

Anna își înăbuși un zâmbet.

– Are într-adevăr cicatrici de la vărsat pe față, dar nu se observă foarte tare, sincer. În plus, are păr negru des și frumos și niște ochi negri drăguți și o voce foarte atrăgătoare, chiar plăcută, mai ales când vorbește blând. Și e foarte înalt, cu niște umeri foarte lați și musculoși. Se opri brusc.

Mama Wren o privea într-un mod ciudat. Anna își scoase mănușile.

– E gata cina?

– Cina? O, da, cina ar trebui să fie gata. Mama Wren o îmbrânci pe Fanny spre bucătărie. Avem budincă și un pui la cuptor foarte bun pe care Fanny l-a luat pe un preț destul de rezonabil de la fermierul Brown. Și-a exersat aptitudinile de târguit, să știi. Ne-am gândit să sărbătorim că te-ai angajat.

– Ce drăguț. Anna începu să urce scările. Mă duc să mă spăl.

Mama Wren își puse o mână pe brațul ei.

– Sigur știi ce faci, draga mea? întrebă ea încet. Uneori, doamnele de o anumită vârstă își fac, ei bine, *idei* despre domni. Se opri, apoi continuă rapid: Nu e din clasa noastră, să știi. Ai avea doar de suferit.

Anna își coborî privirea spre mâna bătrână și fragilă de pe brațul ei, după care zâmbi și își ridică privirea.

– Sunt foarte conștientă că orice relație mai intimă între mine și lordul Swartingham ar fi ceva nepotrivit. Nu ai de ce să-ți faci griji.

Femeia mai în vârstă o privi o clipă în ochi, apoi o bătu ușor pe braț.

– Să nu întârzii prea mult, dragă. În seara asta încă n-am ars cina.

Capitolul 4

Ducele se întoarse și văzu un corb uriaș cocoțat pe zidul castelului. Pasărea se apropie țopăind și-și înălță capul.

– Te ajut eu să-l învingi pe prinț, dacă îmi dai pe una dintre fiicele tale ca soție.

– Cum îndrăznești, jupâne?! Bătrânul duce se înfioră indignat. Mă insulți sugerând că m-aș gândi numai să îmi căsătoresc una dintre fiice cu o pasăre murdară.

– Frumos grăit-ai, prietene, cloncăni corbul. Dar nu te grăbi. Într-o clipă, îți vei pierde și fiicele, și viața.

Ducele se uită la corb și își dădu seama că nu era o pasăre obișnuită. La gât avea un lanț de aur, de care atârna un pandantiv din rubin în forma unei coroane mici, perfecte.

Se uită din nou la armata amenințătoare de lângă porțile castelului său, și văzând că nu avea prea multe de pierdut, fu de acord cu târgul păcătos…

din *Prințul Corb*

– V-ați gândit la „Sweetie”? întrebă Anna în timp ce lua cu lingura niște mere coapte.

Ea și contele stăteau la un capăt al mesei imense din salon. Judecând după stratul fin de praf de pe lemnul de mahon de la celălalt capăt al mesei, își dădu seama că încăperea nu era folosită prea des. Oare contele lua măcar masa acolo? Totuși, sufrageria se deschisese în fiecare zi a săptămânii trecute pentru ca ei să ia prânzul. În săptămâna aceea își dăduse seama că contele nu era deloc un cozeur. După multe zile de mormăieli și replici monosilabice, devenise un fel de joc pentru ea să smulgă niște răspunsuri de la angajatorul ei.

Lordul Swartingham se opri din tăiatul unei bucăți de plăcintă cu carne de vită și rinichi.

– Sweetie?

Îi privi gura, iar Anna își dădu seama că-și linsese buzele.

– Da. Nu credeți că „Sweetie”[1] e un nume foarte drăguț?

Se uitară amândoi la câinele care stătea lângă scaunul contelui. Ronțăia un os din supă, dezvăluind niște colți strălucitori.

– Cred că „Sweetie” nu se prea potrivește cu personalitatea lui, spuse Lordul Swartingham,

punându-și bucata de plăcintă pe farfurie.

– Hmm. Poate că aveți dreptate. Anna mestecă gânditoare. Totuși, dumneavoastră n-ați oferit nici o alternativă.

Contele tăie viguros o bucată de carne.

– Asta deoarece sunt mulțumit să-l las pe animal fără nume.

– N-ați avut câini când erați copil?

– Eu? Se holbă la ea de parcă l-ar fi întrebat dacă avusese două capete când fusese copil. Nu.

– Nici un animal de companie?

Se încruntă cu ochii la plăcinta lui.

– Păi, mama avea un câine de salon…

– Așa, vedeți? exclamă Anna triumfătoare.

– Dar animalul era o javră și încă una extrem de iritantă.

– Chiar și așa…

– Mârâia și se năpustea la toată lumea în afară de mama, medită contele, aparent pentru sine. Nu-l plăcea absolut nimeni. A mușcat o dată un lacheu. Tata a trebuit să-i dea sărmanului om un șiling.

– Și javra asta avea un nume?

– Fiddles. Contele dădu din cap și luă o bucată de plăcintă. Dar Sammy îi spunea Piddles[2]. Tot el îl hrănea și cu rahat doar ca să vadă cum i se lipește de cerul gurii.

Anna zâmbi.

– Sammy era fratele dumneavoastră?

Lordul Swartingham își duse un pahar cu vin la buze și se opri pentru o fracțiune de secundă înainte să soarbă din el.

– Da. Așeză paharul exact lângă farfuria lui. Am de verificat diverse chestiuni pe moșie în după-amiaza asta.

Dintr-odată zâmbetul Annei păli. Se pare că jocul lor se încheiase. El continuă:

– Mâine am nevoie să veniți călare cu mine. Hopple vrea să-mi arate niște câmpuri care au o problemă cu drenajul și veți lua notițe pentru noi cât timp discutăm posibile soluții. Își ridică privirea. Aveți costum de călărie, nu-i așa?

Anna bătu cu degetele în ceașca de ceai.

– De fapt, n-am călărit niciodată.

– Niciodată? spuse el, ridicând din sprâncene.

– Nu avem cal.

– Da, presupun că așa e. Se încruntă la plăcinta de pe farfuria lui de parcă ea ar fi fost de vină pentru că Anna nu avea un costum adecvat.

– Aveți vreo rochie pe care o puteți folosi la călărie?

Anna își revăzu în minte garderoba săracă.

– Aș putea modifica una mai veche.

– Excelent. Purtați-o mâine și vă voi da o lecție elementară de călărie. N-ar trebui să fie prea greu. Nu vom călări chiar foarte departe.

– O, dar, milord, protestă Anna, nu vreau să vă deranjați pentru mine. Îl pot ruga pe unul dintre

îngrijitori să mă ajute să învăț.

– Nu, spuse el încruntându-se la ea. Eu vă voi învăța să călăriți.

Ce bărbat arogant! se gândi ea. Își țuguie buzele și se abținu să-i întoarcă vorba, sorbind în schimb din ceai.

Contele își termină plăcinta din alte două înghițituri și își împinse scaunul în spate.

– Ne vedem după-amiază, înainte să plecați, doamnă Wren. Bombănind un „Vino”, ieși din cameră cu pași mari, câinele încă fără nume urmându-l.

Anna rămase cu privirea după cei doi. Oare o scosese din sărite faptul că îi poruncise ce să facă, aproape la fel cum făcea și cu câinele lui? Sau o emoționase faptul că insistase să o învețe chiar el? Ridică din umeri și își termină ceaiul.

După ce intră în bibliotecă, se duse la biroul ei și începu să scrie. După scurtă vreme, se întinse după o foaie albă, doar ca să-și dea seama că nu mai avea nici una. Fir-ar! Se ridică să sune ca să mai ceară hârtie, după care își aminti de teancul din sertarul lateral al contelui. Se duse la biroul acestuia și trase sertarul. Deasupra teancului de foi albe văzu și cartea cu copertă de piele roșie. Anna o dădu la o parte și trase câteva foi. Chiar atunci, o bucată de hârtie căzu pe jos. Se aplecă să o ridice și văzu că era o scrisoare sau o factură. În partea de sus era tipărit un marcaj curios. Părea să fie o imagine cu doi bărbați și o femeie, dar nu reușea să-și dea seama ce anume făceau figurile în miniatură. Întoarse scrisoarea pe toate părțile, analizând-o.

Atunci îi pică fisa.

Anna înțelese brusc și aproape că scăpă hârtia din mână. O nimfă și doi satiri erau angrenați într-un act care nu părea fizic posibil. Își înclină capul într-o parte. Dar evident, *era* posibil. Sub ilustrația atât de primitivă, erau inscripționate cuvintele *Grota Afroditei*. Hârtia era o factură pentru două nopți petrecute într-o casă, și oricine își putea da seama despre ce tip de casă era vorba din imaginea scandaloasă în miniatură din partea de sus a paginii. Cine știa că un bordel expedia facturi lunare, ca un croitor?

Annei i se făcu greață. Probabil că lordul Swartingham frecventa locul respectiv, dacă avea factura în biroul lui. Se trânti în scaun și-și acoperi gura cu mâna. De ce o deranja atât de mult să descopere că bărbatul avea și pasiuni mai decadente? Contele era un om matur, care își pierduse soția cu ani de zile în urmă. Nici o persoană cât de cât versată nu s-ar fi așteptat ca acesta să rămână celibatar tot restul vieții sale. Își trecu mâna peste hârtia dezgustătoare pe care o ținea în poală. Dar asta nu schimba faptul că simțea o apăsare stranie în piept când și-l imagina luând parte la o astfel de activitate cu cine știe ce femei frumoase.

Mânie. Era mânioasă. Poate că societatea nu se aștepta la celibat de la conte, dar cu siguranță se așteptau la asta de la *ea.* El, bărbat fiind, putea merge la case cu o reputație infamă și putea să se zbenguie toată noaptea alături de creaturi ademenitoare și sofisticate. În timp ce ea, ca femeie, ar fi trebuit cică să fie castă și nici măcar să nu se gândească la ochi negri și piepturi păroase. Pur și simplu nu era corect. Nu era deloc corect.

Se mai uită o clipă la scrisoarea incriminatoare. Apoi o puse cu grijă înapoi în sertar, sub foile goale. Vru să închidă sertarul, dar se opri, uitându-se la cartea cu figura de corb pe ea. Buzele Annei se subțiară, și apucă din impuls cartea. O strecură în sertarul din mijloc al biroului ei și se reapucă

de lucru. Restul după-amiezii trecu foarte încet. Contele nu se întorsese de pe câmp, așa cum promisese.

Câteva ore mai târziu, în timp ce mergea spre casă cu trăsura care se hurduca, Anna lovea cu unghia în geam, privind cum câmpiile rămâneau în urmă, cedând locul drumurilor noroioase din sat. Pernele de piele miroseau a mucegai, de la umezeală. Când cotiră, văzu o stradă cunoscută; se ridică brusc și bătu în acoperișul trăsurii. John le strigă ceva cailor, iar trăsura se opri. Anna coborî și-i mulțumi vizitiului. Se afla într-o zonă în care casele erau mai noi și mai impozante ca a ei. A treia casă de la drum era din cărămidă roșie cu muchii albe. Bătu la ușă.

Într-o clipă apăru o slujnică. Anna îi zâmbi fetei.

– Bună, Meg. Doamna Fairchild e acasă?

– Bună ziua, doamnă Wren, îi zâmbi vesel Meg cea brunetă. Stăpâna se va bucura să vă vadă. Puteți aștepta în salon, cât îi spun eu că ați venit.

Meg o conduse într-un salon mic, cu pereți de un galben luminos. O pisică portocalie se întindea pe carpetă, scăldându-se în lumina tot mai slabă care intra pe ferestre. Pe divan era un coș cu unelte de cusut, firele de ață atârnând în dezordine. Anna se aplecă și salută pisica în timp ce aștepta.

Se auziră pași pe scări, iar Rebecca Fairchild apăru în pragul ușii.

– Rușine să-ți fie! A trecut atât de mult timp de când nu m-ai mai vizitat, c-am început să cred că m-ai abandonat la nevoie.

Femeia își contrazise numaidecât vorbele, grăbindu-se să o îmbrățișeze pe Anna, ceea ce fu destul de dificil, din pricina burții sale, rotunde și grele, care țâșnea înaintea Rebeccăi precum pânzele umflate ale unei nave.

Anna își îmbrățișă la rândul ei prietena cu ardoare.

– Îmi pare rău. Ai dreptate. N-am mai trecut pe la tine. Cum te simți?

– Grasă. Nu, nu, așa e, înăbuși Rebecca protestele Annei. Până și James, scumpul de el, nu se mai oferă să mă urce scările în brațe. Se așeză destul de brusc pe divan, foarte aproape de coșul cu articole de cusut. Cavalerismul a cam pierit. Dar trebuie să-mi povestești totul despre slujba ta la conacul Abbey.

– Ai auzit despre asta? Anna se așeză pe unul din scaunele aflate vizavi de prietena ei.

– Dacă am auzit? Sincer, numai despre asta se vorbește. Rebecca își coborî vocea într-un mod dramatic: Întunecatul și misteriosul conte de Swartingham a angajat-o pe tânăra văduvă Wren în scopuri necunoscute și se zăvorăște zilnic cu ea în scopuri necinstite.

Anna tresări.

– Doar transcriu hârtii pentru el.

Rebecca îi respinse explicația banală chiar când Meg intră cu o tavă.

– Nu-mi spune asta. Îți dai seama că ești printre puținii care chiar l-au cunoscut pe omul ăsta? Dacă te iei după bârfele din sat, se ascunde în conacul lui sinistru doar ca să nu-l poată vedea ei. Chiar e atât de dezgustător pe cât se zvonește?

– Oh, nu!

Anna simți un val de furie. Doar nu voiau să spună că lordul Swartingham era respingător din cauza câtorva cicatrici, nu-i așa?

– Bineînțeles, nu este arătos, continuă ea, dar nu e nici neatrăgător.

Oricum, ei cel puțin i se părea foarte atrăgător, se gândi ea. Anna își privi încruntată mâinile. Oare când încetase să mai observe cicatricile și începuse în schimb să se concentreze pe omul din spatele lor?

– Păcat. Rebecca părea dezamăgită să audă că nu era vorba de vreun căpcăun hidos. Vreau să aud despre secretele lui întunecate și încercările lui de-a te seduce.

Meg plecă în tăcere. Anna râse.

– S-ar putea să aibă câteva secrete întunecate – vocea i se ascuți când își aminti de factură –, dar cu siguranță nu va încerca să mă seducă.

– Bineînțeles că nu va încerca! Nu cât timp porți boneta aia îngrozitoare. Rebecca arătă cu ceașca de ceai spre articolul de îmbrăcăminte în cauză. Nu știu de ce-o porți. Nu ești chiar atât de bătrână.

– Văduvele trebuie să poarte bonete. Anna atinse sfioasă boneta de muselină. În plus, nu vreau să mă seducă.

– Și de ce nu, mă rog?

– Pentru că… Anna se opri.

Își dădu seama – ce groaznic – că nu-i venea nimic în minte și că nu reușea să se gândească nici măcar la un singur motiv pentru care nu voia să fie sedusă de conte. Își vârî un biscuit în gură și mestecă încet. Din fericire, Rebecca nu observase tăcerea ei bruscă și pălăvrăgea acum despre coafuri care credea ea că i se potriveau mai bine prietenei sale.

– Rebecca, o întrerupse Anna, crezi că toți bărbații au nevoie de mai multe femei?

Femeia, care tocmai turna o a doua ceașcă de ceai, își ridică privirea spre ea cu mult prea multă compasiune. Anna simți cum roșește.

– Adică…

– Nu, dragă, știu ce vrei să spui. Rebecca lăsă încet ceainicul din mână. Nu pot vorbi în numele tuturor bărbaților, dar sunt destul de sigură că James mi-a fost fidel. Și, sincer, dacă avea de gând să calce pe de lături, cred că acum ar fi fost momentul. Se bătu ușor peste burtă și se întinse după un alt biscuit.

Anna nu mai putea sta locului. Sări în picioare și începu să se uite la nimicurile de pe polița de deasupra căminului.

– Îmi cer iertare. Știu că James n-ar…

– Mă bucur că știi. Rebecca pufni încet. Ar fi trebuit să auzi ce sfat mi-a dat Felicity Clearwater când mi-a zis la ce să mă aștept de la un soț când sunt însărcinată. După ea, fiecare soț așteaptă doar… Rebecca se opri brusc.

Anna ridică un bibelou din porțelan reprezentând o păstoriță și își trecu degetul peste boneta ei aurită. N-o vedea prea bine. Privirea îi era încețoșată.

– Acum mie îmi pare rău, spuse Rebecca.

Anna nu își ridică privirea. Întotdeauna se întrebase dacă Rebecca își dăduse seama. Acum știa sigur. Închise ochii.

– Cred că orice bărbat care nu prețuiește jurămintele maritale, o auzi ea pe Rebecca spunând, s-a

făcut de rușine într-un mod de neiertat.

Anna puse bibeloul la loc.

– Și soția? Nu ar fi și ea parțial de vină dacă acesta ar căuta satisfacție în afara căsniciei?

– Nu, dragă, îi răspunse Rebecca. Cred că soția nu e niciodată vinovată.

Anna se simți dintr-odată mai ușurată. Încercă să zâmbească, deși se temea că o făcuse puțin cam șovăielnic.

– Ești cea mai bună prietenă, Rebecca.

– Păi, bineînțeles. Femeia îi zâmbi ca o pisică mulțumită de sine și foarte însărcinată. Și ca să-ți dovedesc, o chem pe Meg să ne aducă niște prăjituri cu frișcă. Decadente, draga mea!

În dimineața următoare, Anna ajunse la conac într-o rochie albastră din lână pieptănată. Stătuse trează până după miezul nopții ca să-și lărgească fusta, dar spera că acum putea să încalece cât de cât pe un cal. Contele se plimba deja încolo și încoace în fața intrării conacului, aparent așteptând-o. Era îmbrăcat cu niște pantaloni de călărie din piele de căprioară, iar în picioare avea o pereche de cizme care-i ajungeau până la jumătatea gambei. Acestea din urmă erau destul de uzate și ponosite, și Anna se întrebă, nu pentru prima dată, care era treaba cu valetul lui.

– Ah, doamnă Wren. Se uită la rochia ei. Da, e în regulă. Fără să aștepte un răspuns, o coti pe după conac, înspre grajduri.

Anna fugi, ca să țină pasul cu el.

Murgul lui castrat era deja înșeuat și ocupat să-și arate dinții băiatului care îngrijea de grajduri. Băiatul ținea frâul calului la o lungime de braț și părea prudent. În contrast cu această imagine, o iapă cafenie plinuță stătea liniștită lângă scărița de încălecare. Câinele apăru din spatele grajdurilor și veni în salturi spre Anna. Se opri alunecând în fața ei și încercă cu întârziere să-și mai recapete din demnitate.

– Mi-am dat seama cum ești, să știi, îi șopti ea, și-i frecă urechile.

– Când ați terminat joaca, doamnă Wren… Lordul Swartingham se încruntă la câine.

Anna își îndreptă spatele.

– Sunt gata.

El îi făcu semn spre scărița de încălecare, iar Anna se apropie ezitant de ea. Știa în teorie cum se încăleca un cal pe lateral, dar realitatea era puțin mai complicată. Putea să-și pună un picior în scară, dar nu prea reușea să se tragă ca să-l pună și pe celălalt peste oblânc.

– Îmi permiteți? Contele era în spatele ei. Îi simți pe obraz respirația caldă, mirosind ușor a cafea, când se aplecă peste ea.

Încuviință din cap, fără cuvinte.

El o cuprinse cu mâinile lui mari de talie și-o ridică aparent fără efort. O așeză încet în șa și îi ținu scara nemișcată ca să își pună piciorul. Anna simți cum roșește și privi în jos la capul lui aplecat. Își lăsase pălăria la îngrijitor, așa că putea vedea câteva fire de păr cenușii prin coada lui. Oare avea părul moale sau mai aspru? Își ridică mâna înmănușată și, fără să vrea, îi atinse ușor părul. Și-o trase imediat înapoi, dar i se păru că bărbatul simțise ceva. Acesta își ridică privirea și o privi țintă pentru o clipă care ei i se păru interminabilă. Îl privi coborându-și pleoapele și îmbujorându-se

ușor.

Apoi el se îndreptă și prinse căpăstrul calului.

– E o iapă foarte liniștită, îi spuse. Cred că nu veți avea nici o problemă cu ea, atâta timp cât nu sunt șobolani prin jur.

Ea îl privi inexpresivă.

– Șobolani?

El încuviință.

– Se teme de șoareci.

– N-o învinovățesc, murmură Anna. Mângâie șovăielnic coama iepei, simțindu-i părul aspru.

– O cheamă Daisy, continuă lord Swartingham. Să vă conduc puțin prin curte, ca să vă obișnuiți cu ea?

Anna încuviință.

Contele scoase un sunet cu limba și iapa o porni înainte clătinându-se. Anna se apucă de coama ei. Tot corpul i se încordă din cauza senzației necunoscute de a se mișca atât de departe de sol. Iapa scutură din cap.

Lordul Swartingham se uită la mâinile ei.

– Vă poate simți frica. Nu-i așa, fetița mea? Anna, luată prin surprindere de ultimele lui cuvinte, dădu drumul la coamă.

Contele continuă:

– Așa. Relaxați-vă. Vocea lui o înconjură, învăluind-o în căldură. Reacționează mai bine la o atingere blândă. Vrea să fie mângâiată și iubită, nu-i așa, frumusețea mea?

Se plimbară prin curtea grajdurilor, contele fermecând iapa cu vocea lui profundă. Ceva din interiorul Annei părea să se încălzească și să se topească în timp ce-l asculta, de parcă și ea ar fi fost vrăjită. Contele îi explică simplu cum să țină frâiele și cum să stea pe cal. După o jumătate de oră, se simțea mult mai încrezătoare în șa.

Lordul Swartingham își încălecă murgul și o luă la pas spre alee. Câinele alerga pe lângă ei, dispărând uneori în iarba înaltă de pe marginea drumului, doar ca să-și facă din nou apariția câteva minute mai târziu. Când ajunseră la drum, contele își lăsă murgul să-și facă de cap, galopând de-a lungul drumului pe o distanță scurtă, apoi înapoi, ca să-și consume din energie. Mica iapă privi bufoneriile masculului fără să dea vreun semn că ar fi vrut să întrerupă mersul la pas. Anna își ridică fața spre soare. Îi fusese atât de dor de căldura lui după iarna lungă. Observă o pată de culoarea șofranului pe sub arbuștii ce mărgineau drumul.

– Priviți, ciuboțica-cucului. Cred că sunt primele de anul acesta, nu-i așa?

Contele aruncă o privire în direcția indicată de Anna.

– Florile acelea gălbui? Nu le-am mai văzut până acum.

– Am încercat să le cresc în grădină, dar nu le place să fie transplantate, spuse ea. Dar am totuși câteva lalele. Am văzut narcisele încântătoare din crângul de lângă conac. Aveți și lalele, milord?

El păru puțin speriat de întrebare.

– S-ar putea să mai fie și lalele în grădini. Îmi amintesc că mama le culegea, dar n-am mai văzut de multă vreme grădinile…

Anna aşteptă ca el să mai spună ceva, dar el nu mai continuă.

– Bineînţeles, grădinăritul nu e pentru toată lumea, spuse ea politicos.

– Mamei mele îi plăcea grădinăritul. Se uită la drum. Ea a plantat narcisele pe care le-aţi văzut, şi a renovat grădinile îngrădite din spatele conacului. Când a murit… Făcu o grimasă. Când au murit toţi, a trebuit să ne ocupăm de alte lucruri, mai importante. Şi cum grădinile au fost neglijate de atâta vreme, ar fi trebuit să le fi distrus deja.

– Oh, categoric nu! Anna observă că bărbatul ridicase o sprânceană, aşa că îşi coborî vocea. Vreau să spun, o grădină bună poate fi întotdeauna refăcută.

El se încruntă.

– Cu ce scop?

Anna nu se lăsă înduplecată.

– O grădină are întotdeauna un scop.

El ridică sceptic o sprânceană.

– Mama avea una foarte frumoasă când eram mică, la casa parohială, spuse Anna. Primăvara, avea şofran, narcise şi lalele; dar şi garoafe roz, degeţel roşu, brumărele şi panseluţe peste tot.

În timp ce vorbea, lordul Swartingham o privea absorbit.

– Chiar acum, acasă au înflorit nalbele de grădină, bineînţeles, şi multe alte flori pe care le creştea şi mama. Aş vrea să mai am loc şi pentru nişte trandafiri, medită ea. Dar trandafirii sunt scumpi şi ocupă destul de mult spaţiu. Mă tem că nu pot justifica o astfel de cheltuială când grădina de legume are prioritate.

– Poate că îmi puteţi da câteva sfaturi cu privire la grădinile de la Abbey primăvara aceasta, spuse contele. Trase de frâul murgului şi o apucă pe o potecă mai mică.

Anna se concentră să îşi întoarcă şi ea iapa. Când îşi ridică privirea, văzu câmpul inundat. Domnul Hopple era deja acolo, vorbind cu un fermier îmbrăcat într-o haină de lână, cu pălărie din paie pe cap. Omului îi era greu să-l privească în ochi pe domnul Hopple. Privirea îi tot fugea la vesta roz ţipătoare a acestuia. Pe margini avea brodat ceva negru. Pe măsură ce se apropie, Anna văzu că era vorba de porcuşori mici negri.

– Bună dimineaţa, Hopple, domnule Grundle. Contele înclină din cap spre intendentul său şi spre fermier. Privirea îi fugi la vestă. Ce articol de îmbrăcăminte interesant, Hopple! Nu cred că am mai văzut ceva asemănător, spuse contele pe un ton grav.

Domnul Hopple zâmbi cu gura până la urechi şi îşi trecu o mână peste vestă.

– Apăi, mulţumesc, milord. Am făcut-o la comandă la un magazinaş din Londra, în ultima mea călătorie acolo.

Contele descălecă, aruncă frâiele domnului Hopple şi se îndreptă spre calul Annei. Apucând-o uşor de după talie, o coborî de pe cal. Pentru o clipă extrem de scurtă, vârfurile sânilor ei atinseră partea din faţă a hainei lui, iar ea îi simţi degetele mari încordându-se. Apoi o eliberă şi se întoarse spre intendent şi fermier.

Îşi petrecură dimineaţa hoinărind prin câmp, examinând problema apei. La un moment dat, contele se afla până la genunchi în apa noroioasă şi cerceta o posibilă sursă a inundaţiei. Anna lua notiţe într-un carneţel mic pe care i-l dăduse contele. Se bucură că alesese să poarte o rochie veche,

deoarece nu trecu mult timp până ca aceasta să se murdărească în jurul tivului.

– Cum intenționați să drenați câmpul? întrebă Anna în timp ce călăreau înapoi spre conac.

– Va trebui să săpăm un canal în partea nordică. Lordul Swartingham miji ochii gânditor. S-ar putea totuși să fie o problemă, deoarece pământul de acolo dă în proprietatea familiei Clearwater și, din curtoazie, va trebui să-l trimit pe Hopple să ceară permisiunea. Fermierul și-a pierdut deja recolta de mazăre și dacă nu facem ogorul cultivabil curând, o să-și piardă și grâul… Se opri și-o privi confuz. Îmi pare rău. Sigur nu vă interesează astfel de chestiuni.

– Ba da, milord. Anna își îndreptă spatele, apoi o apucă repede pe Daisy de coamă când aceasta păși în lateral. Am fost foarte absorbită de scrierile dumneavoastră despre administrarea terenurilor. Dacă am înțeles corect teoriile dumneavoastră, fermierul ar trebui să semene grâu, apoi fasole sau mazăre și după aceea sfeclă furajeră și tot așa. Dacă așa stau lucrurile, fermierul acesta nu ar trebui să planteze sfeclă furajeră în loc de grâu?

– În cele mai multe cazuri, ați avea dreptate, dar în cazul acesta…

Anna ascultă vocea profundă a contelui care îi spunea cum stăteau lucrurile cu legumele și cerealele. Oare agricultura fusese întotdeauna atât de fascinantă și nu-și dăduse ea seama până atunci? Nu era așa convinsă de asta.

O oră mai târziu, în timpul prânzului cu doamna Wren, Edward se trezi discutând uluit despre diverse moduri de a drena un câmp. Bineînțeles că era un subiect interesant, dar nu avusese niciodată ocazia să stea de vorbă cu o femeie despre chestiuni atât de masculine. De fapt, nu prea mai avusese ocazia să vorbească în general cu femei, cel puțin nu de la moartea mamei și a surorii lui. Când fusese tânăr, flirtase cu ele, normal, și știa cum să poarte discuții de complezență. Dar să discute anumite idei cu o femeie așa cum făceai de obicei cu un bărbat era o experiență nouă pentru el. Și îi plăcea să discute cu micuța doamnă Wren. Îl asculta cu capul plecat într-o parte, iar soarele care strălucea prin fereastra sufrageriei îi lumina blând curbura obrazului. Faptul că îl asculta cu atâta atenția era seducător.

Uneori zâmbea strâmb la ce spunea el. Îl fascina zâmbetul acela. Un colț al buzelor ei rozalii era întotdeauna mai ridicat decât celălalt. Își dădu seama că se holba la gura ei, sperând să îi vadă din nou zâmbetul, imaginându-și ce gust avea. Edward își întoarse capul într-o parte și închise ochii. Mădularul lui excitat se împingea în șlițul pantalonilor bufanți, făcându-i să i se pară inconfortabil de strâmți. Descoperi că în ultima vreme avea aproape constant această problemă în compania noii sale secretare.

Dumnezeule! Avea mai bine de treizeci de ani, nu mai era un băiat care să viseze cu ochii deschiși la zâmbetul unei femei. Poate că ar fi râs de situație dacă nu l-ar fi durut mădularul.

Își dădu brusc seama că doamna Wren îi punea o întrebare.

– Cum?

– Am întrebat dacă vă simțiți bine, milord, spuse ea, părând îngrijorată.

– Bine. Sunt bine.

Inspiră adânc și își dori enervant de mult ca ea să-i spună pe nume. Tânjea să o audă spunându-i *Edward*. Dar nu. Ar fi foarte necuvenit ca ea să i se adreseze pe numele mic. Își adună gândurile.

– Ar trebui să ne reapucăm de treabă. Se ridică și ieși cu pași mari din încăpere, simțindu-se ca și când ar fi fugit din calea unor monștri care scuipau foc, nu a unei văduve micuțe și șterse.

Când ceasul bătu ora cinci, Anna strânse teancul micuț de foi pe care le terminase de transcris în după-amiaza aceea și se uită la conte. Acesta stătea jos, încruntându-se la hârtia din fața lui. Își drese vocea. El își ridică privirea.

– E deja timpul?

Ea încuviință.

Contele se ridică în picioare și așteptă ca ea să-și strângă lucrurile. Câinele îi urmă pe ușă, după care coborî în goană scările înspre alee. Animalul adulmecă atent ceva de pe pământ după care se rostogoli, frecându-și bucuros capul și gâtul în orice ar fi găsit acolo.

Lordul Swartingham oftă.

– O să-l pun pe unul dintre îngrijitorii de grajd să-l spele înainte să intre din nou în conac.

– Îhî, murmură Anna meditativ. Ce ziceți de „Adonis”?

El îi aruncă o privire atât de plină de o groază, că Anna abia de reuși să nu izbucnească în râs.

– Nu, presupun că nu, murmură ea.

Câinele se ridică și se scutură, întorcându-și una dintre urechi în afară. Alergă înapoi spre ei și încercă să pară solemn, cu urechea în continuare întoarsă.

– Stăpânește-te, tinere. Contele îi aranjă urechea.

Acum, Anna chiar chicoti. El o privi cu coada ochiului, iar ei i se păru că buzele lui zvâcniră. Atunci apăru și trăsura, iar el o ajută să urce. Câinele știa deja că n-avea voie, așa că doar privi melancolic.

Anna se lăsă pe spate și privi peisajul cunoscut trecându-i prin fața ochilor. Când trăsura ajunse la periferia orașului, văzu o grămadă de haine în șanțul de pe marginea drumului. Curioasă, se aplecă pe fereastră să vadă mai bine. Grămăjoara se mișcă, iar un cap acoperit de păr castaniu-deschis și dens se ridică și se întoarse în direcția căruței.

– Oprește! John, oprește imediat! Anna bătu în acoperiș cu pumnul.

Trăsura încetini și se opri, iar ea deschise puternic ușa.

– Ce e, domnișoară?

Văzu chipul speriat al lui Tom, lacheul, când Anna trecu în fugă prin spatele trăsurii, ținându-și fustele într-o mână. Ajunse în locul în care văzuse hainele și se holbă în jos.

În șanț stătea întinsă o tânără.

1 Dulceață

2 Aproximativ, „pișăciosul”

Capitolul 5

În clipa în care ducele fu de acord cu târgul, corbul țâșni în aer dintr-o mișcare puternică a aripilor.

În același timp, o armată magică apăru din turnul principal al castelului. Ieșiră mai întâi zece mii de oameni, fiecare înarmat cu un scut și o sabie. Le urmară zece mii de arcași cu arcuri lungi, mortale, și tolbele pline de săgeți.

În cele din urmă, ieșiră în galop zece mii de bărbați, caii lor scrâșnind din dinți și gata de luptă.

Corbul zbură în fruntea oastei, și cele două armate se ciocniră ca două tunete. Erau acoperite de nori de praf, așa că nu se vedea nimic. Se auzeau doar strigătele de război îngrozitoare ale bărbaților.

Și când praful se lăsă în sfârșit, nu mai rămăsese nici urmă din armata prințului malefic, în afară de câteva potcoave căzute în noroi…

din *Prințul Corb*

Femeia stătea întinsă pe o parte în șanț, cu picioarele ghemuite, căutând parcă să se încălzească. Ținea strâns de un șal, încercând să-și acopere umerii jalnic de subțiri. Rochia de sub șal fusese cândva de culoare roz aprins, dar era acum toată mânjită. Avea ochii închiși și o față gălbuie și bolnăvicioasă.

Anna își ținu rochia într-o parte cu o mână, folosind-o pe cealaltă să se sprijine de mal, și coborî spre femeia rănită. Simți un miros urât pe măsură ce se apropia de ea.

– Sunteți rănită, doamnă? Îi atinse chipul palid.

Femeia gemu și deschise ochii mari, făcând-o pe Anna să tresară. În spatele ei, vizitiul și lacheul alunecară și ei pe panta ușoară.

John vizitiul horcăi dezgustat.

– Haideți, doamnă Wren. Nu se cuvine să vedeți așa ceva.

Anna își întoarse privirea spre el, uluită, dar acesta își întoarse capul spre cai. Se uită atunci la Tom. Acesta privea în pământ.

– Doamna e rănită sau bolnavă, John. Se încruntă. Trebuie să chemăm ajutor pentru ea.

– Ei, doamnă, trimitem noi pe cineva s-aibă grijă de ea, spuse John. Acum ar trebui să veniți la trăsură și să mergeți acasă, doamnă Wren.

– Dar nu o pot lăsa pe doamnă aici.

– Nu-i doamnă, dacă pricepeți ce vreau să spun. John scuipă într-o parte. Nu se cuvine să vă deranjați pentru ea.

Anna o privi pe femeia pe care o trăsese în brațele ei. Observă ceva nou: decolteul indecent al rochiei și materialul strident. Se încruntă, gânditoare. Mai cunoscuse vreodată o prostituată? Își spuse că nu. Astfel de persoane trăiau într-o lume diferită de cea a văduvelor de țară sărace. O lume căreia comunitatea din care făcea ea parte îi interzicea categoric să se intersecteze cu a ei. Ar fi trebuit să asculte sugestia lui John și s-o lase acolo pe săraca femeie. La urma urmei, la asta se aștepta lumea de la ea.

John stătea cu mâna întinsă spre ea, s-o ajute să se ridice. Anna se uită la mâna întinsă. Oare viața ei fusese întotdeauna atât de restricționată, iar limitele ei atât de înguste, încât uneori avea impresia că mergea pe sârmă? Oare tot ce conta era poziția ei în societate?

Nu, nu era așa. Anna își încleștă maxilarul.

– Totuși, John, mă voi deranja pentru această femeie. Te rog să o duci la trăsură, cu ajutorul lui Tom. Trebuie să o ducem acasă la mine și să-l chemăm pe doctorul Billings.

Cei doi bărbați nu păreau prea fericiți de situație, dar sub privirea ei hotărâtă, o cărară pe femeia sleită la trăsură. Anna intră prima, apoi se întoarse să-i ajute să o așeze și pe necunoscută pe banchetă. O prinse pe femeie în brațe, ca să nu cadă de pe banchetă pe drum spre casă. Când trăsura se opri, îi dădu cu grijă drumul femeii și ieși din trăsură. John se afla încă pe scaunul înalt al vizitiului, holbându-se înainte, încruntat.

Anna își puse mâinile în șold.

– John, vino și ajută-l pe Tom s-o ducă în casă.

John bombăni, dar coborî.

– Ce s-a întâmplat, Anna? Mama Wren venise deja la ușă.

– Am găsit o doamnă decăzută pe marginea drumului. Anna îi privi pe bărbați scoțând-o pe femeie din trăsură: Aduceți-o în casă, vă rog.

Mama Wren se dădu la o parte din calea bărbaților care se chinuiră să o treacă pragul pe femeia inconștientă.

– Doamnă, unde s-o punem? spuse Tom gâfâind.

– Cred că în camera mea, sus pe scări.

John o privi dezaprobator, dar ea îl ignoră. Bărbații o cărară pe femeie pe scări.

– Ce-a pățit doamna? întrebă Mama Wren.

– Nu știu. Cred că e bolnavă, spuse Anna. M-am gândit că cel mai bine era să o aduc aici.

Bărbații coborâră tropăit scările înguste și ieșiră din casă.

– Nu uitați să vă opriți la doctorul Billings, le strigă Anna.

John îi făcu enervat cu mâna, peste umăr, în semn că auzise. O clipă mai târziu, trăsura se îndepărtă hurducăind. Fanny privea deja toată scena din hol, cu ochii larg căscați.

– Ai putea să pui de ceai, Fanny? întrebă Anna. O trase pe Mama Wren mai la o parte, imediat ce fata o porni spre bucătărie. John și Tom spun că această femeie sărmană nu este chiar respectabilă. Dacă tu-mi spui, o trimit în altă parte. O privi neliniștită pe soacra ei.

Mama Wren ridică din sprâncene.

– Adică e o târfă? Când Anna o privi speriată, ea zâmbi și-o bătu ușor pe mână. E greu să ajungi la vârsta mea fără să auzi cuvântul ăsta cel puțin o dată, draga mea.

– Bănuiesc că așa e, răspunse Anna. Da, John și Tom au sugerat că e o târfă.

Mama Wren oftă.

– Știi c-ar fi mai bine dacă am trimite-o altundeva.

– Da, fără îndoială. Anna își ridică bărbia.

– Dar – Mama Wren își azvârli brațele în aer – dacă dorești să o îngrijești aici, n-o să te opresc. Anna respiră ușurată și urcă în fugă scările, să-și vadă pacienta.

Un sfert de oră mai târziu, se auzi o bătaie puternică în ușă. Anna coborî scările la timp să o vadă pe Mama Wren netezindu-și fustele și deschizând ușa.

Doctorul Billings, cu o perucă albă pe cap, stătea în ușă.

– Bună ziua, doamnă Wren, doamnă Wren.

– Și dumneavoastră, dr. Billings, răspunse Mama Wren pentru amândouă.

Anna îl conduse pe doctor în camera ei.

Doctorul Billings trebui să se aplece ca să intre în dormitor. Era un domn înalt, sfrijit, aproape constant gârbovit. Vârful nasului său osos era mereu rozaliu, chiar și vara.

– Bun, deci ce avem aici?

– O femeie la ananghie pe care am găsit-o pe drum, doctore Billings, spuse Anna. Vă uitați, vă rog, să vedeți dacă e bolnavă sau rănită?

El își drese vocea:

– Vă rog să mă lăsați singur cu această persoană, doamnă Wren, și mă voi strădui s-o examinez.

Evident, John îi spusese doctorului Billings ce fel de femeie găsiseră.

– Cred că voi rămâne și eu, dacă nu vă deranjează, doctore Billings, spuse Anna.

Evident că pe doctor îl deranja, dar nu reuși să găsească un motiv ca să-i poruncească Annei să plece din cameră. În pofida părerii lui despre pacientă, Billings o examină minuțios, dar blând. Se uită în gâtul ei și-i ceru Annei să se întoarcă cu spatele ca să-i poată observa cu atenție pieptul bolnavei. Apoi o acoperi și oftă.

– Cred că ar fi mai bine dacă am discuta jos.

– Bineînțeles. Anna ieși prima din cameră și coborî scările, oprindu-se să-i ceară lui Fanny să aducă niște ceai în salon. Apoi îi făcu semn doctorului spre singurul fotoliu din încăpere, iar ea se așeză vizavi de el pe marginea divanului micuț, împreunându-și strâns mâinile în poală. Oare femeia era pe moarte?

– E destul de bolnavă, începu doctorul Billings.

Anna se aplecă în față.

– Da?

Doctorul îi evită privirea.

– Are febră, posibil o infecție la plămâni. Va avea nevoie de odihnă la pat ca să își revină. Ezită, după care se pare că își dădu seama cât de alarmată era Anna. O, nu e nimic grav, vă asigur, doamnă Wren. Își va reveni. Are nevoie doar de timp ca să se vindece.

– Sunt foarte ușurată, zâmbi Anna. Din purtarea dumneavoastră, am crezut că e o boală fatală.

– Nu, nu e.

– Slavă Domnului.

Billings își trecu degetul peste lateralul nasului său subțire.

– Voi trimite pe cineva imediat ce ajung acasă. Bineînțeles, trebuie dusă la casa pentru săraci ca să fie îngrijită.

Anna se încruntă.

– Dar am crezut că ați înțeles, doctore Billings. Vrem să o îngrijim aici, în casa noastră.

Doctorul roși.

– Prostii! E total nepotrivit ca dumneavoastră și doamna Wren să îngrijiți o astfel de femeie.

Anna își încleștă maxilarul.

– Am discutat deja despre asta cu soacra mea și suntem amândouă de acord că-i vom purta de grijă doamnei în casa noastră.

Billings era acum roșu ca para focului.

– Nici nu se pune problema.

– Doctore…

Dar doctorul Billings o întrerupse:

– E o prostituată!

Anna uită ce voise să spună și închise gura. Se holbă la doctor și văzu adevărul în înfățișarea lui: așa aveau să reacționeze majoritatea oamenilor din Little Battleford. Inspiră adânc.

– Am hotărât să o îngrijim pe femeie. Profesia ei nu ne schimbă cu nimic decizia.

– Trebuie să fiți rațională, doamnă Wren, mormăi doctorul. Nu puteți să îngrijiți de această creatură.

– Nu are o boală contagioasă, nu-i așa?

– Nu, nu, probabil că acum nu mai este contagioasă, încuviință el.

– Ei bine, atunci, nu avem nici un motiv să nu o îngrijim. Anna zâmbi sumbru.

Chiar atunci intră Fanny cu ceaiul. Anna turnă ceai pentru amândoi, încercând să rămână cât mai liniștită. Nu era obișnuită să se certe cu gentlemeni, și descoperi că era foarte greu să rămână neclintită și să nu își ceară scuze. Era destul de neliniștitor să știe că doctorul nu era de acord cu alegerea ei, că, de fapt, nu era de acord cu ea. În același timp, nu putea să-și înăbușe fiorul clandestin pe care îl simțea. Cât de palpitant era să vorbească deschis, fără să-i pese de părerea unui bărbat! Într-adevăr, ar fi trebuit să-i fie rușine de acest gând, dar nu reușea să se convingă să-l regrete. Nu, chiar deloc.

Serviră ceaiul într-o tăcere apăsătoare, bunul doctor hotărând aparent că nu avea de gând să încerce s-o facă să se răzgândească. După ce-și termină ceașca, Billings scoase o sticluță maronie din geantă și i-o înmână Annei, spunându-i cum să administreze medicamentul. După aceea își trânti pălăria pe cap și își trecu un fular de culoarea levănțicii de câteva ori în jurul gâtului.

Se opri lângă ușa de la intrare, în timp ce Anna îl conducea afară din casă.

– Dacă vă răzgândiți, doamnă Wren, vă rog să mă anunțați. Voi găsi un loc adecvat pentru tânăra femeie.

– Vă mulțumesc, murmură ea. Închise ușa în urma doctorului și se sprijini de ea, cu umerii lăsați.

Mama Wren intră în hol și se uită la Anna.

– Ce are, draga mea?

– Febră și infecție la plămâni. Anna o privi obosită. Poate ar fi mai bine dacă tu și Fanny ați sta la niște prietene până se termină povestea asta.

Mama Wren își ridică sprâncenele.

– Și cine o să aibă grijă de ea în timpul zilei, cât tu ești la conacul Ravenhill?

Anna făcu ochii mari, când își dădu seama.

– Uitasem de asta.

Mama Wren clătină din cap.

– Chiar trebuie să stârnim atâta vâlvă, draga mea?

– Îmi pare rău. Anna își coborî privirea și observă o pată de iarbă pe fustele ei. N-avea să iasă – petele de iarbă nu ieșeau niciodată. Nu vreau să te târăsc în necazurile mele.

– Atunci de ce nu accepți ajutorul doctorului? E mult mai ușor să faci pur și simplu ceea ce se așteaptă oamenii de la tine, Anna.

– Poate că e mai ușor, dar nu e neapărat corect, Mamă. Nu se poate să nu înțelegi asta. Se uită rugător la soacra ei, încercând să găsească cuvintele potrivite ca să-i explice. Acțiunile ei avuseseră sens când se uitase la fața bolnăvicioasă a femeii în șanț. Acum, când Mama Wren aștepta răbdătoare lângă ea, îi era mai greu să explice. Întotdeauna am făcut ce se așteptau oamenii de la mine, nu-i așa? Indiferent că era sau nu lucrul potrivit.

Femeia mai în vârstă se încruntă.

– Dar n-ai făcut niciodată ceva greșit…

– Dar nu asta-i ideea, nu-i așa? Anna se mușcă de buză și descoperi că era pe punctul de-a plânge. Dacă n-am ieșit niciodată din rolul care mi-a fost desemnat la naștere, înseamnă că nu m-am pus niciodată la încercare. Cred că m-am temut prea mult de părerile celorlalți. Am fost o lașă. Dacă femeia aceea are nevoie de mine, de ce să n-o ajut – pentru binele ei… și pentru al meu?

– Tot ce știu e că vei suferi destul de mult dacă alegi calea asta. Mama Wren dădu din cap și oftă.

Anna o porni spre bucătărie, iar cele două femei pregătiră o zeamă de vită. Anna duse gustarea și sticluța maronie în camera ei. Deschise ușor ușa și aruncă o privire înăuntru. Femeia se foi încet și încercă să se ridice. Anna puse jos supa și se duse la ea.

– Nu încerca să te miști.

Când o auzi pe Anna, femeia deschise brusc ochii și privi agitată în jurul ei.

– Ci-ci-cine ești?

– Mă numesc Anna Wren. Ești la mine acasă.

Anna se duse repede după zeama de vită, apoi își puse brațul în jurul pacientei, ajutând-o cu blândețe să se ridice în șezut. Femeia sorbi din zeama caldă și înghiți cu greu. După ce bău jumătate de ceașcă, ochii începură să i se închidă din nou. Anna o coborî din nou pe pat și luă ceașca și lingura.

Femeia o prinse cu o mână tremurândă.

– Sora mea, șopti ea.

Anna se încruntă.

– Vrei să o anunț pe sora ta?

Femeia încuviință.

– Așteaptă, spuse Anna. Să iau niște hârtie și un creion ca să-i notez adresa. Se duse la măsuța ei de toaletă și trase de sertarul de jos. Sub un teanc de cearșafuri vechi se afla o trusă de scris maronie care îi aparținuse lui Peter. Anna o scoase și se așeză pe scaunul de lângă pat, cu trusa în poală. Unde să trimit scrisoarea pentru sora ta?

Femeia îi spuse numele surorii ei și adresa unde locuia aceasta, în Londra, în timp ce Anna o notă cu un creion pe o foaie de hârtie. După care femeia se lăsă pe spate, pe pernă, extenuată. Anna o atinse ezitant pe mână.

– Îmi spui, te rog, cum te cheamă?

– Pearl, șopti ea fără să deschidă ochii.

Anna ieși cu trusa de scris din cameră, închizând încet ușa în urma ei. Coborî în fugă scările și se duse în salon să compună o scrisoare pentru sora lui Pearl, o anume domnișoară Coral Smythe.

Trusa de scris a lui Peter era o cutie plată, dreptunghiulară. Cel care scria o putea așeza în poală și o putea folosi ca un birou portabil. În partea superioară avea un capac rabatabil care se deschidea ca să dea la iveală o cutie mai mică cu condeie, o sticluță de cerneală chiar lângă acestea, foi și alte câteva lucruri folositoare pentru corespondență. Anna ezită. Trusa de scris era foarte frumoasă, dar nu se mai atinsese de ea de la moartea lui Peter. Cât trăise Peter, fusese un bun personal al lui. Acum, Anna avea sentimentul că încălca proprietatea privată a cuiva, mai ales că nu fuseseră apropiați spre sfârșitul vieții lui. Clătină din cap și o deschise.

Scrise cu grijă, dar tot avu nevoie de câteva ciorne ca să compună scrisoarea. În cele din urmă, obținu o epistolă de care era mulțumită și o puse la o parte, ca să o ducă în ziua următoare la diligența din Little Battleford. Tocmai punea cutia cu condeie înapoi în trusa de scris maronie, când își dădu seama că se blocase ceva în spate. Cutia cu condeie nu încăpea. Deschise de tot capacul și scutură trusa. După care pipăi cu mâna. Simți ceva rotund și rece. Anna trase și obiectul se desprinse. Când își retrase mâna, se trezi cu un medalion de aur în palmă. Capacul pandantivului era trasat cu linii curbate frumos lucrate, iar la spate avea un ac, astfel încât să poată fi purtat ca o broșă. Anna apăsă caseta subțire pe margine. Pandantivul se deschise.

Era gol.

Anna îl închise rapid la loc. Își trecu gânditoare degetul mare peste gravură. Nu era al ei. De fapt, nu-l mai văzuse până atunci. Simți brusc imboldul să-l arunce. Cum îndrăznea? Chiar și după moarte, să o chinuiască în halul ăsta? Nu îndurase destul cât timp fusese în viață? Și acum găsise nenorocitul ăsta de medalion, așteptând-o după atâția ani.

Anna își ridică brațul, strângând medalionul în pumn. Privirea îi era încețoșată de lacrimi. Apoi inspiră. Peter era înmormântat de mai bine de șase ani. Iar ea trăia, în timp ce el se făcuse pulbere cu mult timp în urmă. Inspiră din nou și-și desfăcu degetele. Medalionul strălucea nevinovat în palma ei.

Anna îl puse cu grijă în buzunar.

Ziua următoare era duminică.

Biserica din Little Battleford era o clădire mică din piatră cenușie, cu o clopotniță înclinată. Construită cândva în Evul Mediu, era îngrozitor de expusă curentului și friguroasă în lunile de iarnă. Anna petrecuse multe duminici sperând ca predica moralizatoare să se termine înainte ca lespedea caldă adusă de acasă să se răcească și degetele de la picioare să-i înghețe complet.

Când femeile Wren intrară în biserică, se lăsă brusc tăcerea. Câteva priviri care se întoarseră rapid de la ele îi confirmară Annei că ea era subiectul discuției, dar își salută vecinii fără să le dea de înțeles că știa că era centrul atenției. Rebecca îi făcu cu mâna de pe un rând din față. Se așeză lângă soțul ei, James, un bărbat blond bine făcut, cu un mijloc destul de plinuț. Mama Wren și Anna se înghesuiră lângă ei pe bancă.

– Se pare că în ultima vreme ai dus o viață foarte palpitantă, îi șopti Rebecca.

– Serios? Anna își făcu de lucru cu mănușile și biblia.

– Îî-hâm, murmură Rebecca. N-am știut că te gândești să te apuci de cea mai veche profesie din lume.

Asta-i atrase atenția Annei.

– Cum?

– Nu te-au acuzat încă de asta, dar nici departe nu sunt unii. Rebecca îi zâmbi doamnei din spatele lor, care se aplecase înainte.

Femeia se retrase brusc și pufni. Prietena ei continuă:

– Bârfitoarele din oraș nu s-au mai distrat atât de copios de când soția morarului a născut la zece luni după moartea lui.

Vicarul intră în încăpere, iar congregația tăcu și predica începu. După cum era și de așteptat, predica era despre păcatele Izabelei, chiar dacă sărmanului vicar Jones nu părea să-i placă s-o rostească. Anna nu trebui decât să arunce o privire la spatele drept ca o scândură al doamnei Jones, de pe rândul din față, ca să-și dea seama cine alesese tema predicii. În sfârșit, predica jalnică se încheie, iar congregația se ridică să iasă din biserică.

– Nu știu de ce i-au lăsat palmele și picioarele, spuse James, când oamenii începură să se ridice din bănci.

Rebecca se uită la soțul ei cu drăgălășenie și exasperare.

– Despre ce vorbești acolo, dragă?

– Izabela, mormăi James. Câinii nu i-au mâncat palmele și tălpile. De ce? Din experiența mea, javrele nu sunt de obicei atât de mofturoase când vine vorba de hrană.

Rebecca își dădu ochii peste cap și îl bătu ușor pe soțul ei pe braț.

– Nu-ți face griji pentru asta, dragul meu. Poate că aveau altfel de câini în vremea aia.

James nu părea prea mulțumit de explicație, dar ascultă de soția lui, care îl împinse ușor spre ușă. Anna fu emoționată când văzu că Mama Wren și Rebecca se așezară de-o parte și de alta a ei, iar James îi păzea spatele.

Dar se pare că nu avea nevoie de o baricadă atât de fidelă. Chiar dacă avu parte de câteva priviri critice și o singură replică directă, nu toate doamnele din Little Battleford o dezaprobau. De fapt, multe dintre doamnele mai tinere erau atât de invidioase pe noua slujbă a Annei, de secretară a

lordului Swartingham, încât părea să nu le pese de faptul problematic că îi lua apărarea unei prostituate.

Anna aproape că ieși din mijlocul sătenilor aflați în curtea bisericii și începea să se relaxeze, când auzi o voce mult prea mieroasă lângă umărul ei.

– Doamnă Wren, aș vrea să știți că vă consider curajoasă.

Felicity Clearwater își ținea degajată pelerina mică într-o mână, probabil ca să se laude cu rochia ei la modă. Bucheţele de flori portocalii și albastre se rostogoleau peste un fundal galben ca șofranul. Fusta i se despărțea în față ca să dea la iveală un jupon din brocart albastru, tot aranjamentul fiind foarte înfoiat.

Preț de o clipă, Anna se gândi cât de frumos ar fi să poarte o rochie la fel de elegantă ca cea a lui Felicity; apoi Mama Wren se enervă brusc lângă ea.

– Anna nu s-a gândit deloc la ea când a adus-o pe sărmana aceea la noi.

Felicity făcu ochii mari.

– O, evident. Păi, ținând cont de nemulțumirea întregului sat, ca să nu mai pomenim de mustrarea pe care tocmai a primit-o de la amvon, Anna probabil că nu s-a gândit deloc.

– Nu cred că voi lua prea în serios lecțiile învățate de la Izabela, spuse Anna vioaie. La urma urmei, ar putea fi valabile și pentru alte femei din sat.

Din cine știe ce motiv, această replică destul de anemică o făcu pe cealaltă femeie să înțepenească.

– N-am de unde să știu asta. Felicity își trecu la nimereală degetele prin păr, ca niște păianjeni. Spre deosebire de tine, nimeni n-ar putea să-mi reproșeze că mă însoțesc cu cine nu trebuie. Zâmbind înțepat, Felicity plecă înainte ca Anna să se gândească la o ripostă adecvată.

– Ce mâță! Rebecca însăși miji ochii ca o felină.

Când ajunseră acasă, Anna își petrecu restul zilei cârpind ciorapi, un talent pe care nevoia i-l șlefuise la perfecție. După cină, se furișă spre camera lui Pearl și o găsi pe femeie simțindu-se mult mai bine. Anna o ajută să se ridice și să mănânce niște păsat de ovăz cu lapte. Pearl era o femeie destul de frumușică, chiar dacă puțin cam ponosită.

Pearl se jucă agitată câteva minute cu o șuviță din părul ei bălai, înainte să izbucnească:

– De ce m-ați luat la dumneavoastră?

Anna tresări.

– Erai în șanț, pe marginea drumului. Nu te puteam lăsa acolo.

– Știți ce fel de fată sunt, nu-i așa?

– Ei bine…

– Sunt o târfă. Pearl rosti ultimul cuvânt cu o strâmbătură insolentă.

– Ne-am gândit că ești, îi răspunse Anna.

– Ei bine, acum știți sigur.

– Dar nu văd de ce ar conta.

Pearl părea uluită. Anna profită de ocazie și-i mai vârî o lingură cu terci în gura deschisă.

– Ascultați aici. Sper că nu sunteți o femeie din-aia religioasă, nu-i așa?

Pearl miji ochii bănuitoare. Anna se opri cu lingura în aer.

– Cum?

Pearl începu să răsucească agitată cearșaful care-i acoperea genunchii.

– Una dintre doamnele alea religioase care iau fete ca mine ca să le aducă pe calea cea bună. Am auzit că le dau să mănânce numa' pâine și apă și le pun să coasă până le sângerează degetele și se căiesc.

Anna se uită la terciul cu lapte din bol.

– Asta nu-i pâine cu apă, nu?

Pearl roși.

– Nu, doamnă, bănuiesc că nu.

– Te asigur că o să-ți dăm și hrană mai consistentă când o să poți mânca.

Pearl nu părea încă foarte convinsă, așa că Anna continuă:

– Poți pleca oricând dorești. I-am trimis o scrisoare surorii tale. Poate că va sosi curând.

– Așa e. Pearl părea ușurată. Îmi amintesc că v-am dat adresa.

Anna se ridică.

– Încearcă să nu te îngrijorezi; trebuie doar să dormi bine.

– Așa-i. Pearl era tot încruntată.

Anna oftă.

– Noapte bună.

– Noapte bună, doamnă.

Anna duse bolul cu terci și lingura înapoi în bucătărie și le spălă. Era destul de întuneric afară când se retrase pe o saltea mică încropită pentru ea în camera soacrei ei.

Dormi fără vise și nu se trezi până ce Mama Wren nu o scutură ușor de umăr.

– Anna. Ai face bine să te trezești, dragă, dacă vrei să ajungi la timp la Ravenhill.

Abia atunci îi trecu prin cap să se întrebe ce părere avea să aibă contele despre pacienta ei.

*

Luni dimineață, Anna intră îngândurată în biblioteca conacului. Tot drumul se gândise cu groază la confruntarea cu lordul Swartingham, sperând în zadar că avea să fie mai rezonabil decât fusese doctorul. Totuși, contele se purtase ca de obicei – zburlit și morocănos, cu părul și cravata în dezordine. O întâmpină mârâindu-i că găsise o eroare pe una dintre paginile pe care le transcrisese în ziua de dinainte. Anna respiră ușurată și se așeză să lucreze.

După prânz însă, nu mai fu la fel de norocoasă.

Lordul Swartingham făcuse un drum scurt în oraș să se consulte cu vicarul despre finanțarea renovării absidei. Își anunță întoarcerea trântind ușa de la intrare de perete.

– DOAMNĂ WREN!

Anna tresări când îl auzi țipând și ușa trântindu-se în urma lui. Câinele care stătea întins lângă foc își înălță capul.

– La naiba! Unde e femeia aia?

Anna își dădu ochii peste cap. Era în bibliotecă, acolo unde era mereu. Unde credea că ar putea fi?

Pe hol se auziră paşi grei, furioşi; după care Anna zări în uşă statura înaltă şi întunecată a contelui.

– Am auzit că aveţi o refugiată nepotrivită acasă, doamnă Wren? Doctorul abia a vrut să-mi spună despre prostia pe care aţi făcut-o. Se îndreptă cu paşi mari spre biroul ei din lemn de trandafir şi se sprijini pe braţe în faţa ei.

Anna îşi ridică bărbia şi încercă să se uite la el de-a lungul nasului, o treabă deloc uşoară, ţinând cont că era ca un turn pe lângă ea.

– Am găsit o persoană nenorocită care avea nevoie de ajutor, milord, şi, evident, am dus-o la mine acasă, să o pot îngriji până îşi revine.

El se încruntă.

– O târfă nenorocită, vreţi să spuneţi. V-aţi pierdut minţile?

Era mai furios decât anticipase ea.

– O cheamă Pearl.

– O, grozav. Se împinse cu forţă în biroul ei. Deci sunteţi prietenă cu creatura.

– Aş vrea doar să subliniez faptul că e o femeie, nu o creatură.

– Chestie de semantică. Contele dădu din mână, neinteresat. Nu vă pasă deloc de reputaţia dumneavoastră?

– Nu e vorba aici de reputaţia mea.

– Nu e vorba? *Nu e vorba?* Se răsuci violent şi începu să se plimbe încolo şi încoace pe covorul din faţa biroului ei.

Câinele îşi plecă urechile şi capul, urmărind cu ochii mişcările stăpânului său.

– Mi-ar plăcea să nu repetaţi tot ce spun eu, bombăni Anna. Simţi cum se îmbujorează şi îşi dori să se poată controla. Nu voia să pară slabă în faţa lui.

Contele, aflat la capătul îndepărtat al traseului său, păru să nu-i audă replica.

– E vorba doar despre reputaţia dumneavoastră Ar trebui să fiţi o femeie respectabilă. O greşeală de genul acesta şi oamenii v-ar putea vedea mai neagră ca o cioară.

Serios! Anna îşi îndreptă spatele.

– Puneţi la îndoială reputaţia mea, lord Swartingham?

El înlemni şi se întoarse indignat spre ea.

– Nu fiţi neroadă. Bineînţeles că nu pun la îndoială reputaţia dumneavoastră.

– Nu?

– Ha! Eu…

Dar Anna se duse spre el.

– Dacă sunt o femeie respectabilă, înseamnă că puteţi avea încredere în bunul meu simţ. Simţi cum se înfurie tot mai tare, iar presiunea din capul ei ameninţa să se reverse. Ca o doamnă respectabilă, consider că este de datoria mea să îi ajut pe cei mai puţin norocoşi ca mine.

– Nu veniţi la mine cu sofisme. Îşi îndreptă degetul spre ea din partea cealaltă a încăperii. Poziţia dumneavoastră în sat va fi distrusă dacă o să continuaţi cu asta.

– S-ar putea să am parte de câteva critici – îşi încrucişă braţele –, dar nu cred că voi fi ruinată din cauza unei fapte de milă creştinească.

Contele scoase un sunet deloc elegant.

– Creștinii din sat vor fi primii care vă vor țintui pe stâlpul infamiei.

– Eu…

– Sunteți extrem de vulnerabilă. O văduvă tânără, atrăgătoare.

– Care lucrează pentru un bărbat necăsătorit, sublinie Anna încet. Evident, virtutea mea este în pericol iminent.

– N-am spus asta.

– Nu, dar au spus-o alții.

– Exact la asta mă refer, strigă el, aparent sub impresia că, dacă țipa destul de tare, avea să-și exprime mai bine punctul de vedere. Nu vă puteți asocia cu această femeie!

Fu pur și simplu prea mult. Anna miji ochii.

– Eu nu mă pot asocia cu ea?

El își încrucișă brațele la piept.

– Exact…

– *Eu* nu mă pot asocia cu ea? repetă ea, de data aceasta mai tare.

Lordul Swartingham o privi îngrijorat. Și bine făcea.

– Cum rămâne cu toți bărbații care au făcut-o ceea ce e *asociindu-se* cu ea? întrebă ea. Nimeni nu-și face griji pentru reputația bărbaților care frecventează curve.

– Nu pot să cred că vorbiți despre astfel de lucruri, se bâlbâi el indignat.

Presiunea din capul Annei dispăruse, fiind înlocuită de un val îmbătător de libertate.

– Ei bine, uite că vorbesc despre astfel de lucruri. Și știu că bărbații nu se limitează la a vorbi despre ele. Ei bine, un bărbat se poate duce în mod regulat la o curvă – în fiecare zi a săptămânii, chiar – și să fie în continuare perfect respectabil. În timp ce sărmana fată implicată în exact același act este considerată un bun uzat.

Contele păru să-și fi pierdut capacitatea de a vorbi. Pufni de câteva ori.

Anna nu putea să oprească șuvoiul de cuvinte care i se revărsau din gură.

– Și bănuiesc că nu doar cei din clasa de jos frecventează astfel de femei. Cred că bărbați, ba chiar *gentlemeni*, de calitate vizitează case de toleranță. Buzele Annei tremurară incontrolabil. Într-adevăr, mi se pare o ipocrizie din partea unui bărbat să se folosească de o curvă, dar să nu o ajute pe una când are nevoie.

Se opri și clipi rapid. Nu avea voie să plângă. Fornăiturile deveniră un răget cumplit.

– *Dumnezeule mare, femeie!*

– Cred că voi pleca acasă acum, reuși Anna să îngâne chiar înainte să iasă în fugă din cameră.

O, Doamne, ce făcuse? Își pierduse cumpătul cu un bărbat și se certase cu angajatorul ei. Și, fără îndoială, își distrusese astfel orice șansă de a continua să lucreze ca secretară pentru conte.

Capitolul 6

Oamenii din castel dansară și strigară de bucurie. Dușmanul lor fusese înfrânt, așa că nu mai aveau de ce să se teamă. Dar în mijlocul celebrării lor, corbul zbură înapoi și ateriză în fața ducelui.

– Am făcut ce-am spus că voi face și l-am distrus pe prinț. Acum dă-mi plata.

Dar care dintre fiice avea să fie soția lui? Cea mai mare țipă că n-avea de gând să-și irosească frumusețea pe o pasăre obraznică. Cea de-a doua spuse că, din moment ce armata prințului fusese înfrântă, ce rost avea să se mai țină de învoială? Doar cea mai tânără, Aurea, fu de acord să onoreze târgul pe care îl făcuse tatăl ei.

Chiar în seara aceea, în timpul celei mai ciudate ceremonii pe care o văzuseră vreodată, Aurea fu cununată cu corbul. Și imediat ce fură declarați căsătoriți, corbul îi spuse să se urce pe spatele lui și zbură cu mireasa lui în spinare…

din *Prințul Corb*

Edward se holbă după Anna uimit și furios. Ce se întâmplase? Când anume pierduse controlul asupra conversației?

Se răsuci și apucă două bibelouri de porțelan și o cutie de tabac de pe poliță și le azvârli rapid una după cealaltă în perete. Fiecare dintre ele se făcu fărâme la impact, dar asta nu-l ajută cu nimic. Ce-o apucase pe femeie? Doar subliniase – cu fermitate, evident – cât de nepotrivit era ca ea să adăpostească o astfel de persoană în propria ei casă și, cumva, toată treaba îi explodase în față.

Ce naiba se întâmplase?

Ieși cu pași mari pe hol, unde un lacheu speriat se holba la ușa de la intrare.

– Nu sta acolo, omule. Lacheul tresări și se răsuci când auzi răgetul lui Edward. Fugi și spune-i lui John vizitiul să se ducă cu trăsura după doamna Wren. Prostuța aia probabil c-o să meargă pe jos până în sat, doar ca să mă enerveze.

– Milord. Lacheul făcu o plecăciune și plecă grăbit.

Edward își puse ambele mâini în păr și trase atât de tare, că simți cum îi ies fire din coadă. *Femeile!* Lângă el, câinele scânci.

Hopple își vârî capul pe ușă ca un șoarece care iese din gaura lui, să vadă dacă trecuse furtuna.

Își drese vocea.

– Femeile sunt foarte iraționale uneori, nu-i așa, milord?

– O, mai taci din gură, Hopple! Edward plecă din hol cu pași apăsați.

Păsările tocmai își începuseră trilurile vesele în dimineața următoare, când se auziră bătăi în ușa căsuței. La început, Anna se gândi că zgomotul făcea parte dintr-un vis neclar, dar apoi deschise ochii și visul se risipi.

Bătăile în ușă însă, nu.

Anna se târî jos de pe salteaua ei și-și găsi halatul de un albastru pal. Se îmbrăcă, și coborî poticnindu-se pe scările reci, desculță, căscând așa de tare că-i trosni maxilarul. Vizitatorul devenise de-a dreptul frenetic. Oricine ar fi fost nu avea deloc răbdare. De fapt, singura persoană pe care o cunoștea și avea un astfel de temperament era…

– Lord Swartingham!

Acesta se ținea cu un braț musculos de pragul de sus al ușii, iar celălalt îi era ridicat, gata să lovească din nou ușa. Își coborî grăbit pumnul. Câinele de lângă el se ridică și dădu din coadă.

– Doamnă Wren. Se încruntă la ea. Nu v-ați îmbrăcat încă?

Anna se uită la halatul ei șifonat și la picioarele goale.

– Evident că nu, milord.

Câinele trecu pe lângă picioarele contelui și-și împinse botul în mâna ei.

– De ce nu? întrebă el.

– Pentru că e prea devreme? Câinele se lăsă pe Anna, în timp ce ea îl mângâia.

Lordul Swartingham se încruntă la câinele neștiutor.

– Potaie, spuse el.

– Poftim?!

Contele se întoarse încruntat la ea.

– Nu dumneavoastră, ci câinele.

– Cine-i acolo, Anna? Mama Wren stătea pe scări, holbându-se neliniștită. Fanny zăbovea prin hol.

– E contele de Swartingham, Mamă, spuse Anna, de parcă ar fi fost ceva obișnuit să primească vizite înainte de micul dejun. Se întoarse din nou spre el și spuse mai formal: V-o prezint pe soacra mea, doamna Wren. Mamă, dânsul este domnia sa, Edward de Raaf, contele de Swartingham.

Mama Wren, într-un halat roz pufos, făcu o plecăciune periculoasă pe scări.

– Îmi pare bine.

– Încântat, doamnă, bombăni bărbatul din fața ușii.

– A luat deja micul dejun? o întrebă Mama Wren pe Anna.

– Nu știu. Anna se întoarse spre lordul Swartingham, ai cărui obraji brăzdați de cicatrici se înroșeau. Ați luat deja micul dejun?

– Eu… Părea să nu-și găsească cuvintele, lucru deloc caracteristic lui. Se încruntă și mai tare.

– Invită-l în casă, Anna, o sfătui Mama Wren.

– Ați vrea să luați micul dejun cu noi, milord? întrebă Anna suav.

Contele încuviință. Încă încruntat, își plecă fruntea ca să se ferească de pragul de sus al ușii și intră în casă.

Mama Wren coborî rapid scările, cu panglici de culoarea fucsiei fluturând după ea.

– Îmi pare atât de bine să vă cunosc, milord. Fanny, grăbește-te și pune ceainicul pe foc.

Fanny scânci și se duse glonț în bucătărie. Mama Wren îl conduse pe oaspetele lor în salonul micuț, iar Anna observă că acesta parcă se micșoră și mai mult când intră contele. Musafirul se așeză sfios pe singurul fotoliu, în timp ce doamnele se așezară pe divan. Câinele dădu bucuros o raită prin cameră, băgându-și nasul pe la colțuri, până contele îi mârâi să se așeze.

Mama Wren zâmbi sfios.

– Probabil că Anna s-a înșelat când ne-a spus c-ați dat-o afară.

– Cum? Contele apucă mai strâns brațele fotoliului.

– Avea impresia că nu mai aveți nevoie de o secretară.

– Mamă, șopti Anna.

– Așa ai spus, dragă.

Contele o privi cu atenție pe Anna.

– S-a înșelat. E în continuare secretara mea.

– O, ce drăguț! Mama Wren zâmbea efectiv cu gura până la urechi. Era destul de supărată seara trecută când credea că nu mai era angajată.

– Mamă…

Femeia mai în vârstă se aplecă în față, confidențial, de parcă Anna dispăruse din cameră.

– Sinceră să fiu, avea ochii destul de roșii când a coborât din trăsură. Cred c-a plâns pe drum.

– *Mamă!*

Doamna Wren o privi nevinovată pe nora ei.

– Păi, chiar erau, dragă.

– Într-adevăr? murmură contele. Și ochii lui de abanos străluceau acum.

Din fericire, Fanny o scuti de necesitatea de a da o replică, intrând în salon cu tava cu micul dejun. Anna observă ușurată că fata se gândise să facă și niște ouă înăbușite și să prăjească și niște pâine pe lângă terciul pe care îl mâncau ele de obicei. Ba chiar găsise și niște șuncă. Anna dădu aprobator din cap către slujnică, iar aceasta îi zâmbi cu gura până la urechi.

După ce contele servi o cantitate uimitoare de ouă înăbușite – ce noroc că Fanny se dusese ieri la piață –, se ridică și îi mulțumi Mamei Wren pentru micul dejun. Mama Wren îi zâmbi cochet, iar Anna se întrebă cât avea să dureze până tot satul avea să afle că îl găzduiseră pe contele de Swartingham în halate.

– Vă puteți îmbrăca pentru călărie, doamnă Wren? o întrebă contele pe Anna. Murgul meu și Daisy ne așteaptă afară.

– Bineînțeles, milord. Anna se scuză și se duse în camera ei să se schimbe.

Câteva minute mai târziu, coborî în fugă scările și-l găsi pe conte așteptând-o în grădina din fața casei. Privea pământul umed din dreptul ușii, unde înfloreau vesele zambile albastre și narcise galbene. Își ridică privirea când ea ieși din casă și, pentru o clipă, expresia din ochii lui îi tăiară respirația. Ea își coborî privirea ca să-și pună mănușile și își simți obrajii luându-i foc.

– Era și timpul, spuse el. Am întârziat mai mult decât plănuisem.

Anna îi ignoră replica nepoliticoasă și se opri lângă iapă, așteptând ca el să o ajute să încalece. Contele înaintă spre ea și o cuprinse cu mâinile lui mari de după talie, înainte să o salte în șa. Pentru o clipă rămase sub ea, cu vântul bătându-i o șuviță din părul lui negru, și îi cercetă chipul. Ea îl privi la rândul ei, cu mintea goală. După care el se întoarse la calul lui și încălecă.

Era o zi însorită. Anna nu-și amintea să fi auzit ploaia în timpul nopții, dar peste tot se vedea că plouase. Drumul era plin de bălțoace, iar copacii și gardurile pe lângă care treceau încă erau acoperite de picături. Contele o conduse afară din sat, înspre câmpuri.

– Unde mergem? întrebă ea.

– Oile domnului Durbin au început să fete și voiam să văd cum se simt oile gestante. Își drese vocea. Bănuiesc că ar fi trebuit să vă spun mai devreme despre ieșirea de astăzi.

Anna privi drept înainte și scoase un sunet nedeslușit. El tuși.

– Poate că aș fi făcut-o, dacă nu ați fi plecat atât de intempestiv ieri după-amiază.

Ea ridică o sprânceană, dar nu-i răspunse. Urmă o pauză lungă, întreruptă doar de lătratul nerăbdător al câinelui când izgoni un iepure din tufișul de pe marginea drumului. După care contele încercă din nou.

– I-am auzit pe unii spunând că am un temperament destul de… Se opri, aparent căutând cuvântul potrivit.

Anna îl ajută.

– Sălbatic?

El miji ochii la ea.

– Feroce?

El se încruntă și deschise gura. Ea i-o luă înainte:

– Barbar?

El o întrerupse înainte să mai adauge și alte epitete pe listă.

– Da, ei bine, să spunem doar că îi intimidează pe unii oameni. Ezită. N-aș vrea să vă intimidez, doamnă Wren.

– Nu mă intimidați.

El o privi rapid. Nu mai spuse nimic, dar chipul îi deveni ceva mai vesel. După nici un minut, îi dădu ghes murgului, care o luă la galop pe drumul noroios, azvârlind bulgări de pământ în urma lui. Câinele îi urmări cu limba atârnând într-o parte.

Anna zâmbi fără motiv și își ridică fața spre briza blândă de dimineață.

Continuară să meargă pe drum, până ajunseră la o pășune mărginită de un pârâu. Contele se aplecă să desfacă sârma de la poartă, apoi intrară călare pe ea. Pe când se apropiau de colțul îndepărtat, Anna văzu cinci oameni lângă apă și mai mulți câini ciobănești agitându-se de colo-colo.

Unul dintre bărbați, un tip mai în vârstă, cărunt, îi văzu venind.

– Milord! Asta da harababură.

– Durbin. Contele dădu din cap spre fermier și descălecă. Se duse să o ajute pe Anna să descalece. Care-i problema? întrebă el peste umăr.

– Oi în apă. Durbin scuipă într-o parte. Bulendre năroade. Probabil s-or dus una după alta pe

mal și acum nu mai pot urca. Și trei dintre ele sunt grele.

– Ah. Contele se apropie de râu, iar Anna îl urmă.

Acum vedea și ea cele cinci oi prinse în apele umflate ale pârâului. Sărmanele animăluțe erau prinse într-un vârtej. Malul avea aproape un metru și jumătate în punctul respectiv și era alunecos din cauza noroiului.

Lordul Swartingham clătină din cap.

– N-avem ce face, decât să folosim forța.

– Exact așa gândeam și eu. Fermierul dădu aprobator din cap când i se confirmă ideea.

Doi bărbați și contele se întinseră pe mal și se aplecară să prindă oile de lână. Asta și câinii ciobănești care le împingeau de la spate le convinse pe patru dintre ele să urce șontâc-șontâc malul alunecos. Se îndepărtară bălăbănindu-se, behăind confuze, neînțelegând de ce erau maltratate. Totuși, bărbații de pe mal nu reușeau să ajungă la cea de-a cincea oaie. Aceasta era fie prea împotmolită, fie prea proastă ca să iasă din pârâu de una singură. Culcată pe-o parte, behăia jalnic în apă.

– Al naibii! Aia s-a blocat de tot. Fermierul Durbin oftă și-și șterse fruntea asudată cu tivul hainei.

– Tată, de ce n-o trimitem pe Bess s-o hărțuiască?

Fiul cel mai mare al fermierului se juca cu urechile unui câine alb cu negru.

– Nu, feciorule. Nu vreau s-o pierd pe Bess în apă. Trece de capu' ei acolo. Unu' dintre noi tre' să se ducă după animalu' ăla tâmp.

– Mă duc eu, Durbin. Contele se îndepărtă și-și dădu jos haina. I-o aruncă Annei, care abia de-o prinse înainte să atingă pământul. Îi urmă vesta, după care își dădu jos și cămașa elegantă. Se așeză pe mal ca să-și scoată și cizmele.

Anna încercă să nu se holbeze. Nu văzuse prea des un bărbat pe jumătate dezbrăcat. De fapt, nici nu-și amintea când văzuse ultima oară un bărbat fără cămașă în public. Pe trunchiul lui erau răspândite cicatrici lăsate de vărsat, dar o interesau mai mult alte lucruri. Își imaginase corect. Chiar avea păr pe partea de sus a pieptului. Ba chiar destul de mult. Cârlionți negri se întindeau peste pieptul lui și coborau ca o pâlnie spre stomacul lui plat. Părul se îngusta ca o panglică subțire care îi traversa ombilicul plat, după care dispărea în pantaloni.

Contele se ridică, în ciorapi, și pe jumătate coborî, pe jumătate alunecă pe malul abrupt, apoi în apă. Pârâul noroios se învolbura în jurul șoldurilor lui, în timp ce-și croia drum spre oaia înspăimântată. Se aplecă peste animal, îndepărtând ramurile care o țineau prizonieră. Umerii lui lați străluceau de la sudoare și pete de nămol.

Bărbații de pe mal izbucniră într-un strigăt. Oaia era liberă, dar în graba ei de a scăpa din pârâu, îl împinsese pe conte, care se scufundă într-un cazan de ape noroioase. Anna icni și o porni înainte. Câinele lordului Swartingham alerga încolo și încoace pe mal, lătrând. Contele ieși din pârâu ca un Poseidon jerpelit, cu apa șiroindu-i pe trunchi. Rânjea, chiar dacă părul desfăcut îi era lipit de craniu, căci panglica ce i-l ținea prins se pierduse în apele pârâului.

Câinele încă lătra în semn de dezaprobare față de întreaga procedură. Între timp, fermierul și rudele sale se bălăbăneau de colo-colo, râzând în hohote și pocnindu-se peste genunchi. Mai că nu se tăvăleau pe jos de cât de amuzați erau. Anna oftă. Se părea că un aristocrat ud era cel mai amuzant

lucru pe care îl văzuseră vreodată. Bărbații puteau fi atât de copilăroși uneori.

– Hei! Milord! Mereu vă e greu să vă țineți lelițele? strigă unul dintre bărbați.

– Neh, flăcăule, doar că nu i-a plăcut c-a prins-o de fund. Fermierul făcu un gest ilustrativ și bărbații izbucniră din nou în râs.

Contele râse, dar dădu din cap spre Anna. Amintindu-și de prezența ei, bărbații se opriră din făcut glume, deși continuară să râdă pe înfundate. Contele își ridică ambele mâini ca să-și șteargă apa de pe față. Annei i se tăie respirația. Când contele își duse mâinile la spate, storcându-și apa din păr, mușchii i se conturară foarte bine. Soarele strălucea pe pieptul și pe brațele lui încordate, iar la subsuoară avea cârlionți umezi de păr negru. Șiroaie mici de apă noroioasă și sânge de la oaie i se scurgeau pe piept și pe brațe. Pantalonii lui cu talie joasă se lipiseră de șoldurile și de coapsele lui, conturându-i mădularul gros. Arăta de-a dreptul păgân.

Anna se înfioră.

Contele își croi drum până la mal și se căță sus cu ajutorul fiilor fermierului. Anna se scutură și se grăbi să-i ducă hainele.

El folosi cămașa fină să se șteargă după care își puse haina direct peste pieptul dezgolit.

– Ei bine, Durbin, sper că mă vei chema și data viitoare când nu ești în stare să te ocupi de-o femelă.

– Așa-i, milord. Fermierul îl pocni pe lordul Swartingham peste spate. Mulțumiri pentru ajutor. Nu-mi amintesc să fi văzut o căzătură mai grandioasă.

Bărbații izbucniră din nou în râs și dură puțin înainte ca Anna și contele să poată pleca. Când încălecară, contele tremura deja din cauza frigului, dar nu dădea semne că s-ar grăbi.

– O să muriți din cauza unei răceli, milord, spuse Anna. Vă rog s-o luați înainte spre conac. Ați putea ajunge mult mai repede dacă nu v-am reține eu și Daisy.

– Sunt bine, doamnă Wren, răspunse el cu dinții încleștați, ca să nu-i clănțăne. În plus, nu vreau să fiu privat nici măcar o clipă de compania dumneavoastră plăcută.

Anna se încruntă la el, deoarece știa că era sarcastic.

– Nu trebuie să demonstrați cât de bărbat sunteți făcând febră.

– Deci mă considerați un bărbat adevărat, doamnă Wren? Rânji ca un băiețel. Începusem să cred că m-am luptat degeaba cu o oaie puturoasă.

Anna încercă, dar îi fu imposibil să-și oprească zvâcnetul buzelor.

– Nu știam că moșierii își ajută așa arendașii, spuse ea. Sunt sigură că e ceva neobișnuit.

– O, categoric este ceva neobișnuit, răspunse el. Bănuiesc că majoritatea semenilor mei stau în Londra, lățindu-și fundurile în timp ce intendenții lor se ocupă de moșii.

– Și atunci, dumneavoastră de ce alegeți să vă zbateți prin pâraie noroioase după oi?

Contele ridică din umerii uzi.

– Tata m-a învățat că un moșier bun își cunoaște arendașii și ce fac aceștia. Apoi, mă implic mai mult și datorită studiilor mele agricole. Ridică din nou din umeri și îi zâmbi destul de ironic. Și-mi place să mă lupt cu oi și alte lucruri de genul acesta.

Anna îi zâmbi la rândul ei.

– Și tatăl dumneavoastră se lupta cu oile?

Urmă o tăcere, și pentru o clipă Anna se temu că îi adresase o întrebare prea personală.

– Nu, nu mi-l amintesc să se fi murdărit în halul ăsta. Lordul Swartingham privea în față. Dar nu-l deranja să răzbată printr-un ogor inundat primăvara sau să supravegheze secerișul toamna. Și întotdeauna mă lua cu el, să mă ocup de oameni și de pământ.

– Trebuie să fi fost un tată minunat, murmură ea. „Dacă a crescut un fiu atât de minunat."

– Da. Aș fi mulțumit să fiu un tată doar pe jumătate la fel de bun ca el pentru copiii mei. O privi curios. Dumneavoastră nu ați avut copii în timpul căsniciei?

Anna își coborî privirea. Își încleștă mâinile pumn peste frâie.

– Nu. Am fost căsătoriți timp de patru ani, dar nu a fost voia lui Dumnezeu să avem copii.

– Îmi pare rău. În privirea contelui se putea citi un regret foarte sincer.

– Și mie, milord. „În fiecare zi."

Rămaseră tăcuți până zăriră conacul Ravenhill Abbey.

În seara aceea, când Anna ajunse acasă, Pearl stătea în șezut în pat și mânca supă cu ajutorul lui Fanny. Încă era slabă, dar părul îi era prins cu o panglică, și purta una dintre rochiile vechi ale slujnicei. Anna preluă îndatorirea și-o trimise pe Fanny să termine de pregătit cina.

– Am uitat să vă mulțumesc, doamnă, spuse Pearl sfios.

– E în regulă, zâmbi Anna. Sper doar să te faci bine repede.

Cealaltă femeie oftă.

– O, am nevoie doar de niște odihnă, mai ales.

– Ești din zonă sau erai în trecere când te-ai îmbolnăvit? Anna îi oferi niște carne de vită.

Pearl mestecă încet și înghiți.

– Nu, doamnă. Încercam să mă întorc la Londra. Acolo locuiesc. Un domn m-a adus aici într-o trăsură elegantă, promițând c-o să mă aranjeze bine.

Anna ridică din sprâncene.

– Credeam c-o să mă așeze într-o căsuță. Pearl netezi cearșafurile de sub degetele ei. Știți, îmbătrânesc pe zi ce trece. Nu mai pot lucra mult.

Anna nu spuse nimic.

– Dar a fost o înșelătorie, zise Pearl. Mă voia doar pentru o petrecere cu niște amici de-ai lui.

Anna nu știa ce să spună.

– Îmi pare rău că n-a fost un post permanent.

– Mda. Și asta nici măcar n-a fost partea cea mai rea. Se aștepta să-i distrez pe el și pe cei doi amici ai lui. Colțurile gurii lui Pearl se răsuci în jos.

„Doi amici?"

– Adică trebuia să întreții, ăă, trei gentlemeni o dată? întrebă Anna încet.

Pearl își țuguie buzele și încuviință din cap.

– Mda. Toți odată sau unul după celălalt. Probabil că văzu cât de șocată era Anna. Unor gentlemeni mai sofisticați le place s-o facă împreună, ca un fel de concurs. Dar de multe ori, fata e rănită.

Doamne sfinte! Anna se holba la Pearl, îngrozită.

– Dar nu prea contează, continuă Pearl. Am plecat de-acolo.

Anna reuși doar să dea încet din cap.

– Apoi, în diligență, am început să mă simt rău. Probabil c-am adormit, că nu-mi amintesc decât c-am rămas fără poșetă și că trebuia să încerc s-o iau pe jos, deoarece nu m-au lăsat să urc înapoi în diligență fără bani. Pearl clătină din cap. Sigur aș fi murit dacă nu m-ați fi găsit atunci.

Anna își privi palmele.

– Pot să te întreb ceva, Pearl?

– Sigur. Întrebați. Cealaltă femeie își încrucișă mâinile în dreptul taliei și încuviință. Întrebați-mă orice doriți.

– Ai auzit vreodată de un loc numit Grota Afroditei?

Pearl își lăsă capul pe pernă și-o privi curioasă pe Anna.

– Nu credeam că o doamnă ca dumneavoastră știe despre astfel de locuri, doamnă.

Anna îi evită privirea.

– I-am auzit pe niște gentlemeni vorbind despre asta. Nu cred că știu că i-am auzit.

– Bănuiesc că nu, încuviință Pearl. Păi, Grota Afroditei e un bordel foarte scump. Fetele care lucrează de-acolo o duc bine, aia-i clar. Bineînțeles, am auzit că și unele doamne din înalta societate se duc acolo, cu o mască pe față, și se prefac că sunt ce sunt eu.

Anna făcu ochii mari.

– Vrei să spui…?

– Se aleg cu vreun domn care pune ochii pe ele în sala de la parter și petrec noaptea împreună. Pearl încuviință mecanic. Sau aleg ele pe cineva. Unele chiar închiriază o cameră și îi spun patroanei să le trimită un bărbat care să corespundă unei anumite descrieri. Poate un tip scund, blond sau unul înalt și roșcat.

– Ai zice că aleg un cal. Anna strâmbă din nas.

Pearl zâmbi pentru prima dată.

– Foarte isteț, doamnă. Ca atunci când se-alege un armăsar. Râse. Nu mi-ar displăcea să mai aleg și eu o dată, în loc să decidă mereu domnii.

Anna zâmbi puțin stânjenită când își aminti de profesia lui Pearl.

– Dar de ce-ar fi de acord un gentleman cu un astfel de aranjament?

– Domnilor le place pentru că știu că petrec noaptea cu o doamnă adevărată. Pearl ridică din umeri: Dacă o poți numi doamnă.

Anna clipi, după care se scutură.

– Ar trebui să te odihnești. Mai bine mă duc să mănânc și eu.

– Bine, atunci. Pearl căscă. Vă mulțumesc încă o dată.

În timpul cinei, Anna fu distrasă. Îi tot venea în minte comentariul lui Pearl, cum că ar fi fost drăguț să mai aleagă și ea din când în când. Mâncă destul de absentă plăcinta cu carne. Într-adevăr, chiar și la nivelul ei social, bărbații erau cei care alegeau. O tânără doamnă aștepta ca un gentleman să vină la ea, în timp ce gentlemanul putea alege pe care doamne să le curteze. După ce se căsătoreau, o femeie respectabilă își aștepta cu supunere soțul în patul marital. Bărbatul iniția relațiile maritale. Sau nu, în funcție de situație. Cel puțin, așa fusese în căsnicia Annei. Ea sigur nu-i dăduse lui Peter

de înțeles că poate avea și ea nevoile ei sau că nu era complet satisfăcută cu ce se întâmpla în pat.

Mai târziu în noaptea aceea, pe când Anna se pregătea de culcare, nu putu să nu și-l imagineze pe lordul Swartingham în Grota Afroditei, așa cum o descrisese Pearl. Contele era observat și ales de o aristocrată îndrăzneață. Contele își petrecea noaptea în brațele unei doamne mascate. Adormi cu dureri în piept din pricina unor astfel de gânduri.

Și apoi intră în Grota Afroditei.

Purta o mască și se uita după conte. Bărbați de toate felurile, bătrâni, tineri, frumoși și urâți, sute de bărbați umpleau un hol până la refuz. Se împinse frenetic prin masa de oameni, vânând o pereche de ochi negri, strălucitori, devenind tot mai disperată cu cât dura mai mult să-i găsească. În cele din urmă, îl zări de partea cealaltă a încăperii și începu să alerge spre el. Dar, așa cum se întâmplă în astfel de coșmaruri, cu cât încerca să alerge mai repede, cu atât înainta mai încet. Fiecare pas părea să dureze o eternitate. În timp ce se zbătea să ajungă la el, văzu o altă femeie mascată făcându-i semn contelui. Fără să o fi văzut măcar pe ea, acesta se întoarse și-o urmă pe cealaltă, ieșind din încăpere.

Anna se trezi în întuneric, cu inima bătându-i nebunește și pielea acoperită de sudoare rece. Rămase complet nemișcată, amintindu-și visul și ascultându-și respirația aspră.

Trecu o vreme înainte să-și dea seama că plângea.

Capitolul 7

Corbul uriaș zbură cu noua lui soție în spinare timp de două zile și două nopți, iar în a treia zi ajunseră la niște câmpuri aurii cu cereale coapte.

– Ale cui sunt câmpurile acestea? întrebă Aurea, privind în jos.

– Ale soțului tău, îi răspunse corbul.

Ajunseră apoi la o fâneață nesfârșită plină de cirezi de vite grase, cu pielea strălucind în lumina soarelui.

– Ale cui sunt cirezile acestea? întrebă Aurea.

– Ale soțului tău, îi răspunse corbul.

Apoi trecură peste o pădure ca de smarald, care se întindea peste dealuri, cât vedeai cu ochii.

– A cui e pădurea aceasta? întrebă Aurea.

– A soțului tău! croncăni corbul…

din *Prințul Corb*

În dimineața următoare, Anna merse pe jos la Ravenhill, simțindu-se obosită după o noapte nedormită. Se opri pentru o clipă să admire marea de clopoței care înfloreau sub copacii ce mărgineau aleea. Bănuții albăstrui străluceau în lumina soarelui ca niște monede nou bătute. De obicei, florile o înveseleau, dar astăzi lucrurile nu stăteau așa. Oftă și își continuă drumul până coti și se opri brusc. Lordul Swartingham, în cizmele lui pătate cu noroi, venea cu pași repezi de la grajduri și încă nu o văzuse.

Acesta strigă pe un ton groaznic.

– CÂINE!

Pentru prima dată pe ziua aceea, Anna zâmbi. Evident, contele nu reușea să-l găsească pe câinele lui mereu prezent, așa că îl strigase pe denumirea lui obișnuită.

Se duse spre el.

– Nu văd de ce ar răspunde la numele acesta.

Lordul Swartingham se răsuci la sunetul vocii ei.

– Cred că v-am dat dumneavoastră slujba de a-i da un nume javrei, doamnă Wren.

Anna făcu ochii mari.

– V-am oferit trei variante diferite, milord.

– Și toate ieșeau din discuție, după cum bine știți. Zâmbi răutăcios. Cred că v-am dat destul timp să găsiți un nume. Veți alege unul chiar acum.

O amuză intenția lui evidentă de-a o pune în încurcătură.

– Stripe[3]?

– Prea juvenil.

– Tiberius?

– Prea imperial.

– Othello?

– Prea criminal. Lordul Swartingham își încrucișă brațele peste piept. Haideți, doamnă Wren. O femeie atât de isteață ca dumneavoastră se poate descurca mai bine de-atât.

– Atunci, ce spuneți de Jock?

– Nu e bun.

– De ce nu? îi răspunse Anna cu impertinență. Îmi place Jock.

– Jock, rosti contele.

– Pun pariu că va veni dacă-l strig așa.

– Ha. O privi în felul acela superior al masculilor când aveau de-a face cu femei prostuțe. N-aveți decât să încercați.

– Foarte bine, așa voi face. Își înclină bărbia. Și dacă vine, trebuie să-mi arătați grădinile conacului.

Lordul Swartingham ridică din sprâncene.

– Și dacă nu vine?

– Nu știu. Nu se gândise atât de departe. Spuneți ce vreți să primiți.

El își țuguie buzele și își coborî privirea în pământ.

– Cred că e tradițional în pariurile dintre o femeie și un bărbat, ca un gentleman să-i ceară o favoare doamnei.

Anna inspiră, dar nu reuși să expire. Contele o privi cu ochii lui negri strălucitori.

– Poate un sărut?

„Măiculiță!” Poate că se grăbise. Anna expiră pufnind și-și îndreptă umerii.

– Foarte bine.

El făcu un semn nepăsător cu mâna.

– Continuați.

Anna își drese vocea.

– Jock!

Nimic.

– *Jock!*

Lordul Swartingham începu să zâmbească afectat. Anna inspiră adânc și scoase un țipăt deloc demn de o doamnă.

– JOCK!

Ascultară amândoi. Nimic.

Contele se întoarse încet spre ea, tăcerea răsunând de scârțâitul cizmelor lui pe pietriș. Se aflau

la doar câțiva pași distanță. El făcu un pas spre ea, ochii lui frumoși, cu pleoape grele fiind ațintiți pe fața ei.

Anna își simți sângele năvălindu-i în piept și se linse pe buze.

El își coborî privirea spre gura ei și nările îi zvâcniră. Mai făcu un pas și erau acum la mai puțin de-o jumătate de metru distanță. Ca prin vis, ea îl văzu ridicându-și mâinile și apucând-o de umeri, și simți apăsarea degetelor lui mari prin manta și haină.

Anna începu să tremure.

Contele își lăsă capul acoperit de păr negru spre ea, și respirația lui caldă îi mângâie buzele. Anna închise ochii.

Și atunci auziră câinele tropăind prin curte.

Anna deschise ochii. Lordul Swartingham înlemnise. Încet, își întoarse capul, aflat încă la doar câțiva centimetri distanță de-al ei și se holbă la animal. Câinele rânji la el, cu limba atârnându-i afară din gură, gâfâind.

– La dracu'! șuieră contele printre dinți.

„Chiar că", se gândi Anna.

Îi dădu brusc drumul, se îndepărtă și se întoarse cu spatele spre ea. Își trecu ambele mâini prin păr și își scutură umerii. Anna îl auzi inspirând adânc, dar vocea îi era tot răgușită când vorbi.

– Se pare că ați câștigat pariul.

– Da, milord. Spera că o rostise destul de nonșalant, de parcă era obișnuită ca gentlemenii aproape să o sărute pe alei. Ca și când nu-i era destul de greu să-și tragă răsuflarea. Ca și când nu-și dorea cu disperare ca animalul să fi rămas departe, foarte departe.

– După prânz, vă voi arăta cu plăcere grădinile, în starea lor de-acum, bombăni contele. Până atunci ați putea lucra în bibliotecă.

– Nu veniți și dumneavoastră? Încercă să-și ascundă dezamăgirea.

El încă nu se întorsese spre ea.

– Sunt alte chestiuni de care trebuie să mă ocup pe moșie.

– Bineînțeles, murmură Anna.

În sfârșit, o privi. Anna îi observă pleoapele grele și i se păru că el se uită la pieptul ei.

– Ne vedem la prânz.

Ea încuviință, iar contele pocni din degete spre câine. Când trecu pe lângă ea, i se păru că-i bombăne ceva creaturii. Adusese mai mult a *idiot* decât a *Jock*.

„Doamne, Dumnezeule! Ce a fost în capul meu?" Edward se îndreptă furios spre conac.

O manipulase intenționat pe doamna Wren și-o pusese într-o poziție de neconceput. Nu avea cum să-i combată avansurile grosolane. De parcă o femeie atât de finuță ca ea ar fi primit bucuroasă să fie sărutată de un bărbat plin de cicatrici ca el. Dar nu se gândise la cicatricile lui când o trăsese în brațele lui. Nu se gândise la nimic, de fapt. Acționase doar din instinct: din pofta de a atinge gura aia frumoasă, erotică. Mădularul i se umflase și-i fusese dureros de erect în doar câteva secunde. De-abia reușise să-i dea drumul doamnei Wren când apăruse câinele, după care fusese obligat să se întoarcă cu spatele la ea, ca să nu observe. Nici măcar acum nu era complet relaxat.

– Și tu ce căutai acolo, Jock? mârâi Edward spre mastifful fericit și neștiutor. Trebuie să lucrăm la sincronizare, flăcăule, dacă vrei să te mai bucuri de bunătățile din bucătăria de la conac.

Jock îi rânji adorabil. Una dintre urechi i se întorsese pe dos, iar Edward i-o îndreptă absent.

– Ar fi fost mai bine să apari un minut mai devreme sau mai târziu – de preferat mai târziu.

Oftă. Nu mai putea lăsa ca pofta asta desfrânată să continue așa. Îi plăcea femeia, pentru numele lui Dumnezeu. Era isteață și nu se temea de temperamentul lui. Îl întreba despre studiile lui agricole. Călărea pe câmpuri prin noroi și mocirlă fără să se plângă. Ba chiar părea să-i placă plimbările lor. Și uneori, când îl privea și capul i se înclina într-o parte și își concentra toată atenția doar asupra lui, ceva îi răscolea pieptul.

Se încruntă și lovi o pietricică de pe cărare.

Era nedrept și neonorabil să o supună pe doamna Wren avansurilor sale animalice. N-ar fi trebuit să fie nevoit să se lupte cu gândurile la sânii ei moi, să se întrebe dacă avea sfârcuri rozalii sau dacă erau mai degrabă trandafirii. Sau să se întrebe dacă sfârcurile ei s-ar fi întărit imediat dacă și-ar fi trecut degetul mare peste ele sau dacă ar fi așteptat sfioase până-și plimba limba peste ele.

„La naiba.”

Pe jumătate râse, pe jumătate mârâi. Mădularul i se întărise din nou, pulsând doar la gândul la ea. Nu își mai pierduse așa controlul de pe vremea când i se schimbase vocea.

Mai lovi o pietricică, apoi se opri pe cărare, cu mâinile în șolduri și își lăsă capul pe spate. Nu-i folosi la nimic. Își roti gâtul, încercând să mai reducă din tensiune. Trebuia să se ducă la Londra curând, să petreacă o noapte sau chiar două la Grota Afroditei. Poate că după aceea avea să fie în stare să se afle în prezența secretarei lui fără să o poftească. Împlântă pietricica pe care o tot lovise în noroi, răsucindu-se, și o porni înspre grajduri. Considera ideea de-a se duce la Londra ca pe o sarcină de îndeplinit. Nu mai anticipa cu nerăbdare să petreacă noaptea în patul vreunei demimondene. În schimb, se simți istovit. Istovit și tânjind după o femeie pe care nu o putea avea.

Mai târziu în după-amiaza aceea, Anna citea *Prințul Corb*, când se auziră bătăile în ușă. Ajunsese doar la a treia pagină, care descria o bătălie magică între un prinț malefic și un corb enorm. Era o povestioară ciudată, dar captivantă și îi luă o vreme să își dea seama că cineva ciocănea la ușa principală a conacului. N-o mai auzise până atunci. Majoritatea vizitatorilor intrau pe ușa servitorilor.

Puse cartea la loc în biroul ei și ridică un condei, ascultând pașii grăbiți de pe hol, probabil ai lacheului, ducându-se să deschidă ușa. Auzi un murmur vag de voci, una dintre ele feminine, după care tropăitul unor tocuri de femeie înspre bibliotecă. Lacheul deschise larg ușa și Felicity Clearwater intră în încăpere.

Anna se ridică.

– Vă pot ajuta?

– O, nu vă ridicați. Nu vreau să vă deranjez de la sarcinile dumneavoastră. Felicity făcu un semn cu mâna în direcția ei, în timp ce inspecta scara de fier șubredă din colț. Am venit doar ca să aduc o invitație pentru lordul Swartingham la serata mea de primăvară. Își trecu degetul înmănușat peste o balustradă de fier și strâmbă din nas când văzu praful ruginiu.

– Momentan nu e acasă, spuse Anna.

– Nu? Atunci trebuie să vi-l las dumneavoastră. Felicity se îndreptă spre birou și scoase din buzunar un plic gofrat. Să i-l dați… Îi întinse plicul, dar își pierdu vorbele când o privi pe Anna.

– Da? Anna își trecu o mână prin păr. Oare avea o pată pe față? Sau ceva între dinți? Felicity păru să fi înlemnit de-a binelea. Doar nu putea fi atât de șocată doar de niște mizerie.

Mâna lui Felicity tremură, iar plicul gofrat ateriză pe birou. Aceasta își întoarse privirea, iar momentul trecu.

Anna clipi. Poate că își imaginase doar.

– Asigurați-vă, vă rog, că lordul Swartingham primește invitația, bine? îi spuse Felicity. Sunt sigură că nu vrea să rateze cel mai important eveniment social din zonă. Îi zâmbi fals Annei și ieși pe ușă.

Anna își duse absentă mâna la gât și simți metalul rece sub palma ei. Se încruntă când își aminti. De dimineață, când se îmbrăcase, se gândise că eșarfa ei era destul de fadă. Căutase prin cutiuța în care își ținea puținele bijuterii pe care le avea, dar singura ei broșă era prea mare. După care dăduse peste medalionul pe care îl găsise în cutia lui Peter. De data aceea, tresărise doar puțin când îl văzuse. Poate că își pierdea puterea de-a o răni, așa că își spusese: „Ei bine, de ce nu?” și și-l pusese sfidătoare la gât.

Anna pipăi bijuteria. Era rece și dură, și își dori să nu fi cedat impulsului ei din dimineața aceea.

„LA NAIBA! LA NAIBA! LA NAIBA!” Felicity se uita fără țintă din trăsura ei, în timp ce se îndepărta hurducăindu-se de Ravenhill Abbey. Nu suportase unsprezece ani de pipăieli și înghionteli din partea unui bărbat suficient de bătrân ca să-i fie bunic doar ca să se destrame totul acum.

Ai fi crezut că Reginald Clearwater s-ar fi mulțumit cu cei patru fii de la primele două soții, ca să nu mai pomenim de cele șase fiice. La urma urmei, predecesoarea lui Felicity murise născându-l pe cel mai mic băiat al lui. Dar nu, Reginald era obsedat de potența lui și de ideea de a-și lăsa soția însărcinată. Uneori, în timpul vizitelor lui conjugale bisăptămânale, Felicity se întreba dacă chiar merita tot efortul. Bărbatul avusese trei soții și tot nu știa ce să facă în dormitor.

Felicity pufni.

Dar, în pofida părților rele, adora să fie soția moșierului. Clearwater Hall era cea mai mare casă din ținut, bineînțeles, după Ravenhill Abbey. Primea o sumă generoasă de bani pentru haine și avea propria trăsură. Aștepta cu nerăbdare să primească bijuterii frumoase – și foarte scumpe – de ziua ei. Iar negustorii locali mai că nu făceau o plecăciune când intra în magazine. La urma urmei, era o viață care merita păstrată.

Ceea ce o aducea înapoi la Anna Wren.

Felicity își atinse părul, trecând ușor cu mâna peste el, ca să se asigure că totul era la locul lui. Oare de când știa Anna? Era imposibil ca medalionul să fi fost un accident. Era pur și simplu imposibil să aibă loc coincidențe de o asemenea însemnătate, ceea ce însemna că nenorocita o chinuia după atâta amar de vreme. Biletul pe care i-l trimisese Felicity lui Peter fusese scris într-un moment de nebunie sexuală și era foarte, foarte incriminatoriu. Îl pusese în medalionul pe care i-l dăruise acesta și i-l dăduse fără să-și imagineze că bărbatul urma să păstreze prostia aia. Și apoi

murise, și ea stătuse ca pe ghimpi, așteptând ca Anna să treacă pe la ea cu dovada. Văzând că medalionul n-a apărut în primii doi ani, se gândise că Peter fie îl vânduse, fie îl îngropase, împreună cu biletul din el – înainte să moară.

„Bărbații!" Ce creaturi inutile – cu excepția lucrurilor evidente.

Felicity bătu cu degetele pe pervaz. Singurele motive pentru care Anna i-ar fi arătat abia acum medalionul erau fie răzbunarea, fie șantajul. Făcu o grimasă și își trecu limba peste dinții din față, simțindu-le marginile. Frumoși, netezi și ascuțiți. Foarte ascuțiți. Dacă micuța Anna Wren credea că o putea speria pe Felicity Clearwater, atunci avea să descopere cât de mult se înșela.

– Cred că vă sunt dator cu ceva, doamnă Wren, spuse contele intrând în bibliotecă după-amiaza târziu. Soarele care strălucea prin ferestre evidenția firele argintii din părul lordului Swartingham. Cizmele lui erau din nou pline de noroi.

Anna lăsă condeiul din mână și întinse mâna spre Jock, care intrase în încăpere odată cu stăpânul lui.

– Începusem să cred că ați uitat de pariul nostru de azi-dimineață, milord.

El ridică arogant din sprânceană.

– Îmi puneți la îndoială onoarea?

– Dacă aș face-o, m-ați provoca la duel?

El scoase un sunet deloc elegant.

– Nu. Probabil că ați câștiga oricum. Nu sunt un trăgător prea bun, iar la scrimă mai am de exersat.

Anna își ridică mândră bărbia.

– Atunci, poate că ar trebui să aveți grijă ce-mi spuneți.

Un colț al gurii lordului Swartingham se ridică.

– Veniți în grădină sau preferați să continuăm să ne duelăm în cuvinte?

– Nu văd de ce nu le-am putea face pe amândouă, murmură ea și își luă șalul.

Îl luă de braț și ieșiră din bibliotecă. Jock îi urmă, ciulind urechile la ideea unei plimbări. Contele o conduse pe ușa din față și apoi cotiră pe după conac și trecură de grajduri. Aici, dalele erau înlocuite de un gazon. Trecură de un gard viu scund care împrejmuia o grădină de zarzavaturi, lângă intrarea servitorilor. Cineva plantase deja praz. Mănunchiuri verzi fragile stăteau aliniate într-un șănțuleț ce avea să se umple ulterior pe măsură ce creșteau plantele. După grădina de zarzavaturi urma o pajiște înclinată, la capătul căreia se afla o grădină mai mare, împrejmuită de ziduri. Coborâră pe o potecă de ardezie cenușie. Pe măsură ce se apropiau, Anna observă că zidurile vechi din cărămidă roșie erau aproape ascunse sub iederă. O ușă de lemn era ascunsă în perete, acoperită de lujeri maronii.

Lordul Swartingham apucă mânerul de fier ruginit al ușii și trase. Ușa scârțâi și se deschise puțin, după care se opri. El bombăni ceva și-o privi.

Anna îi zâmbi încurajator.

Contele își puse ambele mâini pe mâner și se propti pe picioare înainte să tragă cu putere. Timp de o secundă, nu se întâmplă nimic, după care ușa cedă gemând. Jock țâșni în grădină prin

deschizătură. Contele se dădu într-o parte și-i făcu semn să intre, iar ea se aplecă și privi înăuntru. Văzu o adevărată junglă. Grădina părea să aibă o formă dreptunghiulară. Sau cel puțin așa fusese cândva. O cărare de cărămidă, aproape de neobservat sub grohotiș, se întindea de-a lungul zidurilor interioare. Aceasta se întâlnea cu o potecă centrală sub formă de cruce care împărțea grădina în patru dreptunghiuri mai mici. În zidul îndepărtat era o altă ușă, aproape ascunsă sub scheletul unei plante cățărătoare. Poate că dincolo de ea era o altă grădină sau chiar mai multe.

– Bunica mea a făcut planurile originale pentru straturile de flori, îi spuse contele. Cumva, trecuseră de ușă, deși Anna nu-și amintea să se fi mișcat. Și mama le-a extins și dezvoltat.

– Trebuie să fi fost foarte frumoasă cândva. Călcă peste o fisură din potecă unde unele cărămizi ieșiseră din pământ. Pomul din colț a fost cumva un păr?

– N-a prea mai rămas mare lucru din toată munca ei, nu-i așa? îi răspunse el. Îl auzea lovind ceva. Cred că cel mai simplu ar fi să poruncesc să se dărâme zidurile și locul să fie nivelat.

Anna își întoarse brusc capul spre el.

– O, nu, milord. Să nu faceți asta.

El se încruntă când o auzi protestând.

– De ce nu?

– Sunt prea multe lucruri aici care pot fi salvate.

Contele se uită cu un scepticism vădit la grădina năpădită de plante și la cărarea deteriorată.

– Nu văd nici măcar un singur lucru care merită să fie salvat.

Ea îl privi exasperată.

– Păi, uitați-vă la copacii spalier de pe ziduri.

El se răsuci în direcția indicată de ea.

Anna începu să-și croiască drum spre zid. Se împiedică de o piatră ascunsă în buruieni, dar își recăpătă echilibrul, doar ca să se împiedice din nou. Niște brațe puternice o prinseră din spate și-o ridicară cu ușurință. Din doi pași lungi, lordul Swartingham ajunse lângă perete, unde o puse jos.

– Asta doriți să vedeți?

– Da. Anna, cu respirația tăiată, îl privi cu coada ochiului.

El se uita destul de fioros la copacul palier.

– Mulțumesc. Se întoarse spre copăcelul patetic sprijinit de perete și atenția îi fu distrasă numaidecât. Cred că e un măr sau poate un păr. Sunt plantați de-a lungul zidurilor. Și acesta e înmugurit.

Contele se uită atent la ramura arătată și mârâi.

– Și, sincer, trebuie doar să fie curățați, continuă ea veselă. Ați putea să faceți cidru din fructe.

– Nu-mi prea place cidrul.

Ea se încruntă la el.

– Sau o puteți pune pe bucătăreasă să facă jeleu de mere.

El ridică din sprânceană.

Aproape că începu să laude jeleul de mere, când văzu o floare ascunzându-se printre buruieni.

– Credeți că e o violetă sau un brebenoc?

Floarea se afla la ceva distanță de marginea unui strat de flori. Anna se aplecă de la mijloc ca să

vadă mai bine, sprijinindu-se într-o mână.

– Sau poate o floare de nu-mă-uita, deși de obicei înfloresc în grupuri. Rupse cu grijă floarea. Nu, ce prostuță sunt. Priviți ce frunze are.

Lordul Swartingham rămase neclintit în spatele ei.

– Cred că e un fel de zambilă. Se îndreptă de spate și se întoarse spre el.

– O? se auzi o voce de bariton guturală.

Ea clipi când îl auzi.

– Da, și, bineînțeles, unde e una, sunt mai multe.

– Ce anume?

Ea miji ochii, bănuitoare.

– Nu m-ați ascultat, nu-i așa?

El clătină din cap.

– Nu.

O privea atât de intens, că Anna începu să respire agitat. Simțea cum se îmbujorează. În liniștea care se lăsă, briza îi suflă jucăușă o șuviță subțire de păr peste gură. El întinse mâna încet și o dădu la o parte cu vârfurile degetelor. Pielea lui aspră se frecă de pielea sensibilă a buzelor ei, iar ea închise ochii tânjind. El îi puse cu grijă șuvița la loc, degetele întârziindu-i în dreptul tâmplei.

Anna îi simți respirația mângâindu-i buzele. „O, te rog."

După care el își trase mâna.

Anna deschise ochii și-i văzu privirea lui ca de obsidian. Întinse mâna să protesteze – sau poate ca să-i atingă fața, nu știa nici ea sigur, și oricum nu mai conta. El deja se răsucise și se îndepărtase câțiva pași. Probabil că nici nu-i observase gestul abandonat.

El întoarse capul, astfel că îi putea vedea doar profilul.

– Îmi cer iertare.

– De ce? Încercă să zâmbească. Eu…

Contele îi făcu un semn cu palma.

– Mâine plec la Londra. Mă tem că trebuie să mă ocup de niște treburi care nu mai pot aștepta.

Anna își strânse mâinile pumn.

– Puteți continua să admirați grădina dacă doriți. Trebuie să mă întorc la scrierile mele. Se îndepărtă cu pași mari și repezi, cizmele lui scârțâind pe cărămizile sparte.

Anna își deschise pumnii încleștați și simți floricica zdrobită alunecându-i printre degete. Se uită la grădina distrusă. Avea atâta potențial. Niște buruieni care trebuiau smulse ici, niște flori plantate colo. Nici o grădină nu era cu adevărat moartă dacă era îngrijită de grădinarul potrivit. Ei bine, avea nevoie doar de puțină îngrijire, de puțină dragoste…

Privirea i se împăienjeni. Se șterse la ochi, cu mâna tremurândă. Își uitase batista în casă. Lacrimile i se prelinseră pe bărbie. Trebuia să le șteargă cu mâneca. Ce doamnă era surprinsă fără o batistă la ea? Una jalnică, evident. Genul de doamnă pe care un gentleman nu reușea să o sărute. Își frecă fața cu partea interioară a antebrațului, dar lacrimile continuară să curgă. De parcă ar fi crezut prostia aia despre Londra! Era o femeie matură. Știa unde avea să-și rezolve contele treburile. În bordelul ăla afurisit.

Suspină. Se ducea la Londra ca să se culce cu o altă femeie.

Capitolul 8

Corbul zbură cu Aurea în spinare încă o zi și o noapte, și tot ce văzuseră până atunci îi aparținea lui.

Aurea încercă să înțeleagă de unde atâta avuție, atâta putere, dar toate acestea întreceau orice pricepere. Chiar și tatăl ei stăpânea doar o mică parte din oamenii și din pământurile pe care părea că le deține pasărea. În cele din urmă, în cea de-a patra seară, văzu un castel măreț, făcut în întregime din marmură albă și aur. Soarele la apus se reflecta atât de puternic în el, că o dureau ochii.

– Al cui e acest castel? șopti Aurea, și un sentiment neclar de groază îi umplu inima.

Corbul își întoarse capul uriaș spre ea, și o privi cu un ochi negru strălucitor.

– Al soțului tău! croncăni el…

din *Prințul Corb*

În seara aceea, Anna merse singură acasă. După ce stătuse să-și vină în fire în grădina în paragină, se întorsese în bibliotecă, cu intenția de a lucra. Ar fi putut să nu-și facă probleme. Lordul Swartingham nu-și mai făcuse apariția tot restul după-amiezii, și pe când își strângea lucrurile, la sfârșitul zilei, un tânăr lacheu îi adusese un bilețel împăturit. Era scurt și la obiect. Domnia sa urma să plece foarte devreme în dimineața următoare, așa că nu aveau să se mai vadă înainte de plecarea lui. Contele își exprima regretele pentru acest lucru.

Din moment ce contele nu era prin jur ca să protesteze, Anna o apucă pe jos spre casă, în loc să ia trăsura, parțial în semn de revoltă, și parțial pentru că avea nevoie de timp să fie singură, ca să se gândească și să-și vină în fire. Nu s-ar fi cuvenit să se întoarcă acasă trasă la față și cu ochii roșii. Doar dacă voia să fie interogată toată noaptea de Mama Wren.

Până să ajungă la periferia orășelului, o dureau deja picioarele. Se obișnuise cu luxul de-a merge cu trăsura. Își târșâi picioarele și intră pe strada ei, după care se opri. În fața ușii ei se afla o trăsură în nuanțe de negru și stacojiu, cu margini poleite cu aur. Vizitiul și cei doi lachei care se sprijineau de vehicul erau îmbrăcați în uniforme negre cu garnituri stacojii și împodobite cu metri întregi de șnururi aurii. Niște băieți țopăiau în jurul vehiculului, interogându-i pe lachei. Anna nu-i putea învinui – zici

că era vizitată de cineva de rang regal. Înconjură trăsura și intră în casă.

Înăuntru, Mama Wren și Pearl luau ceaiul în salon împreună cu o altă femeie pe care Anna nu o mai văzuse până atunci. Femeia era destul de tânără, la vreo douăzeci și ceva de ani. Părul pudrat cu alb îi era tras de pe frunte într-o coafură înșelător de simplă, evidențiindu-i ochii ciudați de un verde-deschis. Purta o rochie neagră. Negrul indica de obicei doliu, dar Anna nu mai văzuse niciodată o rochie de doliu ca aceasta. O cascadă de material negru lucios curgea în jurul femeii așezate la masă, iar sub fusta de deasupra se putea vedea o broderie stacojie pe juponul de dedesubt. Cusăturile intense se repetau pe decolteul adânc, pătrat și pe straturile triple de dantelă care atârnau din mânecile scurte. Părea să nu se potrivească deloc în salonul micuț al Annei, ca un păun într-un coteț de găini.

Mama Wren îi zâmbi Annei când intră pe ușă.

– Dragă, dânsa e Coral Smythe, sora mai mică a lui Pearl. Tocmai luam ceaiul. Îi făcu semn cu ceașca, aproape vărsând ceaiul în poala lui Pearl. Nora mea, Anna Wren.

– Ce mai faceți, doamnă Wren? rosti Coral pe o voce profundă, răgușită, care părea mai potrivită pentru un bărbat și nu pentru o tânără exotică.

– Încântată de cunoștință, murmură Anna acceptând ceașca de ceai.

– Trebuie să plecăm curând dacă e să ajungem la Londra înainte să mijească zorii, spuse Pearl.

– Te-ai însănătoșit destul ca să călătorești, soră? Pe fața lui Coral nu se citi emoție, dar o privi intens pe Pearl.

– Trebuie neapărat să rămâneți peste noapte la noi, domnișoară Smythe, spuse Mama Wren. Așa Pearl poate pleca mâine-dimineață, cu forțe proaspete.

Coral zâmbi vag.

– N-aș vrea să vă incomodez, doamnă Wren.

– O, nu mă incomodați deloc. Aproape că s-a lăsat întunericul, și nu cred c-ar fi prea sigur ca două tinere doamne să călătorească acum.

Mama Wren dădu din cap spre fereastră, care era într-adevăr aproape neagră.

– Mulțumesc. Coral încuviință din cap.

După ce terminară ceaiul, Anna o conduse pe Coral în camera pe care o folosise Pearl, pentru ca aceasta să se spele înainte de cină. Aduse niște cearșafuri și apă curată pentru lighean și se pregătea de plecare, când Coral o opri.

– Doamnă Wren, vreau să vă mulțumesc. Coral o privi pe Anna cu niște ochi de un verde pal, de nedeslușit. Expresia ei nu-i oglindea nicidecum cuvintele.

– Pentru nimic, domnișoară Smythe, îi răspunse Anna. Doar nu vă puteam trimite la han.

– Ba bineînțeles că ați fi putut. Coral făcu o grimasă sardonică. Dar nu la asta mă refer. Vreau să vă mulțumesc pentru că ați ajutat-o pe Pearl. Mi-a spus cât de bolnavă a fost. Dacă nu ați fi adus-o acasă la dumneavoastră și nu ați fi îngrijit-o, ar fi murit.

Anna ridică din umeri, fâstâcită.

– Nu peste mult timp, ar fi trecut altcineva pe acolo și…

– Și-ar fi lăsat-o acolo, o întrerupse Coral. Să nu îmi spuneți că oricine ar fi făcut la fel ca dumneavoastră. Nu au făcut-o.

Anna nu mai știa ce să spună. Oricât de mult ar fi vrut să protesteze împotriva părerii cinice pe care o avea Coral despre omenire, știa că aceasta avea dreptate.

– Sora mea a făcut trotuarul ca să am de mâncare când eram mai mici, continuă Coral. Am rămas orfane când ea nu avea nici cincisprezece ani, și imediat după aceea, a fost concediată din postul ei de slujnică dintr-o casă distinsă. Ar fi putut pur și simplu să mă lase să ajung la un azil pentru săraci. Fără mine, poate că și-ar fi găsit o altă slujbă respectabilă, poate că s-ar fi căsătorit și și-ar fi întemeiat o familie. Coral își încordă buzele. În schimb, a întreținut bărbați.

Anna zvâcni, încercând să-și imagineze o viață atât de groaznică, lipsită complet de opțiuni.

– Am încercat să o conving pe Pearl să mă lase să o întrețin. Coral își întoarse privirea. Dar nu vreți să auziți povestea noastră. E suficient să vă spun că e singura ființă pe care o iubesc.

Anna tăcu.

– Dacă pot vreodată să fac ceva pentru dumneavoastră, doamnă Wren – Coral o sfredeli cu privirea ei ciudată –, trebuie doar să îmi spuneți.

– Mulțumirile dumneavoastră sunt suficiente, spuse Anna. M-am bucurat să o pot ajuta pe sora dumneavoastră.

– Văd că nu îmi luați în serios oferta. Dar vă rog să nu uitați de ea. Voi face orice îmi stă în putință pentru dumneavoastră. Absolut orice.

Anna încuviință și vru să iasă din cameră. *Absolut orice…* Se opri în pragul ușii și se răsuci impulsiv, înainte să se răzgândească.

– Ați auzit de un loc numit Grota Afroditei?

– Da. Coral afișă o expresie indescifrabilă. Da, și o cunosc pe proprietară, pe însăși Aphrodite. Vă pot face rost de o noapte sau de o săptămână întreagă la Grota Afroditei, dacă asta vă doriți. Se duse spre Anna. Vă pot obține o noapte cu un prostituat cu experiență sau cu un tinerel virgin. Ochii lui Coral se măriră și părură să scapere flăcări. Libertini faimoși sau cerșetori de pe stradă. Un bărbat anume sau zece necunoscuți. Bărbați cu pielea neagră, roșie, gălbuie, bărbați la care doar ai visat în toiul nopții, pe când erați singură în pat, ascunsă sub plapumă. Orice poftiți. Orice vă doriți. Orice tânjiți. Trebuie doar să-mi cereți.

Anna se holbă la Coral ca un șoarece hipnotizat de un șarpe deosebit de frumos. Începu să bâlbâie o negare, dar Coral îi făcu nepăsătoare cu mâna.

– Mai gândiți-vă peste noapte, doamnă Wren. Mai gândiți-vă, și mâine-dimineață îmi puteți da un răspuns. Acum, dacă nu vă deranjează, doresc să fiu singură.

Anna se trezi pe hol, lângă ușa de la camera ei. Clătină din cap. Oare putea diavolul să ia forma unei femei? Deoarece categoric fusese ispitită.

Coborî scările, gândindu-se numai la oferta seducătoare pe care i-o făcuse Coral. Încercă să uite de ea, dar spre groaza ei, își dădu seama că pur și simplu nu putea. Și cu cât se gândea mai mult la Grota Afroditei, cu atât ideea devenea mai acceptabilă.

În timpul nopții, Anna se gândi și se răzgândi la oferta scandaloasă a lui Coral. Se trezi din vise neclare, de rău augur, și dezbătu ideea, doar ca să adoarmă din nou și să pătrundă într-o lume unde lordul Swartingham pleca mereu de lângă ea, iar ea alerga în zadar după el. Spre dimineață, renunță să mai spere că ar reuși să adoarmă și rămase întinsă pe saltea, uitându-se în gol la tavanul încă

întunecat. Își împreună mâinile sub bărbie ca o fetiță și se rugă ca Dumnezeu să o ajute să se opună acestei propuneri îngrozitoare. Era sigură că unei femei virtuoase nu ar fi trebuit să-i fie greu să reziste. O femeie cuviincioasă nu s-ar gândi niciodată să se furișeze în localurile rău famate din Londra ca să seducă un bărbat care i-a arătat foarte clar că nu era interesat de ea.

Când deschise ochii, era deja ziuă. Se ridică destul de țeapănă și se spălă pe față și pe gât cu apa rece din lighean, după care se îmbrăcă și ieși tiptil pe ușă ca să nu o trezească pe soacra ei.

Se duse în grădina ei de flori. Spre deosebire de grădina contelui, a ei era mică și ordonată. Șofranul se cam trecuse, dar mai rămăseseră câteva narcise târzii. Se aplecă să rupă o narcisă care nu mai înflorea. Pe moment se umplu de un sentiment de pace când văzu lalele îmbobocite. Apoi își aminti că, în ziua aceea, contele avea să plece la Londra. Închise ochii strâns ca să alunge gândul.

Chiar atunci, auzi pași în spatele ei.

– Ați luat o decizie, doamnă Wren?

Se răsuci și văzu un Mefistofel încântător cu ochii de un verde pal. Coral îi zâmbi. Anna începu să clatine din cap că nu, dar apoi spuse:

– Vă voi accepta oferta.

Zâmbetul lui Coral se lărgi până deveni o curbă melancolică perfectă.

– Bine. Ne puteți însoți pe mine și pe Pearl la Londra, în trăsura mea. Râse grav. Va fi interesant.

Intră înapoi în casă înainte ca Anna să reușească să se gândească la o replică.

– Ho, băiete, îi murmură Edward murgului. Îi ținu capul și așteptă cu răbdare până calul călcă apăsat și mușcă zăbala. Murgul era deseori agitat dimineața, și acum îl înșeuase mai devreme ca de obicei. Orizontul abia începea să se lumineze la răsărit.

– Ho, jigodie bătrână, îi șopti el. Pentru prima dată se gândi că murgul cu care vorbea nu avea nici un nume. De când îl avea? De cel puțin șase ani, și nu se chinuise să-i pună nume. Anna Wren l-ar fi dojenit de-ar fi știut.

Edward se înfioră când încălecă în cele din urmă. Tocmai de aceea pleca în călătorie: ca să nu se mai gândească la văduvă. Hotărâse să scape de agitație – din trup și minte – ducându-se la Londra. Bagajul și valetul aveau să vină după aceea, cu trăsura. Dar, parcă vrând să-i dejoace planul, nou-numitul Jock apăru imediat ce murgul ieși din grajduri. Câinele o zbughi pe ușă în fața lui; lipsise o jumătate de oră. Partea din spate îi era acum acoperită cu noroi urât mirositor.

Edward își întoarse calul și oftă. Plănuise să își viziteze logodnica și familia acesteia și să finalizeze negocierile de logodnă. O javră extrem de mare și urât mirositoare nu avea să-l ajute în tratativele cu familia Gerard.

– Șezi, Jock.

Câinele se așeză și îl privi cu ochi mari, cafenii, ușor injectați, măturând cu coada bolovanul din spatele lui.

– Îmi pare rău, bătrâne. Edward se aplecă și-i mângâie urechile. Murgul agitat se dădu înapoi câțiva pași, despărțindu-i. De data asta trebuie să rămâi aici.

Câinele își înălță capul. Edward simți un val de melancolie ciudată. Câinele nu avea ce căuta în viața lui; nici doamna.

– Păzește, Jock. Ai grijă de ea pentru mine, băiete. Zâmbi strâmb la propria cerință. Jock nu era deloc un câine dresat pentru pază. Iar Anna Wren oricum nu era a lui, ca să o păzească.

Alungând astfel de gânduri, întoarse murgul și-o luă la galop pe alee.

*

După ce se gândi puțin, Anna îi spuse Mamei Wren că se ducea la Londra cu Pearl și Coral ca să cumpere material pentru rochii noi.

– Mă bucur atât de mult că ne permitem în sfârșit să cumpărăm material, dar ești sigură? îi răspunse Mama Wren. Era îmbujorată și continuă mai încet: Sunt foarte drăguțe, bineînțeles, dar sunt, la urma urmei, curtezane.

Anna nu putu să o privească în ochi.

– Coral e foarte recunoscătoare pentru că am avut grijă de Pearl. Știi, sunt foarte apropiate.

– Da, dar…

– Și s-a oferit să mă lase să folosesc trăsura ei și la dus și la întors.

Mama Wren se încruntă, nesigură.

– E o ofertă foarte generoasă, continuă Anna încet. Așa vom economisi prețul unei călătorii cu diligența, plus că va fi mai confortabil. Voi putea cumpăra și mai mult material de banii pe care i-am fi cheltuit pe diligență.

Mama Wren ezita în mod vizibil.

– Nu ți-ar plăcea o rochie nouă? o momi Anna.

– Ei bine, mă preocupă confortul tău, dragă, spuse Mama Wren în cele din urmă. Dacă tu ești mulțumită de acest aranjament, atunci sunt și eu.

– Mulțumesc. Anna o sărută pe obraz și urcă scările în fugă, ca să termine de împachetat.

Caii tropăiau deja afară când Anna coborî din nou. Își luă rapid rămas-bun și urcă în trăsură, unde o așteptau surorile Smythe. Anna făcu semn cu mâna pe fereastră în timp ce se îndepărtau, amuzând-o pe Coral. Era pe punctul de a-și trage capul înapoi, când o văzu pe Felicity Clearwater mai în jos pe stradă. Anna ezită când privirile li se întâlniră. Apoi trăsura trecu pe lângă aceasta și ea se așeză la loc. Își mușcă buza de jos. Felicity nu avea de unde să știe de ce se ducea la Londra, dar tot o neliniștea faptul că o văzuse.

Așezată în fața ei, Coral ridică o sprânceană.

Anna se prinse de cureaua de deasupra capului când trăsura coti, zguduindu-le. Își ridică bărbia.

Coral zâmbi slab și încuviință din cap.

Se opriră la Ravenhill Abbey, pentru ca Anna să îl anunțe pe domnul Hopple că avea să lipsească vreo câteva zile. Trăsura rămase la capătul aleii, ascunsă vederii, până ea se duse până la conac și se întoarse. Abia când aproape că ajunsese înapoi la trăsură își dădu seama că Jock o urmase. Se întoarse spre câine.

– Du-te înapoi, Jock.

Jock se puse jos în mijlocul aleii și o privi calm.

– Acum, domnule. Du-te acasă, Jock! Anna arătă înspre conac.

Jock își întoarse capul în direcția degetului ei, dar nu se mișcă din loc.

– Bine, atunci, pufni ea, simțindu-se ca o proastă pentru că se certa cu un câine. Atunci o să te ignor și gata.

Anna merse pe jos restul drumului, ignorându-l intenționat pe câinele enorm care o urma. Dar când ieși pe porțile moșiei și văzu trăsura, își dădu seama că dăduse de necaz. Lacheul o zărise și deschisese anticipat ușa vehiculului. Se auzi un scârțâit de gheare pe pietriș când Jock țâșni pe lângă ea și sări în trăsură.

– Jock! Anna era îngrozită.

Se auzi larmă și trăsura se zgudui puțin dintr-o parte în cealaltă; după care rămase nemișcată. Lacheul se holba în ușă. Anna veni lângă el și privi și ea, ezitant, în trăsură.

Jock stătea pe una dintre banchetele din pluș. Vizavi de el, Pearl îl privea, îngrozită. Coral, după cum era și de așteptat, părea netulburată și zâmbea slab.

Anna uitase cât de înfricoșător putea fi Jock la prima vedere.

– Îmi pare atât de rău. De fapt, e inofensiv.

Pearl, rotindu-și ochii într-o parte să o privească, nu părea prea convinsă.

– Numai puțin, permiteți-mi să-l dau jos, spuse Anna.

Dar se dovedi a fi o sarcină dificilă. După ce Jock îl mârâi amenințător, lacheul le spuse răspicat că slujba lui nu includea să de ocupe de animale periculoase. Anna urcă în trăsură ca să încerce să amăgească dulăul să iasă. Când tactica nu izbuti, îl apucă de blană în dreptul gâtului și încercă să-l târască afară. Jock se propti doar în picioare și așteptă în timp ce ea se lupta cu el.

Coral începu să râdă.

– Se pare că animalul dumneavoastră vrea să vină cu noi, doamnă Wren. Lăsați-l în pace. Nu mă deranjează un pasager în plus.

– O, n-aș putea, spuse Anna gâfâind.

– Ba ați putea. Să nu ne certăm. Intrați să ne protejați pe mine și pe Pearl de bestie.

Jock păru mulțumit când Anna se așeză. După ce fu clar că nu avea să fie izgonit, se întinse și adormi. Pearl îl privi încordată o vreme. Când acesta nu se mai mișcă, și capul ei începu să se clatine, Anna se lăsă pe pernele de pluș elegante din trăsură și se gândi somnoroasă că erau și mai frumoase decât cele ale lordului Swartingham. Nu peste mult timp, adormi și ea, istovită de lipsa de odihnă din noaptea de dinainte.

Se opriră o dată după-amiaza, pentru un prânz târziu la un han de pe drumul principal. Grăjdari care țipau de zor ieșiră în fugă să țină capetele cailor ce tropăiau pe loc, în timp ce femeile coborâră iute înțepenite din trăsură. Hanul era surprinzător de curat, și se delectară cu carne de vită fiartă și cu cidru. Anna luă niște carne și pentru Jock, apoi îl lăsă să alerge prin curte și să-i sperie pe băieții de la grajduri înainte să își vadă de drum.

Soarele apusese deja când trăsura opri în fața unei case elegante cu etaj din Londra. Anna fu surprinsă de cât de luxoasă era clădirea, dar se gândi apoi la trăsura lui Coral și își dădu seama că nu avea de ce să fie mirată.

Probabil că stăpâna observase că se uita țintă la fațada casei, deoarece îi zâmbi enigmatic.

– Toate acestea din bunătatea marchizului. Cuprinse totul cu un gest al mâinii, iar zâmbetul îi deveni cinic. Bunul meu prieten.

Anna o urmă pe treptele din față înspre intrarea umbrită. Ecoul pașilor lor răsună pe podelele de marmură albă. Pereții erau la rândul lor placați cu marmură albă, ducând înspre un tavan de alabastru, de care atârna un candelabru de cristal strălucitor. Era o intrare foarte frumoasă, dar foarte goală. Anna se întrebă dacă era o refectare a locatarului curent sau a proprietarului absent.

Chiar atunci, Coral se întoarse spre Pearl, care începea să resimtă călătoria lungă.

– Vreau să stai aici, cu mine, soră.

– Marchizului n-o să-i placă dacă stau prea mult aici. Știi asta. Pearl părea neliniștită.

Buzele lui Coral zvâcniră foarte ușor.

– Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru marchiz. Îmi va înțelege dorințele. În plus, e plecat din țară în următoarele două săptămâni. Zâmbi aproape călduros. Și-acum, să vă conduc în camerele voastre.

Camera Annei era o încăpere micuță și drăguță, zugrăvită în nuanțe de albastru-închis și alb. Coral și Pearl îi urară noapte bună, iar ea se pregăti de culcare. Jock oftă din greu și se întinse în fața focului din cămin. Ea se pieptănă și-i vorbi. Hotărâse să nu se gândească la ziua de mâine. Dar când se întinse să se culce, toate gândurile pe care încercase să le țină la distanță dădură năvală peste ea. Era pe punctul de a comite un păcat grav? Oare avea să poată trăi cu ea însăși după ziua de mâine? Oare avea să-i fie pe plac contelui?

Spre rușinea ei, acest din urmă gând o îngrijora cel mai tare.

Felicity aprinse lumânările din sfeșnic cu lumânarea pe care o ținea în mână, după care o așeză cu grijă în colțul biroului. Reginald fusese îndeosebi de drăgăstos în seara aceasta. Un bărbat de vârsta lui ar fi trebuit să o lase mai moale cu sportul în pat.

Felicity pufni. Singurul lucru care încetinise era cât îi lua să se termine. Ar fi putut să scrie o piesă în cinci acte cât timp pufnise și asudase el deasupra ei. În schimb, se gândise ce motive avea o văduvă provincială ca Anna Wren să se ducă la Londra. Când o întrebase, doamna Wren cea bătrână, pretinsese că se ducea să cumpere materiale pentru rochii noi. O scuză plauzibilă, ce-i drept, dar o doamnă fără obligații putea găsi multe alte distracții în orașul acela. Atât de multe, de fapt, că Felicity se gândi că ar fi meritat să descopere exact ce făcea Anna în Londra.

Scoase o coală de hârtie din biroul soțului ei și desfăcu călimara. Își înmuie condeiul în cerneală, după care se opri. Care dintre cunoștințele ei din Londra ar fi fost cea mai bună alegere? Veronica era prea curioasă. Timothy, chiar dacă era ca un armăsar între cearșafuri, din nefericire avea aceeași capacitate mintală și în afara lor. Și-apoi mai era… Bineînțeles!

Felicity zâmbi mulțumită de sine în timp ce scria primele litere din epistola ei. Îi scria unui bărbat care nu era chiar cinstit. Și nici prea gentleman.

Și deloc drăguț.

Capitolul 9

Corbul pluti în cercuri deasupra castelului alb, și chiar atunci, stoluri de păsări își luară zborul de pe ziduri: sturzi și pițigoi, vrăbii și grauri, măcălendri și pitulici.

Toate păsările cântătoare pe care Aurea le recunoscu, și multe pe care nu le știa, le ieșiră în întâmpinare.

Corbul ateriză și le prezentă drept slugile și servitorii lui loiali. Dar, chiar dacă el putea vorbi, aceste păsări mai mici nu puteau.

În seara aceea, servitorii-păsări o conduseră pe Aurea într-un salon splendid. Acolo văzu o masă lungă aranjată superb cu delicatese la care doar visase până atunci. Se așteptase ca pasărea să cineze cu ea, dar acesta nu-și făcu apariția, așa că luă masa singură.

După aceea, fu condusă într-o încăpere frumoasă unde găsi pe patul mare o cămașă de noapte din mătase delicată. Se îmbrăcă și se urcă în pat, căzând imediat într-un somn adânc, fără vise…

din *Prințul Corb*

Afurisita de perucă îl mânca al dracului de tare.

Edward ținea o farfurie cu bezele în poală și își dori să-și poată vârî un deget sub peruca lui pudrată. Sau să și-o dea naibii jos cu totul. Dar așa era regula în societate, și evident trebuia să o poarte când își vizita viitoarea lui soție și pe familia acesteia. Călărise toată ziua de ieri ca să ajungă la Londra și se trezise neobișnuit de devreme în dimineața aceasta, așa cum îi era obiceiul. După care trebuise să piardă vremea câteva ore înainte să se facă o oră cuvenită pentru vizite. A naibii de societate și regulile ei stupide.

În fața lui, viitoarea soacră vorbea fără să se adreseze cuiva anume. Sau, mai bine zis, ținea o prelegere. Lady Gerard era o femeie frumoasă, cu o frunte înaltă și ochi rotunzi, de un albastru-deschis. Vorbea foarte cunoscătoare și de una singură despre moda actuală în domeniul pălăriilor. El, unul, nu ar fi ales acest subiect și, după cum dădea Sir Richard din cap, probabil că nu se număra nici printre temele lui favorite. Totuși, se părea că odată ce Lady Gerard începea să vorbească, numai o intervenție divină o mai putea opri. Cum ar fi un fulger. Edward miji ochii. Poate că nici măcar un fulger.

Sylvia, viitoarea lui soție, stătea cu eleganță vizavi de el. Avea ochii la fel de rotunzi și de albaștri ca Lady Gerard și colorit englez tipic: un ten sănătos de culoarea piersicii și păr blond și des. Îi amintea foarte mult de mama lui.

Edward sorbi din ceai și-și dori să fi fost whisky. Pe măsuța de lângă Sylvia era așezată o vază cu maci. Florile erau de un roșu strălucitor, evidențiind perfect nuanțele de galben și de portocaliu ale camerei. Florile și fata așezată pe scaun lângă ele, în rochia ei indigo, alcătuiau o imagine demnă de un maestru al picturii. Oare mama ei o așezase intenționat acolo? Ochii albaștri șireți ai lui Lady Gerard sclipiră în timp ce explica ceva despre voal.

Categoric intenționat.

Doar că macii nu înfloreau în luna martie. Probabil că fuseseră foarte scumpi, deoarece era imposibil să-ți dai seama, dacă nu-i studiai de aproape, că erau făcuți din mătase și ceară.

Lăsă farfuria din mână.

– Îmi puteți arăta grădinile, domnișoară Gerard?

Lady Gerard, surprinsă într-o pauză, le dădu permisiunea, zâmbind satisfăcută.

Sylvia se ridică și îl conduse prin ușile franțuzești în grădina compactă, cu rochia foșnind în urma ei. Se plimbară în tăcere pe cărare, ea ținându-l ușor de braț. Edward încercă să se gândească la ceva de spus, un subiect de conversație lejer, dar, ciudat, nu-i venea nimic în minte. Nu puteai discuta despre rotațiile culturilor cu o doamnă, nici despre drenarea unui câmp sau despre ultimele tehnici de tratare cu îngrășământ. De fapt, nimic din ce-l interesa pe el nu putea fi discutat cu o tânără doamnă.

Se uită spre picioarele lui și observă o floricică galbenă, care nu era nici narcisă, nici ciuboțica-cucului. Edward se aplecă și o pipăi, întrebându-se dacă doamna Wren avea astfel de flori în grădina ei.

– Știți cum se numește? o întrebă el pe domnișoara Gerard.

Sylvia se aplecă să examineze floarea.

– Nu, milord. Se încruntă ușor. Să-l întreb pe grădinar?

– Nu e nevoie. Se ridică și-și scutură mâinile de praf. Mă întrebam doar.

Ajunseseră la capătul cărării, unde o băncuță din piatră se sprijinea de zidul grădinii. Edward scoase din haină o batistă albă mare și-o întinse pe bancă. Îi făcu semn cu mâna.

– Vă rog.

Fata se așeză cu grație și-și împreună mâinile în poală.

El își prinse mâinile la spate și privi absent floricica galbenă.

– Uniunea aceasta vă convine, domnișoară Gerard?

– Perfect, milord. Sylvia nu păru deloc tulburată de întrebarea lui directă.

– Atunci îmi veți face onoarea de a deveni soția mea?

– Da, milord.

– Bine. Edward se aplecă să o sărute pe obrazul întins cu supunere.

Peruca îl mânca mai tare ca niciodată.

– Aici erați. Vocea lui Coral răsună în tăcerea din biblioteca micuță. Mă bucur că ați găsit ceva

ce vă interesează.

Anna aproape scăpă din mână cartea cu ilustrații. Se răsuci și o văzu pe cealaltă femeie privind-o amuzată.

– Îmi pare rău. Cred că încă sunt obișnuită cu programul de la țară. Când am coborât în sala unde se servește micul dejun, nu erau încă gata. Servitoarea mi-a spus că pot să arunc o privire pe-aici. Anna îi arătă cartea deschisă pe care o ținea în mână ca dovadă, după care o coborî din nou grabnic când își aminti gravurile explicite pe care le cuprindea.

Coral aruncă o privire la cartea cu pricina.

– E foarte bună, dar s-ar putea ca aceasta să fie mai utilă pentru ce plănuiți în noaptea aceasta. Se duse spre un alt raft, scoase o carte verde subțire și i-o înmână Annei.

– O. Ăăă… mulțumesc. Anna știa că se făcuse roșie ca para focului. Rareori fusese atât de îngrozită în viața ei.

În rochia ei galbenă de dimineață, decorată cu crenguțe, Coral nu părea să aibă mai mult de șaisprezece ani. Ar fi putut trece foarte ușor drept o tânără dintr-o familie bună care era pe punctul de a ieși să-și viziteze prietenele. Doar ochii o dădeau de gol.

– Haideți. Să luăm micul dejun împreună. Coral o conduse în sala în care serveau micul dejun, unde Pearl era deja așezată la masă.

Masa era plină de preparate calde, dar Anna își dădu seama că nu prea avea poftă de mâncare. Se așeză vizavi de Coral, cu o farfurie cu pâine prăjită în fața ei.

După ce mâncară, Pearl se scuză și ieși din cameră, iar Coral se lăsă pe spate în scaun. Anna își simți umerii încordându-se.

– Ei bine, îi spuse gazda ei, poate că ar trebui să facem niște planuri pentru diseară.

– Ce sugerați? întrebă Anna.

– Am câteva rochii pe care ar trebui să le vedeți. Oricare dintre ele poate fi modificată ca să vi se potrivească. În plus, ar trebui să discutăm despre bureți.

– Poftim? Anna clipi. Cum aveau să o ajute bureții de baie?

– S-ar putea să nu știți despre ei. Coral sorbi veselă din ceai. Bureți care pot fi introduși în corpul femeii pentru a nu rămâne însărcinată.

Anna înlemni la gândul acesta. Nu mai auzise despre așa ceva.

– Eu… probabil că nu e nevoie. Am fost căsătorită timp de patru ani fără să rămân însărcinată.

– Atunci nu-i vom folosi.

Anna își atinse ceașca de ceai. Coral continuă:

– Intenționați să participați la recepția de la parterul localului, ca să vă alegeți un bărbat pe placul dumneavoastră sau – o privi cu șiretenie pe Anna – sau ați vrea să vă întâlniți cu un anumit domn?

Anna ezită și sorbi din ceai. Oare cât de multă încredere putea să aibă în Coral? Până acum, o urmase destul de naivă, făcând efectiv tot ce-i sugerase femeia. Dar, la urma urmei, abia o cunoștea. Putea oare să-i spună ce-și dorea cu adevărat – să-i spună de lordul Swartingham?

Coral păru să-i înțeleagă tăcerea.

– Sunt o curvă, spuse ea. Și, în plus, nu sunt o femeie prea drăguță. Dar în pofida acestor lucruri,

cuvântul meu e de aur. O privi cu atenție pe Anna, ca și cum era important ca aceasta să-i dea crezare. De aur. Vă jur că nu vă voi răni sau trăda intenționat nici pe dumneavoastră și nici pe orice altă persoană dragă dumneavoastră.

– Mulțumesc.

Coral zâmbi slab.

– Eu trebuie să vă mulțumesc. Nu toți ar lua în serios cuvântul unei prostituate.

Anna îi ignoră remarca.

– Da, așa cum ați ghicit, aș dori să mă întâlnesc cu un anumit domn. Inspiră adânc. Contele de Swartingham.

Ochii lui Coral se măriră aproape imperceptibil.

– Ați stabilit deja o întâlnire cu lordul Swartingham la Grota Afroditei?

– Nu. Nu știe nimic despre asta, spuse Anna hotărât. Nici nu vreau să afle.

Cealaltă femeie râse scurt, diafan.

– Iertați-mă, sunt confuză. Doriți să petreceți noaptea cu contele – în mod intim – fără ca dânsul să-și dea seama de asta?! Plănuiți să-l drogați?

– O, nu. M-ați înțeles greșit. Probabil că până acum era încontinuu îmbujorată, dar se chinui să continue: Îmi doresc într-adevăr să petrec noaptea cu contele… în mod intim. Doar că nu vreau să știe că sunt eu.

Coral zâmbi și înclină sceptică din cap.

– Cum anume?

– Nu explic prea bine. Anna expiră oftând și încercă să-și pună ordine în gânduri. Vedeți dumneavoastră, contele a venit la Londra cu treburi. Am motivele mele să cred că va vizita Grota Afroditei, probabil în seara aceasta. Își mușcă buza. Deși, nu știu exact când.

– Asta se poate afla, spuse Coral. Dar cum sugerați să faceți ca să nu vă recunoască?

– Pearl mi-a spus că anumite doamne și demimondene poartă o mască atunci când merg la Grota Afroditei. Mă gândeam să port și eu una.

– Hmm.

– Credeți că nu va funcționa? Anna bătu neliniștită cu degetele în ceașca de ceai.

– Sunteți angajata contelui, corect?

– Sunt secretara dânsului.

– În cazul acesta, ar trebui să știți că există o posibilitate mult mai mare să vă descopere, o avertiză Coral.

– Dar dacă port o mască…

– Rămân în continuare vocea, părul, statura. Coral le enumeră pe toate pe degete. Chiar și mirosul, dacă a stat îndeajuns de aproape de dumneavoastră

– Aveți dreptate, evident. Anna era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

– Nu spun că este imposibil, o liniști Coral calmă. Doar că… înțelegeți riscurile?

Anna încercă să gândească. Îi era greu să se concentreze acum că era atât de aproape de ceea ce-și dorea.

– Da. Da, așa cred.

Coral o mai privi o clipă. După care bătu o dată din palme.

– Bine. Cred că mai întâi trebuie să lucrăm la costum. Avem nevoie de o mască pentru a vă ascunde cea mai mare parte a feței. Ne vom consulta cu servitoarea mea, Giselle. E foarte pricepută la cusut.

– Dar cum vom ști dacă lordul Swartingham va merge acolo în seara asta? protestă Anna.

– Aproape am uitat de-asta. Coral solicită ustensile de scris și începu să compună o scrisoare la masa din salon, vorbind în timp ce scria. O cunosc pe gazdă, care e și una dintre proprietarii bordelului Grota Afroditei. Înainte își spunea doamna Lavender, dar acum e chiar Aphrodite. O cotoroanță bătrână și avară, dar mi-e datoare cu o favoare. Una destul de mare, dacă tot veni vorba. Probabil crede că am uitat de ea, așa că va fi și mai năucită când va primi scrisoarea asta. Coral zâmbi răutăcios. Mi-am făcut un obicei din a nu uita niciodată o datorie, așa că, într-un fel, îmi faceți o favoare.

Suflă peste cerneală, să o usuce, împături și sigilă scrisoarea, după care chemă un lacheu.

– Gentlemenii care frecventează Grota Afroditei își fac deseori o programare în avans, ca să li se asigure o femeie și o cameră în noaptea respectivă, explică în continuare Coral. Doamna Lavender ne va informa dacă așa stau lucrurile și în cazul contelui dumneavoastră.

– Și dacă așa e? întrebă Anna neliniștită.

– Atunci vom născoci un plan. Coral mai turnă ceai pentru amândouă. Poate că ar fi bine să închiriem o cameră și îi cerem doamnei Lavender să-l trimită pe lordul Swartingham la dumneavoastră. Miji ochii gânditoare. Da, cred că așa este cel mai bine. Vom aprinde doar câteva lumânări în cameră, ca să nu se vadă bine.

– Minunat. Anna zâmbi cu gura până la urechi.

Coral păru puțin speriată, după care îi zâmbi la rândul ei cu cea mai sinceră expresie pe care o văzuse vreodată Anna la ea.

Poate că planul avea totuși să funcționeze.

Grota Afroditei era un fals splendid, se gândi Anna în seara aceea, uitându-se pe fereastra trăsurii. O clădire cu patru etaje, toată numai coloane de marmură albă și foițe de aur, locul părea magnific. Doar la o privire mai atentă observai că marmura de pe coloane era pictată și că „aurul” era alamă lipsită de luciu. Trăsura se opri în grajdurile din spatele clădirii.

Coral, ascunsă în umbră vizavi de Anna, se aplecă în față:

– Sunteți pregătită, doamnă Wren?

Anna inspiră adânc și verifică dacă masca era bine prinsă.

– Da.

Se ridică puțin nesigură și coborî din trăsură în urma lui Coral. Afară, un felinar de lângă ușa din spate a clădirii ilumina slab grajdurile. Când ajunseră în capătul cărării, o femeie înaltă cu părul vopsit cu henna le deschise ușa.

– A, doamnă Lavender, spuse tărăgănat Coral.

– Aphrodite, dacă nu vă supărați, se răsti femeia.

Coral își înclină ironic capul.

Intrară în holul luminat, iar Anna văzu că Aphrodite purta o rochie violet croită ca o togă clasică. Într-o mână avea o mască aurie. Doamna o privi șireată pe Anna.

– Și dumneavoastră sunteți…?

– O prietenă, răspunse Coral înainte ca Anna să scoată măcar un cuvânt.

Anna o privi recunoscătoare. Se bucura foarte mult că aceasta insistase să-și pună masca înainte să plece de acasă. Nu ar fi fost înțelept să se dea de gol în fața doamnei Lavender.

Aphrodite o privi urât pe Coral și le conduse la etaj, apoi de-a lungul holului, unde se opri în fața unei uși. O deschise și le făcu semn să intre.

– Aveți camera până în zori. Îl voi anunța pe conte că îl așteptați când ajunge. Acestea fiind spuse, se îndepărtă cu rochia foșnind.

Coral îi zâmbi secretos.

– Succes, doamnă Wren. După care plecă și ea.

Anna închise cu grijă ușa în urma ei și îi luă o clipă să își calmeze respirația în timp ce privi prin cameră. Încăperea era de un bun-gust surprinzător. Ei bine, ținând cont de faptul că era un bordel. Își frecă brațele, încercând să le încălzească. La fereastră erau puse draperii de catifea, un foc mocnea într-un șemineu din marmură albă, iar în fața vetrei se aflau două scaune tapițate. Dădu la o parte cuverturile de pe pat. Cearșafurile erau curate – sau cel puțin păreau să fie.

Își dădu jos mantaua și-o atârnă pe scaun. Era îmbrăcată cu o rochie diafană pe care o împrumutase de la Coral. Anna bănuia că se voia a fi cămașă de noapte, dar era extrem de nepractică. Partea de sus era formată în mare parte din dantelă. Totuși, Coral o asigurase că era îmbrăcămintea potrivită pentru seducție. Masca de satin de pe față era în formă de fluture. Îi acoperea fruntea și linia părului, precum și o mare parte din obraji. Găurile pentru ochi erau ovale și înclinate la colțuri, conferindu-le ochilor ei o formă oarecum străină. Părul îi atârna peste umeri, ondulat cu grijă la vârfuri. Lordul Swartingham nu o văzuse niciodată cu părul desfăcut.

Totul era pregătit. Anna se duse repede spre șemineu și își făcu de lucru cu o lumânare. Ce căuta acolo? Era un plan prostesc care nu avea să funcționeze. La ce i-o fi stat mintea? Încă putea să se răzgândească. Putea pleca din cameră și se putea duce la trăsură…

Ușa se deschise.

Anna se răsuci și înlemni. O siluetă masculină stătea în pragul ușii, conturându-se în lumina de pe hol. Pentru o fracțiune de secundă, o cuprinse un sentiment de frică și se dădu șovăitoare în spate. Nici măcar nu-și dădea seama dacă era lordul Swartingham. După care acesta păși în încăpere, și ea știu după forma capului, după mers, după mișcarea pe care o făcu atunci când își dădu jos haina, că într-adevăr el era.

Contele își puse haina pe un scaun și înaintă spre ea în cămașă, pantaloni bufanți și vestă. Anna nu știa ce să facă sau să spună. Își dădu agitată părul de pe față și îl puse după ureche cu degetul mic îndoit ca un cârlig. În lumina fadă a lumânărilor nu reușea să-i vadă expresia feței, așa cum nici el nu i-o putea vedea pe-a ei.

El se întinse după ea și-o trase în brațele lui. Ea se relaxă și își ridică fața, așteptând ca el s-o sărute. Dar el n-o sărută pe buze. În schimb, îi ignoră cu totul fața și-o sărută pe curba gâtului.

Anna tremură. Așteptase atât de mult atingerea lui încât era în același timp șocant și minunat ca

el să-și plimbe limba umedă de-a lungul gâtului, apoi pe umărul ei. Îl prinse de partea de sus a brațelor. El își plimbă buzele pe clavicula ei, respirația lui fierbinte făcându-i pielea ca de găină. Sfârcurile se împingeau în dantela tare a rochiei.

El îi dădu jos încet un umăr al cămășii de noapte largi. Dantela se prinse și apoi îi coborî peste sfârc, aproape dureros, lăsându-i sânii expuși. El respiră mai adânc. Își mută mâna de la umărul ei și își trecu palma aspră peste sfârcul ei. Anna își ținu respirația și expiră în reprize. Trecuseră mai bine de șase ani de când nu fusese atinsă de un bărbat acolo și singurul care o atinsese așa fusese soțul ei. Căldura palmei lui aproape că-i arse sânul rece. El își plimbă mâna înainte și înapoi, măsurând-o încet cu lungimea degetelor. Apoi îi prinse sfârcul între arătător și degetul mare și strânse, mușcând-o în același timp ușor de umăr.

Pe Anna o trecu un fior de plăcere ascuțit, care ajunse până în străfundurile feminității ei. Abdomenul i se încordă. Își trecu degetele peste brațele lui, apăsând și mângâind, dorindu-și cu disperare să-i simtă pielea sub toate acele haine.

Părul lui era ușor umed de la ceața de afară și-i simțea mirosul: transpirație și coniac, și propriul lui miros de mosc, unic. Își întoarse fața spre el, dar el își îndepărtă capul de ea. Ea îl urmă. Voia să-l sărute. Dar el îi coborî brusc și celălalt umăr al rochiei, distrăgându-i atenția. Nemaiavând ce să o țină sus, rochia îi căzu la picioare. Era complet goală în fața lui. Preț de un moment, clipi și începu să se simtă vulnerabilă, dar el își duse gura spre sfârcul ei și i-l linse.

Anna tresări și din gâtlej îi ieși un sunet jos, răgușit.

El îi linse și celălalt sfârc, ca o pisică. O mângâie încet, molatic, trecându-și mâinile aspre peste toate terminațiile ei nervoase. Toarse ca o felină, adâncind iluzia că era un animal de pradă care îi savura gustul pielii.

Picioarele începură să-i tremure și se simți slăbită. Descoperi cu surprindere că nu putea sta în picioare. Se mai simțise vreodată așa? Nu i se mai întâmplase niciodată. Oare chiar trecuse atât de mult timp, că nu își mai amintea cum era să facă dragoste? Trupul ei, emoțiile ei, toate i se păreau străine…

Dar el o sprijini, exact când picioarele i se tăiară sub ea. Fără să își ia gura de pe sânul ei, o ridică în brațe și o puse pe pat, iar gândurile Annei se risipiră. El își trecu mâinile peste șoldurile ei goale și, apucându-i coapsele, i le depărtă. Își propti șoldurile în ea, de parcă ar fi avut tot dreptul s-o facă. Mădularul lui apăsa pe carnea ei feminină, iar el făcu mișcări circulare, ca să-i desfacă labiile. Îl simțea – mare și gros și *acolo*.

Începu să tremure din tot corpul.

El scoase un sunet între mârâit și tors. Părea să-i placă poziția ei și neajutorarea ei. Continuă să se legene înspre ea, și-i supse sfârcul cu gura lui fierbinte. Trase tare, iar ea se arcui frenetic înspre el, aproape mișcându-l din loc. Atunci el chiar mârâi, întorcându-se să i-l sugă și pe celălalt. În același timp, își mișcă șoldurile în sus și se lăsă pe ea. Ea se arcui din nou, gemând. Dar de data asta, el era pregătit și n-o lăsă să-l mute din loc. O prinse mai bine de carnea-i sensibilă și o apăsă în saltea, dominând-o cu greutatea și cu puterea lui.

Era captivă, incapabilă să se miște, iar el îi provoca încontinuu plăcere. Contele nu se ridica, ci se împingea neostenit în ea, cu mădularul lui dur, sugându-i neîntrerupt sfârcurile umede.

Ea tremură, incapabilă să se controleze. Valuri de plăcere izvorau din centrul ființei ei, până în vârfurile degetelor de la picioare. Le urmară pulsații mici, iar ea icni când avu impresia că se rupea în mii de bucățele. Pentru o clipă de extaz, neliniștea ei fu înlocuită de bucurie. El își continua mișcările, dar acum erau line, domoale, de parcă ar fi știut că pielea ei era prea sensibilă ca să suporte un contact mai ferm. Își trecu mâinile cu mișcări lungi peste șoldurile ei, și-o sărută ușor pe sânii dureroși.

Nu știa sigur cât timp rămăsese pe jumătate amețită înainte să-i simtă degetele încordându-se. El își duse mâna între ei, ca să-și desfacă nasturii de la pantaloni. Erau atât de aproape, încât încheieturile degetelor lui se atingeau de locul ei umed. Se împinse înspre mâna lui. Voia mai mult de la el și o voia acum. El chicoti, după care își scoase mădularul dur.

Era mare – foarte mare. Bineînțeles că da, căci era un om masiv în general. Doar că nu își dăduse seama cât de mare. Anna tremură cuprinsă de o senzație de neliniște, dar el nu-i dădu timp să se împotrivească. Împinse, își împinse prezența lui masculină în ea, iar ea cedă, se supuse.

Simți capul neted al erecției lui apăsând pe cercul de mușchi interni care îi păzeau fortăreața. Pieptul lui vibră când ea gemu. Se propti pe brațe, își încordă fesele, și o pătrunse complet. Ea gemu de mirare: îi simțea masculinitatea în ea, caldă și tare și *acum*. O, Doamne, era ca raiul pe pământ! Își ridică picioarele și le puse în jurul șoldurilor lui și tresări puțin când simți materialul pantalonilor lui frecându-se de pielea de pe interiorul coapselor ei.

După care el își scoase penisul aproape complet și îl împinse din nou, iar ea uită complet de hainele lui.

Se împinse în ea din nou și din nou. Tare și constant. Pieptul și capul lui i se arcuiră în sus, departe de ea, în întuneric, în timp ce șoldurile lui rămaseră într-un contact constant, irațional, plăcut. Se întinse să-i mângâie fața, dar el îi dădu blând mâinile la o parte și își plecă capul să se joace cu urechea ei. Îl auzea respirând rapid acum, nemaisusținând ritmul. Își trecu degetele prin părul lui, prin părul de pe ceafă, și îl strânse mai tare între coapse, încercând să nu lase clipa să treacă. El gemu în urechea ei, și fesele i se încordară brusc sub călcâiele ei în timp ce se zgudui și se revărsă în ea.

Ea se arcui, dorindu-și să primească tot ce-i dăruia el. O, numai de nu s-ar fi terminat niciodată. Dar se termină și el se prăbuși, epuizat și cu respirația tăiată. Ea îl prinse și-l ținu aproape de ea, după care închise ochii, să nu uite niciodată momentul acela. Îi simți pantalonii aspri frecând-o pe picioare și fiecare unduire a mușchilor lui în timp ce respira. Îi ascultă respirația neregulată de lângă urechea ei. Era un sunet minunat de intim, și o năpădiră lacrimile.

Din cine știe ce motiv, se simțea ciudat de sentimentală. Emoția aceasta o sperie. Fusese cea mai glorioasă experiență din viața ei, dar și complet neprevăzută. Se gândise că avea să fie doar o descărcare fizică, dar fusese în schimb un fel de transcendență minunată. Nu avea nici un sens, dar nici nu putea gândi prea clar ca să deslușească lucrurile. Alungă gândul pentru mai târziu. Momentan, picioarele îi erau depărtate, rămase cum căzuseră când el încetase să se mai miște. El încă era în trupul ei, pulsând din când în când. Ea închise ochii și savură trupul lui greu, fierbinte. Simți căldura umedă a seminței lui și sudoarea și mirosul înțepător de sex. Ciudat că-i plăcea mirosul. Zâmbi, simțindu-se complet relaxată, și își întoarse capul ca să-i sărute ușor părul.

El își mută greutatea și se retrase din corpul ei. Se îndepărtă încet de ea, făcând-o să se simtă tot mai goală cu fiecare mișcare a lui. Sentimentul deveni tot mai intens pe măsură ce el se ridică din pat și își încheie nasturii de la pantaloni. Mult prea repede, se întinse după haină și se îndreptă spre ușă.

O deschise, după care se opri, capul fiindu-i luminat din spate de lumina din hol.

– Ne vedem din nou mâine-noapte. Ușa se închise încet în urma lui.

Și Anna își dădu seama că atunci îi vorbise prima oară în noaptea aceea.

Capitolul 10

În toiul nopții, când totul în jur era negru ca smoala, Aurea fu trezită de săruturi pasionale. Era somnoroasă și nu vedea prea bine, dar atingerile erau tandre. Se răsuci și brațele i se încolăciră în jurul unui trup de bărbat.

Acesta o mângâie și o dezmierdă atât de pasional, că ea nici măcar nu observă când îi dăduse jos cămașa de noapte. Apoi făcu dragoste cu ea într-o tăcere întreruptă doar de strigătele ei de extaz.

Rămase toată noaptea cu ea, venerându-i trupul cu al lui, iar la mijirea zorilor, ea adormi din nou, saturată de pasiune. Dar dimineață, când se trezi, iubitul ei dispăruse.

Se ridică în șezut în patul ei mare și singuratic și căută un semn cum că fusese acolo. Găsi doar o pană de corb și se întrebă dacă iubitul ei nu fusese cumva doar un vis…

din *Prințul Corb*

Edward aruncă din mână condeiul, își ridică ochelarii și se frecă la ochi. La naiba. Pur și simplu nu-și găsea cuvintele potrivite.

În afara casei lui din Londra, aflată într-un cartier nu prea distins, putea auzi cărucioarele de transport începând să se perinde în sus și în jos pe stradă. Auzi ușa de la intrare trântindu-se, după care un cântec ajunse până la fereastra lui; era servitoarea care mătura scările. Camera se luminase de când se dăduse jos din pat, așa că se aplecă și stinse lumânarea aproape topită de pe biroul lui.

Nu putuse să doarmă în noaptea de dinainte. În cele din urmă renunțase să mai încerce. Era ciudat. Tocmai avusese parte de cea mai bună partidă de sex din viața lui și-ar fi trebuit să fie complet epuizat. În schimb, își petrecuse toată noaptea gândindu-se la Anna Wren și la târfulița cu care se culcase la Grota Afroditei.

Dar oare chiar era o târfă? Tocmai asta era problema. Se tot gândise la asta toată noaptea.

Seara, când ajunsese la Grota Afroditei, gazda îi spusese pur și simplu că o femeie îl aștepta deja. Nu îi spusese dacă era vorba de o prostituată sau de o doamnă mondenă, care dorea doar o noapte de plăcere ilicită. Iar el nu întrebase. Nimeni nu întreba la Grota Afroditei. Tocmai de aceea erau atât de mulți care o frecventau: unui bărbat i se garanta anonimatul și o femeie curată. Fusese curios doar după ce plecase de-acolo.

Pe de-o parte, purtase o mască, asemenea unei doamne dornice să-și ascundă identitatea. Totuși, uneori, prostituatele de la Grota Afroditei purtau măști ca să fie mai misterioase. Dar, pe de altă parte, fusese atât de strâmtă când o penetrase, ca și când n-ar mai fi avut parte de multă vreme de un bărbat. Poate că i se păruse, poate că își amintea doar ceea ce-și dorea să simtă.

Gemu răgușit. Se excita doar gândindu-se la ea. Și îl făcea să se simtă și vinovat. Acesta era celălalt motiv pentru care nu dormise aproape toată noaptea: vina. Ceea ce era ridicol. Totul mersese bine, ba chiar grozav, până când începuse să se gândească din nou la doamna Wren, *Anna*, la nici un sfert de oră după ce plecase de la Grota Afroditei. Sentimentul pe care i-l stârnea gândul la ea – un fel de melancolie, senzația că făcuse ceva greșit – îl urmărise până acasă. Avea impresia că o trădase. Nu conta că femeia nu avea nici un drept asupra lui, că nici măcar nu-i arătase vreodată că îl dorea și ea, așa cum o dorea el. Ideea că îi fusese infidel îl urmărea în continuare, măcinându-i sufletul.

Târfulița avusese aceeași statură ca Anna.

Când o ținuse în brațe, își imaginase puțin cum ar fi fost să o strângă în brațe pe Anna Wren. Să o mângâie. Și când o sărutase pe gât, se excitase instantaneu. Edward gemu cu fața în mâini. Era ridicol. Trebuia să nu se mai gândească constant la secretara lui; era nedemn pentru un gentleman englez. Dorința aceasta de a corupe o ființă inocentă trebuia învinsă, și avea să o facă prin voință și nimic altceva, la nevoie.

Sări de la birou, se duse la cordonul care atârna în colțul camerei, și trase tare de el. După care începu să-și strângă hârtiile. Își dădu jos ochelarii pentru citit și-i puse într-un loc ferit.

Cinci minute mai târziu, încă nu-i răspunsese nimeni la chemare.

Edward expiră și se încruntă spre ușă. Mai trecu un minut, dar nu apăru nici un servitor. Bătu darabana cu degetele în birou, nerăbdător. Fir-ar să fie, avea și el o limită.

Se duse cu pași mari și apăsați spre ușă și strigă din toți rărunchii pe hol:

– Davis!

Pe coridor se auzi un sunet de picioare tărșâite, venind parcă de la o creatură invocată din adâncurile infernului. Se apropia.

– O să apună soarele până ajungi tu, dacă nu *te grăbești*, *Davis!* Edward își ținu respirația, ascultând.

Târșâitul nu se iuți. Contele expiră din nou și se sprijini pe tocul ușii.

– Într-una din zilele astea o să te concediez. O să te înlocuiesc cu un urs dresat. Sigur nu s-ar descurca mai rău ca tine. *M-ai auzit, Davis?*

Davis, valetul lui, apăru de după colț, cu o tavă cu apă fierbinte. Tava tremură. Servitorul încetini și mai mult, de parcă nu s-ar fi deplasat deja cu viteza unui melc, când îl văzu pe conte.

Edward pufni.

– Așa-i, de ce să-ți dai silința? Am tot timpul din lume să stau pe coridor în cămașa de noapte.

Celălalt bărbat păru că nu-l aude. Acum aproape că se târa. Davis era un ștrengar bătrân cu părul rar de culoarea zăpezii murdare, mereu adus de spate. Lângă gură avea o aluniță imensă din care ieșeau fire de păr, ca și când ar fi vrut să compenseze pentru lipsa sprâncenelor de deasupra ochilor lui gri, apoși.

– Știu că mă auzi, îi strigă Edward în ureche când acesta trecu pe lângă el.

Valetul tresări, ca și când abia atunci îl observase.

– V-ați trezit devreme, m'lord? Așa orgie, că n-ați putut dormi, nu-i așa?

– Am avut un somn fără vise.

– Măi să fie? croncăni Davis ca un corb. Nu-i bine pentru un bărbat de vârsta dumneavoastră să nu doarmă bine, dacă îmi permiteți s-o spun.

– Despre ce tot bombăni acolo, găgăuță bătrân și senil?

Davis lăsă tava jos și-i aruncă o privire răutăcioasă.

– Scade vigoarea masculină, așa-i, dacă înțelegeți ce vreau să zic, m'lord.

– Nu, nu înțeleg ce vrei să zici, slavă Domnului. Contele turnă carafa de apă călduță într-un lighean de pe măsuța de toaletă și începu să-și ude maxilarul.

Davis se apropie de el și-i șopti răgușit:

– Împerecheatu', m'lord. Și îi făcu cu ochiul.

Edward îl privi iritat în timp ce se săpunea.

– Este bine pentru un tânăr, continuă valetul, dar dumneavoastră înaintați în vârstă, m'lord. Cei în vârstă trebuie să-și păstreze puterea.

– Tu ar trebui să știi cum vine asta.

Davis se încruntă și apucă briciul, dar Edward i-l înșfăcă rapid.

– Nu-s așa de prost să te las să te apropii de gâtul meu cu o lamă ascuțită. Începu să răzuiască săpunul de sub bărbie.

– Bineînțeles, unii nu tre' să se preocupe să-și păstreze puterea, spuse valetul. Briciul se apropie de crestătura din bărbia lui Edward. Cocoșul lor nu prea cântă, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Edward icni când își crestă bărbia.

– IEȘI! Ieși afară, țucal bătrân și afurisit!

Davis se grăbi spre ușă șuierând. Unii, la auzul sunetului fluierat, și-ar fi făcut griji pentru sănătatea bătrânului, dar Edward nu se lăsă păcălit. Nu se întâmpla deseori ca valetul lui să reușească să-l scoată din sărite atât de devreme.

Davis râdea.

*

Întâlnirea lor amoroasă nu ieșise chiar cum se așteptase ea, se gândi Anna în dimineața următoare. Făcuseră dragoste, evident. Și el nu păruse să o fi recunoscut. Asta era o ușurare. Dar, sincer, cu cât se gândea mai mult la felul în care făcuse dragoste lordul Swartingham, cu atât devenea mai agitată. Fusese un amant bun. Un amant grozav, chiar. Nu mai experimentase niciodată atâta plăcere fizică, așa că nu se așteptase la asta. Dar faptul că nu o sărutase pe gură…

Anna își turnă o ceașcă cu ceai. Se trezise din nou devreme, așa că avea toată camera la dispoziția ei.

Nu o lăsase nici măcar să-l atingă pe față. Cumva, i se păruse impersonal. Bineînțeles că era ceva normal, nu-i așa? El crezuse că era o prostituată sau o femeie de moravuri ușoare, pentru numele cerului. Prin urmare, o tratase ca atare. Se așteptase cumva la altceva?

Anna decapită o scrumbie și își înfipse furculița în ea. Ar fi trebuit să se aștepte la asta, dar nu o făcuse. Problema era că, chiar dacă ea făcuse dragoste cu el, el… ei bine… făcuse sex cu ea. Cu o prostituată anonimă. Era foarte deprimant.

Se strâmbă la scrumbia decapitată. Și pentru numele lui Dumnezeu, ce-ar fi trebuit să facă în noaptea asta? Nu plănuise să rămână la Londra mai mult de două nopți. Ar fi trebuit să plece spre casă astăzi, cu prima diligență. În schimb, se afla în mica sufragerie a lui Coral, ciopârțind o scrumbie nevinovată.

Anna încă se încrunta supărată când Coral intră în cameră într-un halat de un roz pal, transparent, ornat cu pene de lebădă. Se opri și o privi pe Anna.

– N-a venit noaptea trecută?

– Cum? Dură o clipă până când Anna pricepu întrebarea. Ah. Da. Da, a venit în cameră. Roși și sorbi repede din ceai.

Coral se servi cu niște ouă înăbușite și pâine prăjită și se așeză elegant pe un scaun vizavi de Anna.

– A fost prea dur?

– Nu.

– Nu v-a plăcut? continuă cealaltă femeie. N-a reușit să vă aducă la punctul culminant?

Anna aproape că se înecă cu ceai, jenată.

– Nu! Adică, *da*. A fost foarte plăcut.

Coral își turnă netulburată o ceașcă de ceai.

– Atunci de ce mi se pare că sunteți ursuză, când ar trebui să vă strălucească ochii?

– Nu știu! Anna descoperi cu groază că ridicase tonul. Ce naiba avea? Coral avea dreptate: i se îndeplinise dorința, petrecuse o noapte cu contele și tot nu era mulțumită. Ce creatură contradictorie mai era și ea!

Cealaltă femeie ridică din sprâncene când îi auzi tonul. Anna fărâmiță o bucățică de pâine prăjită, neputând s-o privească în ochi.

– Vrea să ne vedem și în noaptea asta.

– Se-ri-os? rosti cealaltă femeie tărăgănat. Ce interesant!

– N-ar trebui să mă duc.

Coral sorbi din ceai.

– S-ar putea să mă recunoască dacă ne întâlnim din nou. Anna împinse scrumbia într-o parte a farfuriei. Nu ar fi deloc demn de o doamnă dacă m-aș întoarce încă o noapte.

– Da, înțeleg dilema dumneavoastră, murmură Coral. O noapte la bordel e ceva perfect respectabil, dar două nopți ar face din dumneavoastră o *déclassé*.

Anna se încruntă. Coral îi zâmbi bizar.

– Ce-ar fi să mergem să cumpărăm materialele pe care i-ați spus soacrei dumneavoastră că le veți aduce de la Londra? Vă va da un răgaz de gândire. Vă puteți hotărî mai târziu, după-amiază.

– Ce idee bună! Mulțumesc. Anna lăsă furculița din mână. Mă duc să mă schimb.

Se ridică de la masă și ieși grăbită din cameră, simțindu-se mai veselă. Ar fi vrut doar să poată renunța la fel de ușor la gândurile despre noaptea trecută. În pofida a ceea ce-i spusese lui Coral,

Anna se temea că luase deja o decizie.

Până la urmă, avea să se întoarcă la Grota Afroditei și la lordul Swartingham.

În noaptea aceea, contele intră în camera în care Anna îl aștepta tăcută. Singurele sunete care se auziră fură scârțâitul ușii închizându-se și pocniturile focului. Ea îl privi cum înainta, cu chipul umbrit. Își dădu jos haina, încet, dezvelindu-și umerii lați. Apoi ea se duse încet spre el, înainte ca el să facă prima mișcare, înainte ca el să preia controlul. Se ridică pe vârfuri să-l sărute pe gură. Dar el îi devie mișcarea, trăgând-o în schimb înspre el.

Era hotărâtă ca de data aceasta totul să fie mai personal, să-l facă să înțeleagă că era reală. Să-l atingă măcar puțin. Profită de poziția ei și îi desfăcu rapid nasturii de la vestă. Când termină, atacă și cămașa de dedesubt.

El se întinse s-o prindă de mâini, dar ea reușise deja să-i desfacă parțial cămașa. Apucă cu lăcomie premiul: sfârcurile lui plate, masculine. Căută cu degetele printre părul lui de pe piept până le găsi; după care se aplecă înainte și îi linse sfârcurile, așa cum făcuse el cu ale lui în noaptea dinainte, simțindu-se vag triumfătoare că deja câștigase un avantaj atât de curând. El își trase mâinile pe care le ridicase ca să o prindă de încheieturi. O mângâie în schimb pe fund.

Înălțimea lui o incomoda – nu putea atinge tot ce voia. Așa că îl împinse într-unul din fotoliile din fața focului. Era important pentru ea să câștige bătălia din seara aceasta.

El se întinse acolo, cu cămașa pe jumătate desfăcută în lumina focului. Anna îngenunche între picioarele lui depărtate și-și vârî mâinile pe sub cămașa lui, atingându-i umerii; apoi își trecu degetele peste brațele lui, luând și materialul cu ele. Trase cămașa de pe el și-o lăsă să cadă pe podea. Acum îi putea atinge cât voia umerii și brațele lui frumoase, musculoase. Gemu încântată că în sfârșit îi putea simți puterea și căldura trupului. Se simți amețită, anticipând ce-avea să urmeze.

El se foi și îi duse mâinile înspre partea din față a pantalonilor. Degetele îi tremurară, dar îi dădu mâinile la o parte când încercă să o ajute. Împinse nasturii ascunși prin găurile lor, simțindu-i erecția crescând tot mai mult între degetele ei; după care își vârî mâna în pantalonii lui.

O trecu un fior de căldură când îl văzu. Scoase un sunet melodios și-i desfăcu cât putu de mult pantalonii, ca să-i poată privi pieptul, stomacul și penisul. Adora tot ce vedea: cârlionții negri ai părului său pubian, coloana groasă care i se ridica acum până la buric și testiculele grele de dedesubt. Pielea îi strălucea, de parcă ar fi fost poleită de foc.

El mârâi și-și trecu degetele prin părul ei. Îi împinse ușor gura spre penisul lui. Ea ezită, o clipă. Niciodată nu… Oare îndrăznea? După care își aminti de războiul lor. Poate că momentul ăsta era doar o luptă, dar era important să le câștige pe toate. Și, în plus, se excita numai gândindu-se la asta. De aceea se hotărî.

Șovăitoare, îi apucă erecția și-o trase spre buzele ei. Își ridică privirea. Chipul lui era roșu și excitat. Ea își coborî pleoapele și-i cuprinse coroana penisului în gură. Șoldurile lui zvâcniră când îl atinse cu limba, și ea se simți din nou triumfătoare. Putea controla un bărbat așa. Îl putea controla pe *acest* bărbat. Se uită din nou în sus. El o privea, ochii lui de abanos strălucind în lumina focului. Își încordă degetele în părul ei.

Anna se zvârcoli excitată. Nu mai făcuse niciodată ceva atât de excitant. Trupul îi era umed și

alunecos, iar sânii păreau să-i zvâcnească la fiecare geamăt pe care i-l smulgea contelui.

Șoldurile lui începură să se miște ritmic. Sunetele senzuale, lichide pe care le scotea gura ei pe trupul lui erau cât se poate de explicite în camera tăcută. Brusc, el se îndoi, icnind, și încercă să iasă din gura ei. Dar ea voia să-l simtă terminând, voia să aibă parte de această experiență intimă, voia să fie cu el în momentul lui cel mai vulnerabil. Așa că îl ținu în gură și-l supse mai tare. O căldură picantă îi invadă gura. Aproape că se termină și ea la gândul că-l satisfăcuse complet.

El oftă și se aplecă să o tragă în poala lui. Rămaseră acolo o vreme, în timp ce focul trosnea în vatră. Ea își puse capul pe umărul lui și-și trase părul de pe ochi cu degetul mic îndoit ca un cârlig. După o vreme, el îi trase cămașa de pe sâni. Se jucă molatic cu sfârcurile ei, mângâindu-le și strângându-le încet câteva minute.

Anna ațipi, cu ochii pe jumătate închiși.

Apoi o ridică și-o dezbrăcă complet. O întoarse și-o așeză în poala lui, goală și cu fața spre el. Picioarele îi atârnau peste brațele fotoliului. Vulnerabilă.

Oare asta își dorea? Nu era sigură. Dar apoi el își trecu ușor degetele peste stomacul ei, în jos, spre locul care îi era expus, și nu-i mai păsă. Se jucă cu cârlionții ei înainte să coboare. Ea inspiră scurt, așteptând, anticipând următoarea lui atingere.

I se tăie respirația din pricina senzației animalice. Ce făcea el era atât de primitiv și-o excita la culme.

El își lăsă capul în jos și-i supse un sfârc. Se asigurase că îi sensibilizase carnea, iar ea gemu și se arcui incontrolabil. El reveni la moviliță și își vârî degetul mijlociu puternic și lung în scobitura ei. Își trecu degetul mare peste mugurele ei tare, mișcându-și în același timp degetul în ea.

Senzațiile intense din două puncte diferite ale corpului ei se amestecară și se consolidară, până îl apucă de umeri și își arcui involuntar șoldurile. El își duse cealaltă mână la spatele ei și o ținu locului, rotindu-și în același timp degetul mare.

Avu un orgasm exploziv, gâfâind și tremurând. Încercă să-și apropie picioarele, dar nu reuși din cauza fotoliului. Putu doar să tresalte necontrolabil în timp ce el o satisfăcea. În sfârșit, când începu să scâncească, el îi ridică șoldurile și o împinse peste bărbăția lui.

Apoi îi ridică cu grijă picioarele, pe rând, peste brațele fotoliului și le puse de-o parte și de alta a lui. O ridică pe genunchi, astfel încât doar capul erecției lui mai rămăsese la intrarea ei. O ținu acolo, în balans, în vârful penisului lui, sugându-i și lingându-i sfârcurile care i se legănau.

Atunci el cedă, trăgând-o spre el și înfigându-se aproape violent în ea.

O, da. Zâmbi sălbatic, satisfăcută. Îl călări, privindu-i chipul. El îi mângâie sânii și-și lăsă capul pe scaun. Avea ochii închiși, iar dinții îi erau dezveliți, formând aproape un rânjet; lumina scânteietoare a focului îl făceau să pară un demon.

Părul i se prelinse pe spate, legănându-se și frecându-se de picioarele lor. Șoldurile lui se arcuiră înspre ale ei. O prinse de fese ca să o țină pe el, capul căzându-i pe spate pe fotoliu când se termină.

Ea se prăbuși înainte, gâfâind, lăsându-se pe umărul lui gol, iar el o strânse în brațe.

Capul îi era pe jumătate întors de la ea și Anna îl privi molcom cum își revine. Ridurile care îi crestau de obicei fruntea și îi mărgineau gura erau mai șterse. Genele lui lungi, ca de cerneală, îi

atârnau peste obraji, ascunzându-i ochii pătrunzători. Voia să-l mângâie pe față, să i-o atingă ușor cu buricele degetelor. Dar știa deja că nu avea s-o lase.

Oare dobândise ce-și dorise? Ochii o usturau de la lacrimile care amenințau să se reverse. Cumva, nu era în regulă. Făcuseră dragoste și mai superb în noaptea asta. Dar, în același timp, parcă proporțional cu extazul ei fizic, simțea mai acut prăpastia din mintea ei. Lipsea ceva.

El oftă brusc și se mișcă. Carnea lui ieși din a ei. O ridică pe brațe și-o duse în pat, așezând-o blând. Ea tremură și își trase cuvertura peste umeri, privindu-l. Voia să vorbească, dar ce să-i spună?

El își încheie nasturii de la cămașă, și-o vârî în pantaloni, după care îi încheie și pe ei. Își trecu degetele prin păr și-și apucă haina și vesta, îndreptându-se spre ușă în stilul molcom al bărbaților satisfăcuți de curând. Se opri lângă ușă.

– Mâine.

Și apoi plecă. Anna rămase acolo un minut, ascultând sunetul pașilor lui îndepărtându-se, copleșită de un sentiment de melancolie. O dezmeticiră râsetele desfrânate care se auziră din casă. Se ridică și se curăță cu apa și prosoapele lăsate la îndemână. Anna lăsă cârpa umedă să cadă pe podea, apoi se uită la ea. Ligheanul și prosoapele erau pregătite dinainte în cameră, ca să se spele după un contact sexual. Se simți murdară, ca o curvă, și oare nu era periculos de-aproape să devină una? Se lăsase atât de dominată de dorința fizică, încât se întâlnise cu un amant într-un bordel.

Oftă și se îmbrăcă cu o rochie de culoare închisă simplă pe care o adusese cu ea, într-o geantă, împreună cu o pelerină cu glugă și cu niște cizme. După ce se îmbrăcă, împături rochia de dantelă și-o vârî în geantă. Uitase ceva? Aruncă o privire prin cameră și nu văzu nimic de-al ei. Deschise puțin ușa și privi pe hol. Nimeni. Își puse gluga și, cu fața încă acoperită de masca în formă de fluture, porni pe coridor.

Coral o sfătuise ieri să aibă grijă pe holuri și să intre și să iasă din casă doar pe scările din spate. O trăsură avea să o aștepte afară când era gata de plecare.

Anna se îndrepta acum spre scările dosnice pe care i le indicase Coral și le coborî în fugă. Oftă ușurată când ajunse la ușă și văzu trăsura așteptând-o. Masca începuse să o jeneze. O dezlegă. Chiar pe când își dădu jos masca, trei filfizoni apărură de după colțul casei. Anna se grăbi spre trăsură.

Brusc, unul dintre bărbați îl plesni prietenește pe altul peste spate. Dar acesta din urmă era atât de beat, că se dezechilibră și se poticni înspre Anna, și căzură amândoi.

– Î-î-mi pare rău, dragă.

Bărbatul chicoti, încercând să se ridice de pe Anna, lovind-o fără să vrea cu cotul în stomac. Reuși să se proptească în brațe, dar rămase acolo, legănându-se, parcă prea amețit ca să se mai miște. Anna îl împinse, încercând să-l mute. Ușa din spate de la Grota Afroditei se deschise. Lumina de la ușă îi căzu peste față.

Tânărul beat rânji. Un canin de aur îi străluci în gură.

– Măi să fie, dar n-arăți deloc rău, scumpete. Se aplecă înspre ea într-o manieră pe care evident o considera seducătoare și-i respiră miros de bere în față. Ce-ai zice dacă noi doi…

– Lăsați-mă în pace, domnule! Anna îl pocni tare peste piept și reuși să-l dezechilibreze. Bărbatul căzu într-o parte, înjurând murdar. Ea o apucă rapid în direcția opusă, să n-o poată atinge.

– Treci încoace, curvo. O să…

Prietenul filfizonului o scuti de la a auzi și restul comentariului, fără îndoială obscen. Bărbatul îl ridică de gulerul din spate al cămășii.

– Haide, amice. De ce să te joci cu servitoarele când ne așteaptă câteva cucoane distinse înăuntru?

Râzând, îl târâră pe amicul lor care încă protesta după ei.

Anna fugi spre trăsură, urcă rapid și trânti portiera după ea. Tremura în urma incidentului urât. Un incident care ar fi putut ieși mult mai urât de-atât.

Întotdeauna fusese considerată o femeie de o moralitate ireproșabilă. Se simțea înjosită. Mânjită. Inspiră adânc și își aminti cu hotărâre că nu avea de ce să fie supărată. Nu se rănise în urma căderii, iar prietenii tânărului nepoliticos îl târâseră după ei înainte să o insulte sau s-o atingă. Ce-i drept, îi văzuse fața. Dar nu prea existau șanse să dea de el în Little Battleford. Anna se simți puțin mai bine. Cu siguranță nu aveau să existe urmări neplăcute.

Două monede de aur zburară prin aer, strălucind în lumina ușii din spate a Grotei Afroditei. Le prinseră niște mâini uimitor de sigure.

– A mers bine.

– Mă bucur s-aud asta, băiete. Unul dintre tineri zâmbi afectat, părând aproape la fel de beat pe cât ar fi trebuit, cică, să fie. Ne spui și nouă ce-au fost toate astea?

– Mă tem că nu pot. Cel de-al treilea bărbat își ridică buza disprețuitor și dintele lui de aur străluci. E secret.

Capitolul 11

Trecură multe luni de când Aurea locuia în castelul soțului ei corb.

În timpul zilei, își petrecea timpul citind din sutele de cărți frumos împodobite din biblioteca palatului sau plimbându-se prin grădină. Seara se înfrupta din delicatese la care doar visase înainte. Avea rochii frumoase și bijuterii neprețuite pe care să le poarte.

Uneori, corbul o vizita, apărând brusc în încăperea ei sau alăturându-i-se la cină fără să o anunțe. Aurea descoperi că soțul ei bizar era foarte inteligent și deschis la minte, și putea purta cu el conversații fascinante.

Dar pasărea mare și neagră dispărea mereu înainte ca ea să se retragă în odaia ei seara. Și în fiecare noapte, pe întuneric, un străin venea în patul ei conjugal și făcea dragoste cu ea…

din *Prințul Corb*

– Ave ție, apărător al napilor și stăpân al oilor, răsună o voce profundă și sarcastică în dimineața următoare. Îmi pare bine că ne-am întâlnit, amice agricultor.

Edward miji ochii prin fumul din cafeneaua cavernoasă. Abia de-l vedea pe cel care vorbise, care stătea așezat la o masă din colțul drept din spate. *Apărător al napilor, eh?* Croindu-și drum printre mesele înghesuite, înnegrite de vreme, Edward ajunse la bărbatul respectiv și-l plesni tare peste spate.

– Iddesleigh! Nu-i nici cinci după-amiaza. De ce ești treaz?

Simon, vicontele Iddesleigh, nu se aplecă în față sub lovitura zdravănă – probabil că se așteptase –, dar tresări. Un bărbat zvelt, elegant, purta o perucă la modă pudrată cu alb și o cămașă cu dantelă pe margini. Cu siguranță că multora le părea un filfizon. Dar, în cazul acesta, aparențele erau înșelătoare.

– Se știe că mai văd și eu lumina soarelui și înainte de prânz, spuse Iddesleigh, deși nu prea des. Lovi un scaun de sub masă. Ia loc, omule, și servește din fiertura aia sfințită numită cafea. Dacă ar fi știut despre ea, zeii n-ar fi avut nevoie de nectar pe Olimp.

Edward îi făcu semn unui băiat care servea băuturile și se așeză pe scaunul oferit. Dădu din cap spre al treilea bărbat, tăcut, de la masă.

– Harry. Ce mai faci?

Harry Pye era arendaș pe o moșie undeva în nordul Angliei. Nu apărea prea des în Londra. Probabil că venise cu afaceri. Spre deosebire de vicontele exuberant, Harry aproape că se confunda cu mobila din cafenea. Majoritatea nici nu l-ar fi observat, cu haina lui maro și vesta banală. Edward știa sigur că purta un pumnal în cizmă.

Harry dădu din cap.

– Milord. Îmi pare bine să vă văd. Nu zâmbi, dar îl privi pe conte cu o expresie amuzată în ochii lui verzi.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Harry, de câte ori ți-am spus să-mi zici Edward sau de Raaf? Îi făcu din nou semn băiatului.

– Sau Ed sau Eddie, adăugă Iddesleigh.

– *Nu* Eddie. Băiatul îi puse o ceașcă pe masă, iar Edward sorbi recunoscător din ea.

– Așa-i, milord, îl auzi pe Harry murmurând, dar Edward nu se obosi să răspundă.

Privi prin încăpere. Cafeaua de aici era foarte bună. Era principalul motiv pentru care Societatea Agricolă se întâlnea în acest loc. Cu siguranță nu din cauza arhitecturii. Încăperea era aglomerată, iar tavanul mult prea jos. Se știa deja că membrii mai înalți se loveau destul de tare de pragul de sus al ușii joase. Probabil că mesele nu fuseseră frecate niciodată, iar ceștile nu ar fi trecut o inspecție mai amănunțită. Iar angajații erau șmecheri și tari de ureche când n-aveau chef să servească, indiferent de rangul clientului. Dar cafeaua era proaspătă și tare, și oricine era interesat de agricultură era bine primit. Edward recunoscu vreo câțiva bărbați cu titluri nobile așezați la mese, dar mai erau și câțiva proprietari de pământuri care voiau să petreacă o zi în Londra, ba chiar și arendași în interes de serviciu, ca Harry. Membrii societății erau cunoscuți pentru egalitatea bizară din clubul lor.

– Și ce vânt te-aduce în capitala noastră frumoasă, chiar dacă urât mirositoare? întrebă Iddesleigh.

– Negocieri maritale, răspunse Edward.

Harry Pye îl privi rapid peste marginea cești de cafea. Strânse ceașca în mână. Exista un gol straniu acolo unde ar fi trebuit să fie, dar nu era, inelarul lui.

– O, ai mai mult curaj ca mine, spuse Iddesleigh. Probabil că sărbătoreai nunta iminentă când te-am văzut aseară la eleganta Grotă a Afroditei.

– Erai acolo? Edward se simți ciudat de reticent. Nu te-am văzut.

– Nu. Iddesleigh zâmbi afectat. Păreai foarte, ăă, *relaxat* când te-am văzut ieșind din clădire. Eram ocupat chiar atunci cu două nimfe dornice, altminteri te-aș fi salutat.

– Numai două? întrebă Harry, inexpresiv.

– Ulterior ni s-a alăturat și a treia. Ochii de un cenușiu glacial ai lui Iddesleigh străluciră aproape inocent. Dar am ezitat s-o admit, de teamă să nu începeți să vă îndoiți de bărbăția voastră.

Harry pufni.

Edward rânji și-i surprinse privirea chelnerului. Ridică un deget pentru o altă ceașcă.

– Dumnezeule mare. Nu ești cam bătrân pentru astfel de activități atletice?

Vicontele își puse o mână pe piept.

– Te asigur, pe onoarea strămoșilor mei morți și ruinați, că toate cele trei târfe zâmbeau când am plecat de la ele.

– Probabil din cauza monedelor de aur pe care le-ai lăsat în urma ta, răspunse Edward.

– Mă jignești profund, spuse vicontele înăbușindu-și un căscat. În plus, și tu probabil că te-ai depravat într-un fel sau altul pe teritoriul zeiței. Recunoaște.

– Ce-i drept. Edward se încruntă la ceașcă. Dar n-o voi mai face multă vreme.

Vicontele își ridică privirea de la modelul argintiu brodat de pe haina lui.

– Să nu-mi spui că intenționezi să fii un mire cast?

– Cred că e singura opțiune.

Iddesleigh își ridică sprâncenele.

– Nu e o interpretare cam literală – ca să nu mai pomenim arhaică – a jurămintelor de nuntă?

– Poate că da. Dar cred că așa voi avea o căsnicie reușită. Edward își simți maxilarul încleștându-i-se. De data asta vreau să funcționeze. Am nevoie de un moștenitor.

– Atunci îți urez noroc, prietene, spuse Iddesleigh încet. Probabil că ți-ai ales cu grijă doamna.

– Într-adevăr. Edward fixă cu privirea ceașca pe jumătate goală. Provine dintr-o familie impecabilă; mai veche ca a mea. Nu-i e scârbă de cicatricile mele; știu pentru că am întrebat-o chiar eu – lucru pe care am omis să-l fac cu prima soție. E inteligentă și liniștită. E drăguță, dar nu frumoasă. Și provine dintr-o familie mare. Cu voia lui Dumnezeu, îmi va naște fii puternici.

– O doamnă pursânge pentru un domn pursânge. Iddesleigh se strâmbă. Curând, grajdurile tale se vor umple cu odrasle pline de energie și de vlagă. Sunt sigur că de-abia aștepți să începi să-ți lași viitoarea soție grea.

– Cine-i doamna? întrebă Harry.

– Fiica cea mai mare a baronetului Richard Gerard, domnișoara Sylvia…

Iddesleigh căscă gura uluit. Harry îl privi tăios.

– Gerard. O cunoști? încheie Edward încet.

Iddesleigh se holbă la dantela de pe încheieturile cămășii.

– Soția fratelui meu, Ethan, a fost o Gerard. Din câte îmi amintesc eu, maică-sa a fost un fel de scorpie la nuntă.

– Încă e. Edward ridică din umeri. Dar mă îndoiesc c-o să am de-a face cu ea după ce ne căsătorim.

Harry își ridică serios ceașca.

– Felicitări pentru logodnă, milord.

– Da, felicitări. Vicontele își ridică și el ceașca. Și mult noroc, prietene.

Anna se trezi când simți un nas rece pe obrazul ei. Deschise ochii și văzu niște ochi de câine maronii la doar câțiva centimetri de fața ei. O priveau insistent. Simți pe față o respirație câinească înțepătoare. Gemu și se întoarse spre fereastră. Zorii tocmai luminau cerul, schimbându-i nuanța adormită de piersică într-un albastru mai deschis și mai viu.

Anna se întoarse spre câine.

– Bună dimineața, Jock.

Jock își coborî labele din față de pe saltea, de lângă capul ei, se dădu un pas înapoi și se așeză. Era foarte liniștit, cu urechile ciulite, cu umerii strânși, atent la fiecare mișcare a ei. Însăși

personificarea unui câine care aștepta să iasă din casă.

– O, fie. Mă trezesc. Se duse la lighean și se spălă rapid înainte să se îmbrace.

Câinele și femeia se furișară pe scările dosnice.

Coral locuia pe o stradă elegantă lângă Mayfair, cu case din piatră albă, construite doar de câțiva ani. Majoritatea erau tăcute acum, cu excepția vreunei slujnice care spăla treptele de la intrare sau care ștergea vreun mâner de la ușă. În mod normal, poate că Anna s-ar fi simțit prost să se plimbe într-un loc străin fără escortă, dar îl avea pe Jock să-i țină companie. Acesta se ducea mai înspre ea, ca și când voia să o protejeze, ori de câte ori se apropia cineva de ei. Se plimbară într-o tăcere plăcută. Jock era ocupat să adulmece mirosurile contrariante ale orașului, iar ea era pierdută pe gânduri.

În timpul nopții se gândise la situația ei, și când se trezise în dimineața aceea, știuse deja ce-avea de făcut. Nu putea să se întâlnească cu el în seara asta. Se juca cu focul, și nu se mai putea ascunde. În nevoia ei de-a fi cu lordul Swartingham, renunțase la orice precauție. Fugise în mod nechibzuit la Londra și se dusese la un bordel de parcă ar fi fost la o serată muzicală în Little Battleford. Fusese un miracol că nu o descoperise. Iar incidentul de noaptea trecută cu tinerii aceia beți fusese prea de tot. Ar fi putut fi violată sau rănită, sau amândouă. Câtă ipocrizie din partea ei să-i mustre pe bărbați pentru că făceau ceea ce făcuse chiar ea în ultimele două nopți. Tresări când se gândi ce i-ar fi spus lordul Swartingham dacă ar fi descoperit-o. Era un bărbat foarte mândru, cu un temperament îngrozitor.

Anna clătină din cap și își ridică privirea. Se aflau la doar câteva case distanță de locuința lui Coral. Fie nimerise fără să vrea, fie Jock avea un instinct bun de-a găsi casa. Îl bătu ușor peste cap.

– Bravo, băiete. Mai bine intrăm și începem să împachetăm ca să mergem acasă.

Jock își ciuli urechile când auzi *acasă*.

Chiar în clipa aceea, o trăsură opri în fața casei lui Coral. Anna ezită, după care se duse înapoi după colț și aruncă o privire pe furiș. Cine să o fi vizitat la o oră atât de nepotrivită? Un lacheu sări din trăsură și puse o scăriță de lemn sub ușă înainte să o deschidă. Văzu un picior de bărbat ieșind și apoi retrăgându-se din nou în trăsură. Îl văzu pe lacheu mutând scara câțiva centimetri spre stânga; după care un bărbat solid cu umeri grei coborî. Acesta se opri o clipă și-i spuse ceva lacheului. După felul în care își plecă servitorul capul, probabil că stăpânul lui îl mustruluise.

Bărbatul bine făcut intră în casă.

Să fi fost marchizul lui Coral? Anna analiză situația în timp ce Jock aștepta răbdător lângă ea. Din puținul pe care îl știa despre marchiz, poate că ar fi fost mai prudent dacă nu l-ar fi cunoscut. Nu voia să-i provoace necazuri lui Coral, și nu era împăcată cu gândul ca o persoană de calitate să o vadă în locuința lui Coral. Chiar dacă era puțin probabil că avea să se mai întâlnească vreodată cu marchizul, incidentul de noaptea trecută, cu tinerii aceia beți, o făcuse mai prudentă. Hotărî să intre în casă pe intrarea servitorilor și să treacă astfel neobservată.

– Bine că plănuisem oricum să plec azi, bolborosi ea spre Jock când traversară bucătăria.

În bucătărie era agitație. Slujnicele alergau de colo-colo, iar lacheii cărau o grămadă de bagaje. Abia dacă o observă cineva când urcă pe scările dosnice întunecate. Mai bine așa. Ea și Jock traversară holul de la etaj fără să scoată un sunet. Anna deschise ușa de la camera ei și-o găsi pe

Pearl aşteptând neliniştită.

– O, slavă cerului că v-aţi întors, doamnă Wren, îi spuse cealaltă femeie când o văzu.

– L-am dus pe Jock la o plimbare, spuse Anna. Bărbatul pe care l-am văzut în faţa casei e marchizul lui Coral?

– Da, spuse Pearl. Coral îl aştepta abia peste o săptămână sau chiar mai mult. Va fi furios dacă află că are oaspeţi.

– Oricum voiam să împachetez şi să plec, deci n-o să-i stau în cale.

– Mulţumesc, doamnă. Aşa o să fie mult mai uşor pentru Coral, serios că da.

– Dar tu ce vei face, Pearl? Anna se aplecă să îşi scoată geanta de sub pat. Coral a spus că vrea să stai cu ea. Te va lăsa marchizul să rămâi aici?

Pearl prinse un fir tras de la manşetă.

– Coral crede că-l poate convinge să mă lase să rămân, dar nu ştiu ce să zic. Uneori e groaznic de rău, chiar dacă e lord. Şi, ştiţi, casa îi aparţine lui.

Anna încuviinţă, în timp ce îşi împăturea cu grijă ciorapii.

– Mă bucur că sora mea locuieşte într-un loc atât de frumos, cu servitori şi trăsuri şi alte lucruri, spuse Pearl încet. Dar marchizul ăla îmi dă fiori.

Anna se opri, cu un teanc de haine în braţe.

– Doar nu crezi c-ar răni-o, nu?

Pearl o privi posomorâtă.

– Nu ştiu ce să zic.

Edward umblă de colo-colo prin camera din bordel, ca un tigru captiv flămând. Femeia întârziase. Se uită din nou la ceasul de porţelan de deasupra şemineului. Întârziase jumătate de oră, la naiba. Cum îndrăznea să-l facă să aştepte? Ajunse lângă şemineu şi se uită la flăcări. Nu se întorsese niciodată în mod obsesiv la aceeaşi femeie. Nu o dată, nu de două ori, ci de trei ori acum.

Sexul fusese atât de bun de fiecare dată. Îi răspunsese atât de bine. Nu se dăduse înapoi de la nimic, prefăcându-se că era la fel de vrăjită de el pe cât era el de ea. Nu era naiv. Ştia că femeile care erau plătite pentru sex se prefăceau deseori entuziasmate. Dar nimeni nu putea să simuleze reacţiile naturale ale corpului uman. Fusese umedă, efectiv udă, de cât de mult îl dorea.

Gemu. Gândul la păsărica ei umedă îi afecta în mod previzibil penisul. Unde naiba era?

Edward înjură, apoi se împinse de lângă poliţă şi începu din nou să se plimbe încolo şi încoace. Începuse chiar şi să viseze cu ochii deschişi, ca un ţângău, la cum ar arăta faţa care se ascundea sub mască. Şi mai tulburător fusese faptul că şi-o imaginase arătând ca Anna.

Se opri şi îşi lăsă fruntea pe perete, proptindu-se în mâini. Pieptul i se umflă de la respiraţiile adânci. Venise la Londra să scape de această fascinaţie îngrozitoare faţă de micuţa lui secretară înainte să se căsătorească. În schimb, găsise o altă obsesie. Dar o înlocuise asta pe prima? O, nu! Acum nu numai că tânjea şi mai mult după Anna, dar o poftea şi pe târfuliţa aia misterioasă. Acum avea două obsesii în loc de una, care se amestecau în creierul lui epuizat.

Se lovi cu capul de perete. Poate că îşi pierdea minţile. Aşa s-ar fi explicat totul. Bineînţeles, nimic din toate astea nu conta pentru scula lui. Nebun sau sănătos, încă era extrem de nerăbdător să

simtă teaca strâmtă, alunecoasă a femeii. Se opri din lovit cu capul de perete și se uită din nou la ceas. Acum întârziase treizeci și cinci de minute.

Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai avea de gând să aștepte nici măcar o clipă în plus.

Își apucă haina și ieși valvârtej din cameră. Doi gentlemeni grizonanți treceau pe hol. Se uitară la el și se dădură la o parte când trecu furtunos pe lângă ei. Coborî în fugă scările principale, câte două trepte odată, și intră în salon, unde clienții socializau cu doamne deghizate și cu târfe. Se uită prin camera vulgară. Câteva femei îmbrăcate strident, fiecare dintre ele înconjurată de bărbați dornici, dar doar una dintre ele purta o mască aurie. Era mai înaltă decât celelalte și stătea mai la o parte, atentă la ce se întâmpla în cameră. Masca netedă îi acoperea toată fața, iar deasupra găurilor pentru ochi de formă migdalată erau gravate două arcuri simetrice pe post de sprâncene. Aphrodite își privea mărfurile cu niște ochi mărgelați de vultur.

Edward se duse direct spre ea.

– Unde e? întrebă el.

Madama, de obicei o femeie imperturbabilă, tresări când auzi întrebarea lui bruscă.

– Lordul Swartingham, nu-i așa?

– Da. Unde-i femeia cu care trebuia să mă întâlnesc în noaptea asta?

– Nu e în camera dumneavoastră, milord?

– Nu. Edward scrâșni din dinți. Nu, nu e în cameră. Aș mai fi aici, întrebând despre ea, dacă ar fi fost în cameră?

– Avem multe alte doamne dornice, milord, spuse madama cu o voce insinuantă. Poate doriți să vă trimit alta în cameră?

Edward se aplecă înainte.

– Nu vreau altă femeie. O vreau pe femeia pe care am avut-o azi-noapte și noaptea trecută. Cine e?

Aphrodite își mișcă ochii sub masca aurie.

– Ei bine, milord, știți că nu putem dezvălui identitatea turturelelor din Grotă. Știți cum e – o chestiune de integritate profesională.

Edward pufni.

– Nu-mi pasă dracului de integritatea profesională a unei case de curve. Cine e?

Aphrodite făcu un pas în spate, aparent alarmată. Deloc surprinzător, din moment ce el se înălța amenințător deasupra ei. Îi făcu un semn cu mâna cuiva, peste umărul lui.

Edward miji ochii. Știu că mai avea doar câteva minute la dispoziție.

– Vreau să știu cum o cheamă – acum – sau voi stârni cu cea mai mare plăcere o revoltă în salonul acesta.

– Nu e nevoie de amenințări. Sunt și alte târfe aici care ar fi dornice să petreacă noaptea cu dumneavoastră, spuse Aphrodite cu o voce afectată. Pe care nu le deranjează o cicatrice sau două.

Edward înlemni. Știa mult prea bine cum arăta fața lui. Nu-l mai durea – trecuse deja de vârsta vanității chinuitoare – dar le dezgusta într-adevăr pe unele femei. Târfulița nu păruse deranjată de cicatricile lui. Bineînțeles, noaptea trecută făcuseră dragoste pe fotoliu, lângă foc. Poate că fusese prima dată când îi văzuse de fapt fața. Poate că fusese atât de dezgustată de privelițte, că nu se mai

sinchisise să vină și în noaptea asta.

„Fir-ar a dracului să fie.”

Edward se răsuci pe-un călcâi, înșfăcă o vază chinezească falsă, o ridică deasupra capului și apoi dădu cu ea de pământ. Obiectul se fărâmiță cu zgomot. Conversația din încăpere încetă și capetele se întoarseră spre el.

Nu îi făcea bine unui bărbat să gândească prea mult. Avea nevoie de acțiune. Dacă nu putea să-și consume energia în pat, ei bine, atunci asta era a doua variantă.

Fu prins din spate și răsucit. Un pumn de mărimea unui ciocan se repezi spre fața lui. Edward se lăsă pe spate și lovitura trecu șuierător pe lângă nasul lui. Își implântă însă el pumnul drept în stomacul celuilalt bărbat. Acesta își goli brusc plămânii de aer – ce sunet plăcut! – și se clătină.

Trei bărbați îi luară locul. Erau gorilele casei, care-i escortau afară pe cei care iscau scandaluri. Unul dintre ei îi dădu un sving în partea stângă a feței. Edward văzu stele verzi, dar asta nu-l opri din a-i întoarce bărbatului favoarea, cu un upercut.

Câțiva dintre clienți aclamară.

După care, lucrurile se învălmășiră. Aparent, mulți dintre spectatori erau bărbați îndrăzneți care considerau că șansele erau nedrepte și se alăturară încăierării cu entuziasm. Fetele se împiedicau frenetic de divane, țipând și mutând mobila din loc în graba lor de-a se feri. Aphrodite stătea în mijlocul încăperii, țipând ordine pe care nu le auzea nimeni. Se opri brusc când cineva căzu cu capul într-un bol de punci. Mesele zburară prin aer. O demimondenă întreprinzătoare începu să accepte pariuri pe hol de la bărbații și fetele care dăduseră năvală pe scări ca să urmărească toată agitația din salon. Încă patru haidamaci și cel puțin tot atâția bărbați din camerele de la etaj se alăturară busculadei. Era evident că unii dintre domni fuseseră întrerupți din distracție, căci unii dintre ei erau îmbrăcați doar în pantaloni sau – cum era cazul unui domn mai în vârstă cu o înfățișare destul de distinsă – în cămașă și nimic altceva.

Edward se distra de minune.

Sângele îi șiroia pe bărbie de la o buză despicată și simțea cum unul dintre ochi i se închidea încet. O secătură mică i se agățase de spate și-l lovea peste cap și umeri. În fața lui, un alt bărbat, mai mare, încerca să-l lovească peste picioare. Edward se dădu la o parte, evitând atacul și îl lovi el pe bărbat, în celălalt picior, cât timp acesta fu dezechilibrat. Bărbatul se prăbuși ca un colos.

Aghiuță de pe spatele lui începea să devină enervant. Edward îl prinse de păr și se izbi cu spatele de perete. Auzi un *poc* când celălalt se lovi cu capul de suprafața solidă. Bărbatul alunecă de pe umerii lui Edward și ateriză pe podea, împreună cu o mare parte din zugrăveala de pe perete.

Edward rânji și se uită încruntat în jur, cu ochiul lui bun, după alte victime. Unul dintre haidamacii casei încerca să se strecoare afară. Acesta privi cu disperare peste umăr, când Edward îl observă, dar nici unul din fârtații lui nu-i putea veni în ajutor.

– Aveți milă, milord. Nu mă plătesc destul ca să mă bateți măr cum i-ați bătut pe ceilalți băieți. Gorila își ridică mâinile și se retrase din calea lui Edward. Păi, l-ați pus jos chiar și pe Big Billy, și n-am văzut niciodată un bărbat mai iute ca el.

– Prea bine, spuse Edward. Deși nu văd bine cu ochiul drept, ceea ce ne cam egalează șansele… Îl privi pe haidamacul care bătea în retragere, iar acesta-i zâmbi vag și clătină din cap. Nu? Ei bine,

atunci, știi cumva un loc unde să se îmbete omul așa cum trebuie?

Prin urmare, puțin mai târziu, Edward se trezi în probabil cea mai jerpelită tavernă din partea de est a Londrei. Lângă el stăteau gorilele bordelului, inclusiv Big Billy, care se îngrijea acum de nasul lui umflat și de cei doi ochi vineți, dar fără să-i poarte ranchiună. Big Billy își ținea brațul în jurul umerilor lui Edward și încerca să-l învețe cuvintele unui cântecel care lăuda farmecele unei puicuțe pe nume Titty. Aparent, cântecul avea o mulțime de expresii deștepte cu dublu înțeles pe care Edward bănuia că le ratase din moment ce dădea deja de vreo două ore de băut pentru toți din încăpere.

– Ci-cine-i curva pe care o căutați și de la care a pornit tot tă-tărăboiul, milord?

Jackie, gorila care-l întrebase, nu pierduse nici o rundă de băuturi. Pusese întrebarea oarecum în vânt, undeva la dreapta lui Edward.

– O femeie necinstită, bombăni Edward în halba de bere.

– Toate muierile sunt niște târfe necinstite. Cuvântarea aceasta plină de înțelepciune bărbătească îi aparținea lui Big Billy.

Bărbații din tavernă încuviințară posomorâți, chiar dacă unul sau doi dintre ei se dezechilibrară și se așezară destul de brusc.

– Nu. Nu-i adevărat, spuse Edward.

– Ce nu-i adevărat?

– Toate femeile necinstite, rosti Edward cu grijă. Cunosc o femeie mai p-pură ca zăpada.

– Cine-i?

– Spune-ne, milord! Bărbații vociferară că vor s-audă cum se numește această femeie perfectă.

– Doamna Anna Wren. Edward își ridică cu greu paharul.

– Un toast! Un toast pentru cea mai ne-ne-neprihănită doamnă din Anglia. Doamna Anna Wren!

Taverna erupse în urale gălăgioase și toasturi în cinstea doamnei. Iar Edward se întrebă de ce se stinseseră brusc toate luminile.

Avea impresia că cineva-i despicase capul. Edward deschise ochii, dar se răzgândi imediat și îi închise la loc. Cu grijă, își atinse tâmpla și încercă să-și amintească de ce-l durea creștetul capului de avea impresia că o să-i explodeze.

Își aminti de Grota Afroditei.

Își aminti că femeia nu apăruse.

Își aminti o încăierare. Edward se strâmbă și verifică încet cu limba. Avea toți dinții. Asta era o veste bună.

Se forță să-și amintească.

Își aminti de un tip jovial… Big Bob? Big Bert? Nu, Big Billy. Își aminti – o, Doamne! Își aminti că toastase în cinstea Annei în cea mai groaznică crâșmă în care avusese vreodată ghinionul să bea bere chioară. Stomacul i se întoarse pe dos. Chiar rostise atât de nepăsător numele Annei într-un astfel de loc? Da, se pare că o făcuse. Și, dacă își amintea el bine, toate namilele de proastă reputație de acolo toastaseră pentru ea cu desfrânare.

Gemu.

Davis deschise ușa, trântind-o de perete, și intră încet în cameră cu o tavă.

Edward gemu din nou. Sunetul scos de ușă aproape că-i separase scalpul de craniu.

– Trăsni-te-ar! Nu acum, Davis.

Davis continuă să înainteze ca melcul spre pat.

– Știu că mă poți auzi, rosti contele puțin mai tare, dar nu prea tare, de frică să nu-l apuce iar durerea.

– Am cam dat pe gâtlej, nu-i așa, m'lord? țipă Davis.

– Nu știam că și tu ți-ai făcut de cap, spuse Edward, acoperindu-și fața cu mâinile.

Davis îl ignoră.

– Ce domni drăguți v-au adus azi-noapte acasă. Prieteni noi?

Edward își depărtă degetele ca să se încrunte la valet. Evident, nu avu nici un efect asupra celuilalt.

– Cam bătrân să trageți atât de tare la măsea, m'lord. La vârsta dumneavoastră, ar putea duce la gută.

– Mă copleșește îngrijorarea ta pentru sănătatea mea. Edward se uită la tava pe care Davis reușise într-un final să o așeze pe noptieră. Pe ea erau o ceașcă de ceai, deja rece, judecând după spuma de deasupra, și un bol cu lapte și pâine prăjită.

– Ce dracu'-i asta? Mâncare pentru bebeluși? Adu-mi niște coniac să-mi liniștească durerea asta de cap.

Davis pretinse că nu aude cu un aplomb demn de cea mai distinsă scenă din Londra. La urma urmei, avea mulți ani de exercițiu.

– Poftiți un mic dejun încântător ca să vă refacă vigoarea, îi țipă valetul în ureche. Laptele e un bun întăritor pentru un bărbat de vârsta dumneavoastră.

– Afară! Afară! Afară! răcni Edward, după care trebui să se prindă din nou de cap.

Davis se retrase spre ușă, dar nu putu să tacă.

– Trebuie să aveți grijă la fire, m'lord. Poate o să muriți tot roșu' și cu ochii scoși de apoplexie. Urât mod de-a te duce.

O zbughi pe ușă cu o dexteritate uimitoare pentru un bărbat de vârsta lui, chiar înainte ca bolul cu lapte și pâine prăjită să se izbească de ea.

Edward gemu și închise ochii, lăsându-se din nou pe pernă. Ar fi trebuit să se ridice și să înceapă să împacheteze ca să plece acasă. Își făcuse rost de o logodnică și fusese și la Grotă, nu o dată, ci de două ori. De fapt, făcuse tot ce-și propusese atunci când hotărâse să plece la Londra. Și chiar dacă se simțea mult mai rău acum decât la venire, nu avea de ce să mai rămână în oraș. Târfulița aia nu avea să se mai întoarcă, el nu putea să mai dea de ea și, în plus, trebuia să se ocupe de propriile responsabilități. Și așa era normal.

Nu era loc în viața lui pentru o femeie mascată misterioasă și pentru plăcerea trecătoare pe care i-o oferea aceasta.

Capitolul 12

Zilele și nopțile trecură ca prin vis, iar Aurea era mulțumită. Poate chiar fericită.

Dar, după câteva luni, începu să-și dorească să-și vadă tatăl. Dorința aceasta crescu tot mai mult, până când ajunse să își petreacă tot timpul tânjind după chipul tatălui ei, și până deveni neliniștită și tristă.

Într-o seară, în timpul cinei, corbul o privi cu ochiul lui strălucitor de culoarea abanosului și-i spuse:

– De ce ești indispusă, soția mea?

– Doresc să-mi văd tatăl, milord, oftă Aurea. Mi-e dor de el.

– Imposibil! croncăni corbul, și plecă de la masă fără să mai spună un cuvânt.

Dar Aureei, chiar dacă nu se plânse niciodată, îi era atât de dor de părintele ei, că încetă să mai mănânce și doar ciugulea puțin din delicatesele puse înaintea ei. Începu să se ofilească, până când, într-o zi, corbul nu mai suportă. Intră furios în camera ei:

– Atunci, du-te și vizitează-ți tatăl, soție, croncăni el.

Dar asigură-te că te întorci în cel mult două săptămâni, căci m-aș prăpădi de-ai sta mai mult de-atât.

din *Prințul Corb*

– Dumnezeule mare! exclamă Anna în ziua următoare. Ce-ați făcut cu fața dumneavoastră?

Observase vânătăile. Edward se opri și se încruntă la ea. Nu-l văzuse de cinci zile și primele cuvinte pe care le rostea erau o acuzație. Pentru o clipă, se gândi dacă vreunul dintre *secretarii* lui anteriori ar fi îndrăznit să comenteze ceva legat de înfățișarea lui. Imposibil. De fapt, nu se putea gândi la nimeni, cu excepția *secretarei* lui actuale, care să fi făcut astfel de comentarii impertinente la adresa lui. În mod ciudat însă, îi era dragă impertinența ei.

Nu că i-ar fi dat cumva de înțeles așa ceva. Edward ridică o sprânceană și încercă s-o pună la locul ei.

– Nu am făcut nimic cu fața mea, mulțumesc, doamnă Wren.

Nu avu nici un efect notabil.

– Nu puteți spune că ochiul acela vânăt și vânătăile de pe maxilar sunt nimic. Anna îl privi dezaprobator. V-ați dat cu alifie?

Stătea la locul ei obișnuit, la biroul mic din lemn de trandafir din biblioteca lui. Părea veselă și strălucitoare în lumina dimineții care pătrundea pe fereastră, ca și când nu s-ar fi mișcat de la birou tot timpul cât fusese el la Londra. Era un gând ciudat de liniștitor. Edward observă o pată mică de cerneală pe bărbia ei.

Și era ceva schimbat la înfățișarea ei.

– Nu m-am dat cu alifie, doamnă Wren, pentru că nu am de ce. Încercă să străbată aproape jumătate de metru cât îi mai rămăsese până la birou fără să șchiopăteze.

Evident, ea observă și asta.

– Și piciorul dumneavoastră! De ce șchiopătați, milord?

– Nu șchiopătez.

Ea își arcui atât de tare sprâncenele, că aproape-i dispărură în linia părului.

Edward fu nevoit să se încrunte ca să accentueze minciuna. Încercă să se gândească la o explicație pentru rănile suferite care să nu-l facă să pară un idiot. Era clar că nu-i putea spune micuței lui secretare că se încăierase într-un bordel.

Și totuși, ce era schimbat la înfățișarea ei?

– Ați avut un accident? întrebă ea înainte ca el să găsească o scuză potrivită.

El profită de sugestie.

– Da, un accident. Era ceva la părul ei… Poate o coafură nouă?

Momentul lui de răgaz fu scurt.

– Ați căzut de pe cal?

– Nu! Edward se chinui să coboare tonul, când îl lovi inspirația. Îi putea *vedea* părul. Nu, n-am căzut de pe cal. Unde vă este boneta?

Ca metodă de distragere a atenției, nu funcționase deloc.

– Am hotărât să nu o mai port, spuse ea înțepat. Dacă nu ați căzut de pe cal, atunci ce-ați pățit?

Femeia ar fi avut un succes răsunător pe vremea Inchiziției.

– Eu… Nu reușea nici în ruptul capului să se gândească la o scuză adecvată.

Anna părea îngrijorată.

– Nu v-ați răsturnat cu trăsura, nu-i așa?

– Nu.

– V-a lovit o trăsură la Londra? Am auzit că străzile sunt îngrozitor de aglomerate.

– Nu. Nu m-a lovit nici o trăsură. Încercă să zâmbească fermecător. Îmi plăceți fără bonetă. Părul dumneavoastră strălucește ca un câmp de margarete.

Anna mîji ochii. Poate chiar nu era chiar total lipsit de farmec.

– Nu știam că margaretele sunt maro. Sigur nu ați căzut de pe cal?

Edward scrâșni din dinți și se rugă să nu-și piardă de tot stăpânirea de sine.

– N-am căzut de pe cal. *Niciodată* nu am…

Ea ridică o sprânceană.

– *Aproape* niciodată nu am fost aruncat din șa.

Ea păru să-şi fi dat brusc seama de ceva.

– E în regulă, să ştiţi, spuse ea pe un ton nesuferit de înţelegător. Chiar şi cei mai buni călăreţi cad uneori de pe cal. Nu trebuie să vă fie ruşine de asta.

Edward se ridică de la masa lui, se duse şchiopătând spre biroul ei, şi-şi puse ambele mâini, cu palmele în jos, pe el. Se aplecă în faţă, până ajunse la doar câţiva centimetri de ochii ei căprui.

– Nu mi-e ruşine, spuse el foarte rar. Nu am căzut de pe cal. Nu am fost aruncat din şa. Doresc să încheiem această discuţie. Vi se pare rezonabil, doamnă Wren?

Anna înghiţi vizibil în sec, atrăgându-i astfel privirea spre gâtul ei.

– Da. Da, mi se pare foarte rezonabil, lord Swartingham.

– Bine. Îi privi buzele, umede, deoarece le linsese în agitaţia ei. M-am gândit la dumneavoastră cât am fost plecat. Dumneavoastră v-aţi gândit la mine? V-a fost dor de mine?

– Eu… începu ea şoptit.

Hopple intră în încăpere.

– Bine aţi revenit, milord. Sper că şederea dumneavoastră în frumoasa noastră capitală a fost plăcută. Intendentul se opri când văzu poziţia lui Edward faţă de Anna.

Edward se îndreptă încet, privind-o în continuare pe Anna.

– Şederea mea a fost destul de plăcută, Hopple, deşi mi-am dat seama că îmi lipseşte… farmecul rural.

Anna părea agitată. Edward zâmbi. Domnul Hopple tresări.

– Lord Swartingham! Ce-aţi păţit…?

Anna îl întrerupse:

– Domnule Hopple, aveţi timp să-i arătaţi contelui noul şanţ?

– Şanţul? Dar… Hopple se uită când la Edward, când la Anna. Anna ridică din sprâncene ca şi când ar fi vrut să alunge o muscă de pe frunte.

– Noul şanţ pentru drenarea ogorului domnului Grundle. Aţi pomenit ceva despre asta zilele trecute.

– Ăă… Ah, da, şanţul fermierului Grundle, spuse Hopple. Dacă binevoiţi să mă însoţiţi, milord, cred că veţi fi interesat să îl inspectaţi.

Edward o privi din nou pe Anna.

– Ne întâlnim în jumătate de oră, Hopple. Mai întâi am ceva de discutat cu secretara mea.

– Ah, da. Da. Ăă, prea bine milord. Hopple plecă, părând năucit.

– Despre ce doriţi să discutăm, milord? întrebă ea.

Edward îşi drese vocea.

– De fapt, doresc să vă arăt ceva. Dacă binevoiţi să mă însoţiţi?

Anna păru nelămurită, dar se ridică şi îl luă de braţ. El o conduse pe hol, cotind spre uşa din spate în loc de cea principală. Când intrară în bucătărie, bucătăreasa aproape că-şi vărsă ceaşca cu ceai. Trei slujnice stăteau îngrămădite la aceeaşi masă cu bucătăreasa, ca nişte acoliţi în jurul preotului lor. Toate cele patru femei se ridicară în picioare.

Edward le făcu semn să se aşeze la loc. Fără îndoială că le întrerupseseră din bârfa de dimineaţă. Fără să le ofere vreo explicaţie, el îşi continuă drumul prin bucătărie şi ieşi pe uşa din

spate. Străbătură curtea mare a grajdurilor, tocurile cizmelor lui răsunând pe dale. Soarele de dimineață strălucea puternic, iar grajdurile aruncau o umbră lungă în urma lor. Edward coti pe după clădire și se opri la umbră. Anna aruncă o privire în jur, confuză.

Edward se simți brusc îngrozitor de nesigur. Era un dar neobișnuit. Poate că n-avea să-i placă sau, mai rău, poate că avea să se simtă insultată.

– E pentru dumneavoastră. Făcu un semn scurt spre o bucată de pânză noroioasă.

Anna se uită când la el, când la pânză.

– Ce…?

Edward se aplecă și desfăcu un colț al legăturii. Dedesubt era ceea ce părea a fi o grămăjoară de bețe uscate, cu țepi.

Anna icni.

La femei, ăsta era un semn bun, nu-i așa? Edward se încruntă, nesigur. După care ea îi zâmbi, iar el își simți pieptul umplându-i-se de căldură.

– *Trandafiri!* exclamă ea.

Se lăsă pe genunchi și examină una dintre tufele de trandafiri latente. Înainte să plece din Londra, contele le învelise cu grijă într-o bucată de pânză umedă ca să nu li se usuce rădăcinile. Fiecare tufă avea doar câteva ramuri spinoase, dar rădăcinile erau lungi și sănătoase.

– Aveți grijă, sunt ascuțiți, murmură Edward înspre Anna, care stătea cu capul plecat.

Anna era ocupată cu număratul.

– Sunt două duzini. Vreți să îi puneți pe toți în grădină?

Edward se încruntă la ea.

– Sunt pentru dumneavoastră. Pentru căsuța dumneavoastră.

Anna deschise gura și pentru o clipă păru să nu-și găsească cuvintele.

– Dar… chiar dacă i-aș putea accepta pe toți, probabil că au fost îngrozitor de scumpi.

Îi refuza cumva darul?

– De ce nu îi puteți accepta?

– Ei bine, în primul rând, nu ar încăpea toți în grădinuța mea.

– Câți ar încăpea?

– O, cred că vreo trei sau patru, spuse Anna.

– Alegeți-i pe cei patru pe care-i vreți și restul îi trimit înapoi. Edward se simți ușurat. Măcar nu respingea trandafirii. Sau îi ard, adăugă el ulterior.

– Să-i ardeți! Anna păru îngrozită. Dar nu puteți să-i ardeți pur și simplu. Nu-i vreți pentru grădina proprie?

El dădu nerăbdător din cap.

– Nu știu să-i plantez.

– Eu da. Îi voi planta pentru dumneavoastră, ca mulțumire pentru ceilalți. Anna îi zâmbi, părând puțin sfioasă. Vă mulțumesc, lord Swartingham.

Edward își drese vocea.

– Cu plăcere, doamnă Wren. Îi venea să-și târșâie picioarele pe loc, ca un băiețel. Cred că ar trebui să mă duc la Hopple.

Ea doar îl privi.

– Da… A, da. Cerule mare, se bâlbâia ca un imbecil. Atunci, mă duc să-l caut. Bombăni un rămas-bun, apoi se duse să-l caute pe intendent.

Cine-ar fi zis că era atât de stresant să-i faci cadouri unei secretare?

Anna îl privi absentă pe lordul Swartingham îndepărtându-se, strângând în pumn săculeţul noroios. Îi simţise trupul lipit de ea în întuneric. Îi cunoştea mişcările atunci când făcea dragoste. Îi ştia sunetele adânci, răguşite pe care le scotea când ajungea la punctul culminant. Cunoştea cele mai intime lucruri pe care le putea şti cineva despre un bărbat, dar nu ştia cum să împace toate acele cunoştinţe cu faptul că îl vedea în timpul zilei. Cum să împace pe bărbatul care făcuse dragoste cu ea atât de sublim cu bărbatul care îi adusese tufe de trandafiri din Londra?

Anna clătină din cap. Poate că era o întrebare prea dificilă. Poate că nu avea cum să înţeleagă diferenţa dintre pasiunea unui bărbat şi latura lui civilizată din timpul zilei.

Nu îşi dăduse seama cum avea să fie să-l revadă după ce petrecuse două nopţi incredibile în braţele lui. Acum ştia. Era tristă, ca şi când ar fi pierdut ceva ce nu fusese de fapt niciodată al ei. Se dusese la Londra cu intenţia de-a face dragoste cu el, de-a se bucura de actul fizic ca un bărbat: fără emoţii. Dar se părea că nu era la fel de stoică precum bărbaţii. Era femeie şi emoţiile îi erau legate, vrând-nevrând, de trup. Actul o legase cumva de el, indiferent că el o ştia sau nu.

Iar acum nu avea voie să afle. Ce se întâmplase între ei în camera aceea din Grota Afroditei trebuia să rămână secretul ei.

Se holbă în gol la tulpinile de trandafir. Poate că trandafirii erau un semn cum că rănile puteau fi vindecate. Anna atinse un trandafir spinos. Cu siguranţă însemnau ceva, nu-i aşa? Un gentleman nu îi oferea de obicei daruri atât de fermecătoare – un dar absolut perfect – secretarei sale, nu-i aşa?

Se înţepă într-un spin. Supse absentă rana. Poate că totuşi exista o speranţă. Atâta timp cât el nu avea să descopere niciodată că îl înşelase.

Mai târziu în dimineaţa aceea, Edward se afla în noroi până la jumătatea gambelor, inspectând noul şanţ de drenare. O ciocârlie cânta în apropierea ogorului domnului Grundle, probabil bucuroasă că era uscat. În apropiere, doi muncitori în salopetă de la ferma Grundle dădeau noroiul la o parte cu lopata, să se asigure că şanţul nu avea să se înfunde.

Hopple stătea la rândul lui în apa mocirloasă, părând foarte îndurerat. Posibil ca acest lucru să se fi datorat în parte faptului că alunecase şi căzuse deja o dată în apa noroioasă. Vesta lui, înainte de culoarea gălbenuşului, cu fireturi verzi, era acum murdară. Apa din şanţ se scurgea într-un pârâu din apropiere, în timp ce intendentul îi explica ingineria proiectului.

Edward îi privi pe muncitori, dădu din cap la predica lui Hopple şi se gândi la cum reacţionase Anna la darul lui. Când îi vorbea Anna, îi era foarte greu să nu se holbeze la gura ei apetisantă. Era un mare mister cum de o gură ca aceea nimerise la o femeie atât de comună, un mister care se părea că îl putea fascina ore întregi. Gura aia l-ar fi putut duce şi pe arhiepiscopul de Canterbury în păcat.

– Nu-i aşa, milord? întrebă Hopple.

– O, categoric. Categoric.

Intendentul îl privi ciudat. Edward oftă.

– Continuă doar.

Jock apăru de nicăieri, cu o rozătoare mică și nenorocită în gură. Sări în șanț și ateriză stropind apă noroioasă în jurul lui, stricându-i de tot vesta lui Hopple. Jock îi prezentă prada lui Edward. Deveni imediat evident că prada lui era moartă de ceva timp.

Hopple se dădu rapid la o parte, fluturând o batistă în fața lui și bolborosind irascibil:

– Sfinte Sisoe! Am crezut c-am scăpat de potaie când a dispărut câteva zile.

Edward îl mângâie absent pe Jock, care încă ținea în gură cadoul urât mirositor. Un vierme pică în apă cu un plescăit. Hopple înghiți în sec și își continuă explicația despre șanț, ținându-și batista peste nas și gură.

Bineînțeles, după ce ajunsese să o cunoască pe Anna, Edward nu o mai considera atât de comună. De fapt, nici nu putea înțelege cum de o desconsiderase atât de tare când se întâlniseră prima dată. Cum de o considerase obișnuită la început? Cu excepția gurii, bineînțeles. Întotdeauna îi remarcase gura.

Edward oftă și lovi ceva resturi de sub apă, împroșcând cu noroi. Era o doamnă. În privința asta nu se înșelase niciodată, chiar dacă la început nu o considerase atât de atrăgătoare. Ca gentleman, nici măcar n-ar fi trebuit să se gândească așa la Anna. La urma urmei, pentru asta erau curvele. Doamnele pur și simplu nu concepeau să îngenuncheze în fața unui bărbat și să-și plece încet gurile lor frumoase, erotice înspre…

Edward se foi neliniștit și se încruntă. Acum că era oficial logodit cu domnișoara Gerard, trebuia să nu se mai gândească la gura Annei. Sau la oricare altă parte a trupului ei, dacă tot veni vorba. Trebuia să și-o scoată din minte pe Anna – pe *doamna Wren* – ca să aibă parte de-o a doua căsnicie reușită.

Viitoarea lui familie depindea de asta.

Ce ciudați erau trandafirii: spinoși și duri la suprafață, și totuși atât de fragili în interior, se gândi Anna în seara aceea. Trandafirii se numărau printre cele mai dificile flori de crescut, care aveau nevoie de mult mai mult răsfăț și grijă ca oricare altă plantă; totuși, odată ce se prindeau, puteau crește și ani de zile, chiar și dacă erau abandonați.

Grădina din spatele casei ei avea doar vreo șase metri pe opt, dar tot era loc și de o mică magazie în spate. Folosise o lumânare, căci soarele apusese deja, să vadă în timp ce cotrobăise prin magazie și găsise un lighean mai vechi și vreo două găleți de tablă. Acum punea cu grijă trandafirii în recipiente și îi uda cu apa îngrozitor de rece din mica fântână din grădină. Se dădu puțin în spate și își privi critic munca. Aproape că i se păruse că lordul Swartingham o evitase după ce-i dăduse trandafirii. Nu apăruse la prânz și trecuse prin bibliotecă doar o dată în după-amiaza aceea. Dar, bineînțeles, se strânseseră multe lucruri de rezolvat în cele cinci zile cât fusese plecat și era un bărbat foarte ocupat. Trase pânza noroioasă peste lighean și găleți și puse recipientele la umbra casei, ca să nu le pârjolească soarele în ziua următoare. Posibil să treacă o zi sau două înainte să îi poată planta, dar apa avea să-i țină în viață. Dădu din cap și intră să se spele pentru cină.

În seara aceea, la cină, femeile Wren mâncară cartofi copți și niște costiță afumată. Aproape că terminaseră masa, când Mama Wren lăsă furculița din mână și exclamă:

– O, am uitat să-ți spun, dragă. Cât ai fost tu plecată, doamna Clearwater ne-a invitat la serata ei de primăvară de poimâine.

Anna se opri cu ceașca de ceai în mână.

– Serios? E prima dată când ne invită.

– Știe că ești prietenă cu lordul Swartingham. Mama Wren zâmbi mulțumită de sine. Ar fi o victorie pentru ea dacă ar merge și el.

– Nu-l pot influența pe conte să participe sau nu. Doar știi asta, nu-i așa, Mamă?

– Chiar crezi asta? Mama Wren își înclină capul. Lordul Swartingham nu s-a chinuit să participe la distracțiile noastre sociale. Nu acceptă invitații la ceai sau cină și nu s-a sinchisit să vină la biserică duminica.

– Bănuiesc că e mai retras, recunoscu Anna.

– Unii spun că e prea mândru ca să se-arate pe la distracțiile noastre rurale.

– Nu-i adevărat.

– O, știu că e un om drăguț. Mama Wren își turnă încă o ceașcă de ceai. Păi, a luat micul dejun chiar aici, cu noi, și-a fost foarte amabil. Dar nu s-a prea chinuit să se facă plăcut altora din sat. Asta nu-i prea ajută la reputație.

Anna se încruntă la cartoful ei pe jumătate mâncat.

– Nu mi-am dat seama că atât de mulți oameni gândesc așa despre el. Arendașii lui îl adoră.

Mama Wren încuviință.

– Poate că arendașii, da. Dar trebuie să fie amabil și cu cei mai sus-puși în societate.

– O să încerc să-l conving să vină la serată. Anna își îndreptă umerii. Dar s-ar putea să fie cam dificil. Cum ai spus și tu, nu e prea interesat de evenimente sociale.

Mama Wren zâmbi.

– Între timp, trebuie să vedem cu ce ne îmbrăcăm la serată.

– Nici măcar nu m-am gândit la asta. Anna se încruntă. Am doar rochia mea veche de mătase verde. Nu avem timp să ne croim altele cu materialul pe care l-am adus de la Londra.

– Ce păcat, încuviință Mama Wren. Dar rochia ta verde te prinde foarte bine, draga mea. Culoarea aceea frumoasă te îmbujorează și îți scoate în evidență și părul. Deși, mă tem că decolteul e cam demodat.

– Dar am putea folosi ornamentele pe care le-a adus doamna Wren din Londra, spuse Fanny timid. Stătuse tăcută pe lângă ele pe tot parcursul conversației.

– Ce idee bună! Mama Wren îi zâmbi cu gura până la urechi, făcând-o pe fată să roșească. Mai bine ne apucăm chiar în seara asta.

– Da, într-adevăr, dar vreau să caut ceva înainte să ne apucăm de rochiile noastre.

Anna își împinse scaunul în spate și se duse spre bufetul vechi din bucătărie. Îngenunche și deschise ușa de jos.

– Ce cauți acolo, Anna? o întrebă Mama Wren din spatele ei.

Anna se dădu în spate și strănută înainte să ridice triumfătoare un borcănel prăfuit.

– Alifia mamei pentru vânătăi și răni.

Mama Wren se uită neîncrezătoare la borcan.

– Mama ta era o botanistă amatoare minunată, draga mea, și-am fost recunoscătoare pentru alifia ei de multe ori, dar miroase îngrozitor. Ești sigură că ai nevoie de ea?

Anna se ridică, scuturându-și rapid praful de pe fustă.

– O, nu e pentru mine. E pentru conte. A avut un accident de călărie.

– Un accident de călărie? Soacra ei clipi năucită. A căzut de pe cal?

– O, nu. Lordul Swartingham e un călăreț mult prea bun ca să cadă de pe cal, spuse Anna. Nu știu sigur ce s-a întâmplat. Cred că nu vrea să discute despre asta. Dar are niște vânătăi îngrozitoare pe față.

– Pe față… spuse Mama Wren gânditoare.

– Da, unul dintre ochi pare destul de lovit, iar maxilarul e tot vânăt.

– Deci intenționezi să-l dai cu alifie pe față? Mama Wren își duse mâna la nas, în semn de condoleanțe.

Anna îi ignoră gestul teatral.

– Îl va ajuta să se vindece mai repede.

– Sunt sigură că tu știi mai bine, îi răspunse Mama Wren, dar nu părea prea convinsă.

În dimineața următoare, Anna își urmări prada până în curtea grajdurilor. Lordul Swartingham stătea în picioare bombardându-l pe domnul Hopple cu instrucțiuni, pe care acesta le nota cât putea de bine într-un carnețel. Jock stătea lângă ei, dar se ridică să o întâmpine pe Anna când o văzu. Contele observă, se opri și o privi pe Anna cu ochii lui negri. Zâmbi.

Domnul Hopple își ridică privirea când instrucțiunile încetară.

– Bună dimineața, doamnă Wren. Îl privi din nou pe lordul Swartingham. Să mă apuc de treabă, milord?

– Da, da, îi răspunse contele nerăbdător.

Intendentul plecă grăbit, părând ușurat. Contele se apropie cu pas legănat de ea.

– Aveți nevoie de ceva?

Continuă să meargă, până ajunse mult prea aproape.

Anna îi putea vedea firele argintii din păr.

– Da, spuse ea scurt. Vă rog să nu vă mișcați.

Ochii lui frumoși de abanos se măriră.

– Cum?

– Am adus alifie pentru fața dumneavoastră. Scoase borcănelul din coș și-l ridică.

El o privi dubios.

– E rețeta răposatei mele mame. Putea să jure pentru proprietățile ei vindecătoare.

Anna desfăcu capacul, iar contele își trase brusc capul când simți mirosul înțepător. Jock încercă să-și vâre botul în borcan.

Lordul Swartingham trase câinele de ceafă.

– Dumnezeule mare! Miroase ca… îi surprinse privirea mijită. Pielea de cal, termină el jalnic.

– Păi, se potrivește cu grajdurile, nu credeți? îi răspunse ea tăios.

Contele părea îngrijorat.

– Doar nu are…

– O, nu. Anna era șocată. Conține grăsime de oaie și ierburi și alte câteva lucruri. Nu știu exact ce. Ar trebui să caut rețeta mamei ca să vă spun. Dar cu siguranță nu conține… ăă, nimic respingător. Acum, nu vă mișcați.

El ridică o sprânceană când îi auzi tonul, dar ascultă și rămase nemișcat. Anna luă o grămăjoară de unsoare cu degetul, se ridică pe vârfurile picioarelor, și începu să i-o întindă pe pomeți. Era foarte înalt, așa că trebui să se apropie destul de tare de el ca să ajungă la fața lui. Lordul Swartingham tăcu, respirând adânc, în timp ce ea îl unse atent pe ochiul vânăt. Îl simțea privind-o. Mai scoase niște alifie și începu să îl ungă încet pe maxilarul decolorat. Alifia era rece, dar se încălzi și deveni alunecoasă de la căldura pielii lui. Simți hârșâitul ușor al bărbii lui de câteva zile sub degetele ei și trebui să facă un efort să nu zăbovească. Mai frecă o ultimă dată, apoi își trase mâna.

El își coborî privirea spre ea.

Când se apropiase de el, ca să-l dea cu alifie, ajunsese între picioarele lui depărtate. Căldura lui o învăluia. Începu să se îndepărteze, dar el o prinse de brațe. Degetele i se încordară, și păru să o privească intens. Anna își ținu respirația. Oare avea să…?

El îi dădu drumul.

– Mulțumesc, doamnă Wren. Deschise gura ca și când ar fi vrut să mai spună ceva, după care o închise la loc. Am treburi de rezolvat. Ne vedem mai târziu. Dădu scurt din cap înainte să-i întoarcă spatele.

Jock o privi, scânci, după care își urmă stăpânul.

Anna îi privi îndepărtându-se, după care oftă și închise borcanul cu alifie.

Capitolul 13

Așa că Aurea se duse acasă să își viziteze tatăl.

Călători într-o trăsură de aur trasă de lebede zburătoare, și duse cu ea multe lucruri frumoase pentru familia și prietenii ei.

Dar când surorile ei mai mari văzură darurile minunate pe care le adusese sora lor mai mică, în loc să fie recunoscătoare și mulțumite, se umplură de gelozie și ciudă. Surorile se sfătuiră împreună și începură să o întrebe pe Aurea despre noua ei casă și despre soțul ei cel ciudat.

Și, încetul cu încetul, aflară totul: despre palatul bogat, slujitorii înaripați, gustările exotice și, în cele din urmă – și cel mai important – despre iubitul nocturn, tăcut. Auzind despre acesta din urmă, surorile rânjiră în spatele mâinilor lor palide și începură să planteze semințe de îndoială în mintea surorii lor mai mici…

din *Prințul Corb*

– Mai sus. Felicity Clearwater se încruntă cu privirea ațintită spre tavan în salonul ei mare. Draperiile trase o fereau de soarele de după-amiază. Nu. Nu, mai la stânga.

O voce masculină bombăni iritată.

– Așa, spuse ea. Chiar acolo. Cred că-i bine așa. În colț, o crăpătură șerpuia de-a lungul tavanului. Nu o mai observase până atunci. Probabil era nouă. Ai găsit-o? întrebă ea.

Chilton Lillipin, „Chilly” pentru cei apropiați, printre care se număra și Felicity, scuipă un fir de păr.

– Gâsculița mea dragă, încearcă să te relaxezi. Îmi tulburi măiestria. Se aplecă din nou.

Măiestria? Își înăbuși un pufnet. Închise puțin ochii și încercă să se concentreze pe amantul ei și pe ce făcea acesta, dar n-avea rost. Deschise din nou ochii. Trebuia neapărat să-i cheme pe tencuitori să repare crăpătura aia. Și ultima dată când veniseră, Reginald fusese extrem de ursuz, plimbându-se încolo și încoace apăsat și mormăind, de parcă muncitorii ar fi fost acolo doar ca să-l deranjeze pe el. Felicity oftă.

– Așa, scumpete, spuse Chilly de jos. Lasă-te doar pe spate și lasă-l pe maestrul amanților să te ducă în rai.

Felicity își dădu ochii peste cap. Aproape că uitase de *maestrul amanților.* Oftă din nou. Era în

zadar.

Felicity începu să geamă.

Cincisprezece minute mai târziu, Chilly stătea în fața oglinzii din salon, potrivindu-și cu grijă peruca. Se uită în oglindă și-și plecă foarte puțin peruca spre dreapta pe capul lui ras. Era un bărbat arătos, dar puțin asimetric, în opinia lui Felicity. Ochii lui erau de un albastru pur, dar erau puțintel prea apropiați. Avea trăsături regulate, dar bărbia îi cobora înspre gât puțin prea repede. Și avea membre musculoase, dar picioarele îi erau doar o idee prea scurte în comparație cu restul corpului. Asimetria aceasta a lui Chilly se continua și în personalitatea lui. Auzise zvonuri cum că, deși era un spadasin abil, Chilly își dovedea dibăcia provocându-i pe bărbații mai puțin îndemânatici la dueluri și omorându-i.

Felicity miji ochii. N-ar fi avut încredere în Chilly să stea în spatele ei pe o alee întunecată, dar era și el util din când în când.

– Ai aflat unde s-a dus în Londra?

– Bineînțeles. Chilly zâmbi afectat în oglindă. Caninul lui de aur sclipi. Femeiușca s-a dus la o casă de toleranță numită Grota Afroditei. Nu o dată, ci de două ori. Îți vine să crezi?

– Grota Afroditei?

– E un local scump. Chilly mai trase o dată de perucă și se întoarse de la oglindă spre ea. Doamnele de *societate* se duc uneori acolo deghizate, ca să-și întâlnească iubiții.

– Serios? Felicity încercă să nu pară prea mirată.

Chilly își turnă un păhărel plin din cel mai bun coniac al moșierului.

– Mi se pare puțin cam mult pentru o văduvă de la țară.

Da, așa era. Cum plătise Anna Wren pentru un astfel de loc?

Localul pe care îl descrisese Chilly era scump. Probabil că amantul ei era bogat. Trebuia să cunoască bine Londra și locurile mai puțin onorabile frecventate de *societatea bună*. Și singurul gentleman care se potrivea acestei descrieri în Little Battleford, singurul gentleman care fusese în Londra în aceeași perioadă ca Anna Wren, era contele de Swartingham. Pe Felicity o trecu un fior de victorie.

– Despre ce-i vorba, până la urmă? Chilly o privi pe deasupra paharului. Cui îi pasă dacă un șoricel ponosit are o viață secretă?

Lui Felicity i se păru că e puțin prea curios.

– Nu îți bate tu capul cu asta. Se lăsă din nou pe șezlong și se întinse bine, împingându-și sânii în față. Chilly fu imediat distras. O să-ți spun într-o zi.

– Nu primesc nici o recompensă? Chilly se prefăcu bosumflat, o priveliște deloc atrăgătoare. Se apropie de ea și se înghesui pe marginea șezlongului.

Se descurcase bine. Iar Felicity era într-o dispoziție bună. De ce să nu-i facă pe plac omului? Își întinse o mână de felină spre nasturii de la pantalonii lui.

În seara aceea, Edward trase de eșarfa încâlcită de la gât. Trebuia să-și controleze impulsurile. Se încruntă și aruncă eșarfa mototolită pe un scaun. Camera lui din conac era destul de deprimantă, mobila era mare și grosolană, culorile, mohorâte și ponosite. Se mira cum de familia de Raaf reușise

să producă urmaşi într-un astfel de cadru.

Davis, ca de obicei, nu se afla prin zonă când ar fi putut fi util. Edward îşi vârî tocul cizmei în trăgătoarea de cizme şi începu să smucească. Aproape că nu-i mai dăduse drumul Annei la grajduri. Aproape o sărutase, de fapt. Exact lucrul pe care încercase să-l evite în ultimele câteva săptămâni.

Prima cizmă căzu pe podea şi se apucă de-a doua. Călătoria la Londra ar fi trebuit să rezolve această problemă. Şi acum că planurile de nuntă erau aproape gata… Ei bine, trebuia să înceapă să se poarte ca un bărbat care avea să se însoare cât de curând. Să nu se mai gândească la părul Annei şi de ce renunţase la bonetă. Să nu îşi mai amintească ce aproape stătuse de el când îl dăduse cu alifie. Şi, mai ales, să nu mai viseze la gura ei şi la senzaţia pe care ar fi avut-o dacă ea ar fi deschis-o sub a lui şi…

La naiba!

A doua cizmă ieşi şi ea, iar Davis, cu o sincronizare de invidiat, intră în cameră.

– Sfinte Sisoe! Ce-i mirosul ăsta? Bleah!

Valetul ţinea în mâini un teanc de eşarfe proaspăt spălate, acestea fiind aparent motivul vizitei sale voluntare – lucru care se întâmpla destul de rar – în camera angajatorului său.

Edward oftă.

– Bună seara şi ţie, Davis.

– Dumnezeule mare! Aţi căzut într-o cocină, nu-i aşa?

Edward începu să-şi dea jos ciorapii.

– Ştii că unii valeţi chiar îi ajută pe stăpânii lui să se îmbrace şi să se dezbrace, în loc să facă tot felul de comentarii nepoliticoase la adresa lor?

Davis chicoti.

– Ha! Ar fi trebuit să-mi spuneţi că aveţi probleme să vă închideţi nasturii de la pantaloni, m'lord. V-aş fi ajutat.

Edward se încruntă.

– Lasă eşarfele alea şi ieşi din cameră.

Davis se îndreptă clătinat spre scrin, trase un sertar de sus şi aruncă eşarfele înăuntru.

– Ce-i chestia aia unsuroasă de pe mutra dumneavoastră? întrebă el.

– Doamna Wren a fost drăguţă şi m-a dat cu nişte alifie în după-amiaza asta, răspunse Edward demn.

Valetul se aplecă spre el şi inspiră zgomotos.

– De-acolo vine duhoarea. Miroase ca baliga de cal.

– Davis!

– Păi, aşa e. N-am mai mirosit ceva atât de puturos de când eraţi flăcău şi-aţi picat în fund în cocina aia, lângă ferma bătrânului Peward. Vă amintiţi?

– Cum aş putea să uit cu tine pe-aici? bombăni Edward.

– Fir-ar! Am crezut că n-o să mai scăpaţi de putoarea aia. Şi-a trebuit s-arunc pantalonii ăia.

– Oricât ar fi de plăcută această amintire…

– Bine-nţeles, n-aţi fi picat dacă nu i-aţi fi făcut ochi dulci fiicei bătrânului Peward, continuă Davis.

– Nu-i făceam ochi dulci nimănui. Am alunecat.

– Neh. Davis se scărpină în cap. Aproape că vă ieșeau ochii din cap, la cât vă holbați la țâțele ei mari.

Edward scrâșni din dinți.

– Am *alunecat* și-am căzut.

– A fost ca un semn de la Dumnezeu, să știți, spuse Davis, pe un ton filosofic. Dacă vă zgâiți la țâțele unei fete, aterizați în rahat de porci.

– O, pentru numele lui Dumnezeu! Stăteam pe gardul cocinii și-am alunecat.

– Prissy Peward chiar că avea niște bidoane mari, chiar că da, continuă Davis puțin melancolic.

– Nici măcar nu erai acolo.

– Dar putoarea aia de cocină nici nu se compară cu baliga de cal de pe fața dumneavoastră

– *Dav*-vis!

Valetul se îndreptă spre ușă, fluturând o mână pătată în fața lui, făcându-și vânt.

– Probabil că este alinător ca o femeie să te ungă cu baligă de cal…

– *Davis!*

– Pe toată fața.

Valetul ajunse la ușă și ieși, încă murmurând. Deoarece înainta încet, ca de obicei, Edward îl mai auzi bombănind încă vreo cinci minute. În mod ciudat însă, îl auzea tot mai tare cu cât Davis se îndepărta mai mult de ușă.

Edward se încruntă în oglinda pentru bărbierit. Alifia chiar că mirosea îngrozitor. Se întinse după un lighean și turnă niște apă în el din carafa de pe măsuța de toaletă. Apucă un prosop și apoi ezită. Era deja dat cu alifie, și Annei îi făcuse plăcere să-l ungă cu ea. Își trecu degetul mare peste maxilar, amintindu-și mâinile ei moi.

Aruncă prosopul.

Putea să o spele și mâine-dimineață, înainte să se bărbierească. Nu strica dacă o lăsa peste noapte. Se întoarse de lângă măsuța de toaletă și se dezbrăcă, împăturindu-și hainele și punându-le pe un scaun. Faptul că avea un valet neobișnuit avea cel puțin un avantaj: învățase să fie ordonat cu hainele lui, din moment ce Davis nu catadicsea să strângă după el. Gol, Edward căscă și se întinse înainte să se urce în patul vechi cu baldachin. Se aplecă și stinse lumânarea de lângă pat, după care rămase întins în întuneric, holbându-se la conturul umbros al draperiilor de pat. Se întrebă ca prin ceață oare cât de vechi erau. Cu siguranță mai vechi decât casa. Oare întotdeauna avuseseră nuanța asta îngrozitoare de galben maroniu?

Se uită somnoros prin cameră, și văzu lângă ușă o siluetă de femeie.

Clipi, iar ea ajunse brusc lângă pat.

Îi zâmbi. Același zâmbet pe care trebuie să-l fi afișat Eva când îi întinsese mărul lui Adam. Femeia era goală pușcă, cu excepția măștii în formă de fluture.

Se gândi: „E târfa de la Grota Afroditei.” Și-apoi: „Visez”.

Dar gândul se risipi. Femeia își frecă încet mâinile pe abdomen, atrăgându-i privirea înspre ele. Își prinse sânii în palme și se aplecă înainte, vârfurile lor ajungând în dreptul ochilor lui. Apoi începu să se ciupească și să se joace cu sfârcurile ei.

Gura i se uscă în timp ce privea sfârcurile întărindu-se și înroșindu-se. Își înălță capul să-i sărute sânii, căci îi lăsase gura apă de nevoia de a o gusta, dar ea se îndepărtă cu un zâmbet provocator. Femeia își ridică părul lung ca mierea de pe gât. Cârlionții, ca niște tentacule, i se agățau de brațe. Își arcui spatele zvelt, expunându-și sânii, ca niște fructe zemoase. El mârâi și-și simți scula pulsându-i lângă stomac.

Femeia zâmbi ca o vrăjitoare. Știa exact ce efect avea asupra lui. Își trecu mâinile peste trunchi, peste sâni, peste burtica ei pufoasă și se opri. Își dori ca ea să continue, dar ea-l tachină, mângâindu-și ușor părul de fată. Chiar când el nu mai suportă, ea chicoti grav și își desfăcu picioarele.

Edward nu știa dacă mai respira. Îi zări pielea rubinie strălucind umedă și simți mirosul de mosc pe care îl emana carnea ei. Se mângâie singură, degetul ei mișcându-se în cercuri alunecoase peste mugurele ei. Șoldurile începură să i se rotească și își lăsă capul pe spate și gemu. Sunetul se amestecă cu geamătul plin de poftă al lui Edward. Era tare ca piatra, pulsând din cauza nevoii.

O privi înclinându-și pelvisul spre el. Își vârî degetul mijlociu în păsărică, apoi îl scoase, și-l vârî din nou, încet, molatic, degetul sclipind de la umezeala ei. Brusc, se încordă, cu capul încă pe spate, și gemu, jos și răgușit. Își băga și scotea cu furie degetul din trup.

Edward gemu din nou. Putea să vadă dovada orgasmului ei alunecându-i pe coapsele-i mătăsoase. Aproape că își pierdu mințile. Femeia oftă și se relaxă, rotind-și senzual șoldurile o ultimă dată. Își trecu degetele peste gura lui, iar el gustă din dorința ei. Ametit, își ridică privirea spre ea și își dădu seama că masca îi căzuse. Anna zâmbi spre el.

Atunci ajunse la orgasm și se trezi din cauza zvâcnirii aproape chinuitoare a sculei lui, în timp ce se descărca.

În dimineața următoare, Anna încercă să se obișnuiască cu întunericul rece, în timp ce străbătea aleea bătătorită a grajdurilor de la Ravenhill Abbey. Clădirea era maiestuoasă. Fusese reconstruită și extinsă de câteva ori. Fundația și partea de jos a zidurilor erau formate din pietre de mărimea unui cap de om. La aproape doi metri de la sol, zidurile erau făcute din lemn de stejar trainic și duceau spre grinzile expuse, care se înălțau la vreo șase metri de la sol. Dedesubt se putea zări culoarul central mărginit de boxe.

În grajdurile de la Ravenhill încăpeau lejer cincizeci de cai, deși acum adăposteau mai puțin de zece exemplare. O întrista numărul relativ mic de cai. Probabil că fusese cândva un loc activ, însuflețit. Acum grajdurile erau tăcute – ca un uriaș cenușiu, adormit. Mirosea a fân, piele și a decenii, poate chiar secole, de bălegar de cai. Era un miros cald și primitor.

Lordul Swartingham trebuia să se întâlnească aici cu ea, de dimineață, ca să se ducă să inspecteze împreună și alte ogoare. Rochia de călărie improvizată a Annei atârna în urma ei, în praf. Din când în când, un cap cabalin privea curios din vreo boxă și necheza. Îl văzu pe conte ceva mai încolo, conversând atent cu îngrijitorul-șef. Era cât muntele pe lângă celălalt bărbat mai în vârstă. Stăteau amândoi într-o rază de soare prăfuită, la capătul îndepărtat al grajdurilor. Când se apropie, Anna își dădu seama că discutau despre un murg care șchiopăta constant. Lordul Swartingham își ridică privirea și-o văzu. Ea se opri lângă boxa lui Daisy. El zâmbi și se întoarse spre îngrijitorul-șef.

Daisy stătea pe culoar, cu șaua și căpăstrul deja puse și lăsate lejer. Anna aștepta, vorbindu-i încet iepei. Îl privi pe lordul Swartingham aplecându-se să-l asculte pe îngrijitorul-șef, acordându-i bătrânului toată atenția. Îngrijitorul-șef era un specimen în vârstă și vânos. Pe mâini se puteau vedea semnele artritei și ale oaselor vindecate, rupte cu mult timp în urmă. Se ținea mândru, cu capul drept. Bătrânul, ca mulți alți bărbați de la țară, vorbea rar și îi plăcea să discute pe larg o problemă. Anna observă cum contele îl lăsă răbdător să spună tot ce avea de spus, fără să îl grăbească sau să îl întrerupă, până îngrijitorul simți că discutase suficient despre problemă. Apoi lordul Swartingham îl bătu ușor pe bărbat pe spate și-l privi ieșind din grajd, după care se întoarse și-o porni spre ea.

Fără vreun avertisment, Daisy cea blândă și liniștită se ridică pe picioarele din spate. Spintecă văzduhul cu copitele îmbrăcate în potcoave de fier, la doar câțiva centimetri de fața Annei. Aceasta căzu în spate, lângă ușa de la boxă, cuprinsă de frică. O copită lovi lemnul chiar lângă umărul ei.

– Anna! îl auzi pe conte strigând-o printre nechezaturile cailor din apropiere, speriați acum și ei, și nechezatul frenetic al lui Daisy.

Un șobolan țâșni pe sub ușa boxei, dând din coada lui golașă în timp ce dispăru. Lordul Swartingham prinse iapa de căpăstru și-o trase puternic la o parte. Anna auzi un mârâit și ușa boxei trântindu-se.

Niște brațe puternice o ridicară.

– Dumnezeule mare, Anna, ești rănită?

Nu-i putu răspunde. Gâtlejul îi părea strâns de frică. El își trecu mâinile peste umerii și brațele ei, mângâind-o și liniștind-o rapid.

– Anna. Își coborî fața spre a ei.

Ea nu se putu abține; închise ochii. El o sărută.

Buzele lui erau fierbinți și uscate. Moi și ferme. Trecură ușor peste ale ei, înainte să își încline capul și să apese puternic. Nările ei zvâcniră și simți mirosul de cal și mirosul lui. Se gândi irelevant că de-atunci înainte avea să asocieze mirosul cailor cu lordul Swartingham.

Cu *Edward*.

El își trecu limba peste buzele ei, atât de tandru că avu impresia că-și imaginase doar. Dar el repetă mângâierea, o senzație ca de catifea, și ea își deschise gura pentru el. Îi simți căldura invadându-i gura, umplând-o, mângâind-o cu limba. Simți gustul cafelei pe care probabil o băuse la micul dejun.

Își încleștă degetele pe ceafa lui, iar el o trase mai aproape, înspre el. Își trecu o mână peste obrazul ei. Ea își vârî mâinile în părul de pe ceafa lui. Coada i se desfăcu, iar ea savură senzația trecându-și degetele prin părul lui mătăsos. El o linse pe buza de jos și apoi i-o trase între dinți, sugând-o ușor. Ea gemu. Tremură, abia reușind să stea în picioare.

Se auzi un zdrăngănit în curtea din afara grajdurilor, iar Anna își aminti brusc unde era. Edward își înălță capul și ascultă. Unul dintre îngrijitorii de la grajduri îl certa pe un băiat pentru că scăpase harnașamentele.

Contele se întoarse din nou spre Anna și-și trecu degetul mare peste obrazul ei.

– Anna, eu… Păru să-și piardă firul gândurilor. Clătină din cap. Apoi, parcă obligat, o sărută ușor pe gură și zăbovi acolo, sărutând-o tot mai adânc.

Dar ceva nu era în regulă; Anna o simțea. Se îndepărta. Îl pierdea. Se apropie mai mult, încercând să se agațe de el. El o sărută pe obraji și apoi ușor, tandru, pe pleoapele ei închise. Îi simți respirația între gene.

El își retrase brațele și îl simți îndepărtându-se. Deschise ochii și-l văzu trecându-și mâinile prin păr.

– Îmi pare rău. A fost… *Doamne,* îmi pare atât de rău.

– Nu, vă rog să nu vă cereți scuze. Zâmbi, căldura invadându-i pieptul, încercând să-și facă curaj. Poate că acum era momentul potrivit. Am vrut să mă sărutați la fel de mult ca dumneavoastră. De fapt…

– Sunt logodit.

– Cum? răspunse Anna, de parcă ar fi lovit-o.

– Sunt logodit și mă voi căsători curând. Edward se strâmbă, poate dezgustat de sine, poate din cauza durerii.

Anna înlemni, încercând să-i priceapă cuvintele simple. Corpul îi amorți, alungând căldura ca și când n-ar fi fost niciodată acolo.

– De-aceea m-am dus la Londra. Să finalizez negocierile maritale. Edward se plimba de colo-colo, trecându-și agitat mâinile prin părul ciufulit. E fiica unui baronet, o familie foarte veche. Cred c-au venit aici odată cu Wilhelm Cuceritorul, lucru cu care nici familia de Raaf nu se poate mândri. Pământurile ei… Se opri brusc, de parcă l-ar fi întrerupt.

Nu o făcuse.

Pentru un moment chinuitor o privi în ochi, apoi își întoarse privirea. Avu impresia că se rupsese o coardă care-i legase până atunci.

– Îmi pare rău, doamnă Wren. Își drese vocea. N-ar fi trebuit să mă port atât de neadecvat cu dumneavoastră. Aveți cuvântul meu de onoare că nu se va mai întâmpla.

– Eu-eu… Se chinui să-și găsească cuvintele, dar gâtul îi era umflat. Ar trebui să mă întorc la treburile mele, milord. Reuși să se gândească doar că trebuia să își păstreze calmul.

Anna vru să plece – să fugă, de fapt –, dar vocea lui o opri.

– Sam…

– Cum? Își dorea doar o gaură în care să se târască și să nu mai fie nevoită să gândească vreodată. Niciodată. Dar ceva la el o împiedică să plece.

Edward se uită la pod, căutând parcă ceva sau pe cineva. Anna îi urmări privirea. Nu era nimic acolo. Podul vechi era aproape gol. Probabil că înainte fuseseră acolo tone de fân, dar acum erau doar fire de praf. Fânul pentru cai era ținut jos, în boxele goale.

Dar el continuă să se uite la pod.

– Era locul preferat al fratelui meu, spuse el în cele din urmă. Samuel, fratele meu mai mic. Avea nouă ani, s-a născut la șase ani după mine. Era o diferență destul de mare ca să nu-i acord prea multă atenție. Era un băiat liniștit. Obișnuia să se-ascundă în pod, chiar dacă o speria la culme pe mama; tot timpul se temea că avea să cadă și să moară. Însă asta nu-l oprea. Își petrecea mai bine de jumătate de zi acolo sus, jucându-se, știu eu, cu soldați de tinichea sau capace, sau alte lucruri din-astea. Era ușor să uiți că era sus, și uneori îmi arunca fân în cap, doar ca să mă enerveze. Se încruntă. Sau, mă

gândesc, poate că voia să-i atragă atenția fratelui său mai mare. Nu că i-aș fi acordat-o. La cincisprezece ani eram prea ocupat să învăț să trag cu arma și să beau și să fiu bărbat, ca să-i acord atenție unui copil.

Se îndepărtă câțiva pași, uitându-se în continuare la pod. Anna încercă să înghită nodul care i se pusese în gâtlej. De ce acum? De ce-i dezvăluia toată această durere acum, când nu mai conta?

El continuă:

– E ciudat, să știți. Când m-am întors prima dată, mă tot așteptam să-l văd în grajduri. Intram aici și mă uitam în sus – după el, bănuiesc. Edward clipi și murmură, aproape pentru sine: Uneori, încă o fac.

Anna își vârî degetul îndoit în gură și mușcă. Nu voia să audă toate astea. Nu voia să-i fie milă de acest bărbat.

– Înainte, grajdul era plin, spuse el. Tatăl meu iubea caii, creștea cai. Erau o mulțime de îngrijitori și de prieteni buni de-ai tatălui meu pe-aici, vorbind despre cai și vânătoare. Mama era în conac, dând petreceri și plănuind ieșirea în societate a surorii mele. Era atât de aglomerat totul. Atâta veselie. Era cel mai frumos loc din lume.

Edward atinse ușa uzată a unei boxe goale cu vârfurile degetelor.

– N-am crezut niciodată că voi pleca de-aici. N-am vrut niciodată.

Anna își încrucișă brațele și-și înăbuși un hohot de plâns.

– Dar apoi a venit epidemia de vărsat. Părea să se uite în gol, iar ridurile i se accentuară. Și-au murit unul câte unul. Mai întâi Sammy, apoi tata și mama. Elizabeth, sora mea, a murit ultima. I-au tăiat părul din cauza febrei și-a plâns fără oprire; o considera cea mai bună trăsătură a ei. Două zile mai târziu, au pus-o în cavoul familiei. Am avut noroc, bănuiesc, dacă-i poți spune așa. Alte familii au trebuit să aștepte până la primăvară ca să-și îngroape morții. Era iarnă, și pământul era înghețat. Inspiră. Dar nu-mi amintesc de asta, doar din ce mi-au spus după aceea, pentru că eram deja bolnav și eu.

Își trecu un deget peste obraji, simțind cicatricile lăsate de vărsat, iar Anna se întrebă de câte ori făcuse oare același lucru în anii care trecuseră.

– Și, bineînțeles, eu am supraviețuit. O privi cu cel mai amar zâmbet pe care îl văzuse vreodată, de parcă ar fi avut fiere în gură. Doar eu am supraviețuit. Dintre toți, am fost singurul care a supraviețuit.

Închise ochii.

Când îi deschise din nou, fața îi era calmă și lipsită de emoție, ca o mască.

– Sunt ultimul din linia mea, ultimul de Raaf, spuse el. Nu am verișori îndepărtați care să moștenească titlul și moșia, nici urmași ascunși. Când voi muri – *dacă* mor fără să las în urma mea un fiu – totul se întoarce la Coroană.

Anna se forță să-l privească în ochi, chiar dacă tremura.

– Trebuie să am un moștenitor. Înțelegeți? Scrâșni din dinți și rosti apăsat, de parcă și-ar fi smuls fiecare cuvânt, sângeros și frânt, chiar din inimă: Trebuie să mă căsătoresc cu o femeie care poate avea copii.

Capitolul 14

Cine era acest iubit al ei? întrebară surorile Aureei, prefăcându-se îngrijorate. De ce nu-l văzuse niciodată la lumina zilei? Și din moment ce nu-l văzuse niciodată, de unde știa că era om?

Poate că făcea dragoste cu un monstru prea îngrozitor ca să se arate la lumina zilei. Poate că monstrul acesta avea să o lase însărcinată, iar ea urma să nască o creatură groaznică, de neimaginat.

Cu cât le asculta mai mult pe surorile ei, cu atât Aurea se tulbura mai tare, până nu mai știu ce să creadă și ce să facă. Atunci, surorile ei îi sugerară un plan…

din *Prințul Corb*

Anna îndură pur și simplu restul zilei. Se forță să rămână la biroul din lemn de trandafir din biblioteca conacului. Se forță să înmoaie condeiul în cerneală fără s-o verse. Se forță să copieze o pagină din manuscrisul lui Edward. Când termină acea primă pagină, se forță să o facă din nou. Și din nou. Și încă o dată.

La urma urmei, aceasta era slujba unei secretare.

Cu mult timp în urmă, când Peter o ceruse în căsătorie, se gândise la copii. Se întrebase dacă copiii lor aveau să aibă părul roșcat sau castaniu, și visase ce nume avea să le pună. După ce se căsătoriseră și se mutaseră în căsuța lor, se întrebase îngrijorată dacă era suficient spațiu acolo pentru o familie.

Nu se îngrijorase niciodată că n-ar putea avea copii.

În al doilea an de căsnicie, Anna începuse să-și urmărească scurgerea lunară. În al treilea an, plânsese în fiecare lună când vedea pata de culoare ruginie. În al patrulea an de căsnicie cu Peter, știa deja că acesta își găsise pe altcineva. Nu aflase niciodată dacă fusese din cauză că nu era o iubită potrivită sau pentru că nu era bună de prăsilă sau amândouă. Și când Peter murise…

Când el murise, își luase speranțele de a avea copii și le închisese frumos într-o cutiuță pe care o îngropase adânc, foarte adânc în inima ei. Atât de adânc, încât se gândise că nu avea să se mai confrunte niciodată cu visul acela. Doar că, printr-o singură propoziție, Edward dezgropase cutiuța și-o deschisese brusc. Iar speranțele, visurile, *nevoia* ei de a avea copii erau acum la fel de vii ca atunci când se căsătorise.

O, cerule mare, dacă ar fi putut să-i ofere copii lui Edward! Ce n-ar fi făcut, la ce n-ar fi renunțat, ca să poată ține în brațe un copil. Un copil născut din trupurile și sufletele lor. Anna simți o durere în piept. O durere care încerca să iasă din ea, și abia reuși să nu se ghemuiască pentru a nu o lăsa să se vadă.

Dar trebuia să-și păstreze calmul. Se afla în biblioteca lui Edward – într-adevăr, Edward stătea la nici un metru și jumătate depărtare de ea –, așa că nu putea să-și arate durerea. Se concentră aprig să-și miște condeiul pe hârtie. Nu conta că mâzgăliturile pe care le făcea erau ilizibile, nu conta că avea să fie nevoită să recopieze pagina mai târziu. Trebuia să răzbată.

După câteva ore înfiorătoare, Anna își adună încet lucrurile, mișcându-se ca o femeie foarte bătrână. Chiar atunci, îi căzu din șal invitația la serata lui Felicity Clearwater. Se holbă la ea o clipă. Voise să-i amintească în urmă cu ceva timp lui Edward despre serată. Acum i se părea nesemnificativ. Dar Mama Wren îi spusese că era important ca Edward să participe la evenimente sociale locale. Anna își îndreptă umerii. Acest ultim lucru, și-apoi se putea duce acasă.

– Mâine e serata doamnei Clearwater. Vocea îi răsună spart.

– Nu intenționez să accept invitația doamnei Clearwater.

Anna refuză să-l privească, dar vocea lui nu sunase mult mai bine ca a ei.

– Sunteți cel mai important aristocrat din zonă, milord, spuse ea. Ar fi amabil din partea dumneavoastră să participați.

– Neîndoios.

– E cel mai bun mod de-a auzi cele mai recente bârfe din sat.

El mârâi.

– Doamna Clearwater întotdeauna servește punciul ei special. Toți spun că e cel mai bun din ținut, minți ea.

– Nu…

– Vă rog, *vă rog* să mergeți. Tot nu se uita la el, dar îl simțea privindu-i fața, de parcă ar atins-o cu mâna.

– Dacă așa doriți.

– Bun. Anna își puse pălăria pe cap, după care își aminti ceva. Deschise sertarul din mijlocul biroului ei și scoase *Prințul Corb* dinăuntru. Duse cărticica la biroul lui Edward, și-o așeză ușor pe el. Vă aparține.

Se răsuci și ieși din cameră înainte ca el să-i poată răspunde.

*

Sala era sufocant de caldă, decorațiile vechi de doi ani, iar muzica răsuna fals. Era serata anuală de primăvară a lui Felicity Clearwater. În fiecare an, cetățenii din Little Battleford suficient de norocoși să primească o invitație se îmbrăcau cu cele mai bune veșminte și beau din punciul cam chior în casa familiei Clearwater. Felicity Clearwater era lângă ușă, întâmpinându-și oaspeții. Purta o rochie nouă, anul acesta din muselină indigo, cu volănașe la mâneci. Fusta de dedesubt era brodată cu un model cu păsări purpurii în zbor, pe un fundal albastru-deschis, iar corsajul îi era împodobit cu panglici stacojii în formă de V Moșierul Clearwater, un gentleman bine făcut, cu ciorapi portocalii și

o perucă lungă, cum se purta în tinerețea lui, se agita lângă ea, dar era evident că evenimentul îi aparținea lui Felicity.

Anna trecuse de intrare doar cu un salut glaciar de la Felicity și unul destul de distras de la moșier. Ușurată că scăpase și de chinul acela, rămase mai pe margine. Acceptase fără să-și dea seama un pahar de punci de la vicar și acum n-avea ce face decât să-l bea.

Mama Wren stătea lângă Anna și-o privea neliniștită. Anna nu-i spusese ce se întâmplase în grajduri între ea și Edward și nici nu intenționa s-o facă. Dar soacra ei simți oricum că ceva nu era în regulă. Evident, Anna nu se prea pricepea să se prefacă veselă.

Mai sorbi puțin din punci. Era îmbrăcată cu cea mai bună rochie a ei. Ea și Fanny lucraseră ceva vreme la ea, încercând să o modifice cât mai bine. Rochia era de un verde pal, și-i adăugaseră dantelă la guler. Dantela masca și faptul că gulerul fusese modificat din rotund în pătrat, care era acum la modă. Fanny, într-un exces de zel artistic, făcuse și o rozetă pentru părul Annei din dantelă și niște panglică verde. Anna nu se simțea prea festivă, dar ar fi rănit-o pe Fanny dacă nu ar fi purtat rozeta.

– Punciul nu-i rău, șopti Mama Wren.

Anna nu observase. Mai luă o gură și fu plăcut surprinsă.

– Da. Mai bun decât se zvonește.

Mama Wren se foi puțin, înainte să găsească alt subiect de conversație.

– Păcat că Rebecca n-a putut veni.

– Nu văd de ce n-ar fi putut să vină.

– Știi că nu poate să apară la ocazii sociale, atât de aproape de soroc. Pe vremea mea, nu îndrăzneam să ieșim din casă când începea să ni se vadă burta.

Anna strâmbă din nas.

– E-o prostie. Toată lumea știe că ia proporții. Doar nu-i nici un secret.

– E vorba de decență, nu de ceea ce știe toată lumea. În plus, sarcina e atât de înaintată, că nu cred că i-ar plăcea să stea în picioare ore întregi. Niciodată nu sunt suficiente scaune la seratele astea. Mama Wren se uită prin cameră. Crezi că va veni și contele tău?

– Nu e contele *meu*, după cum bine știi, răspunse Anna cu amărăciune.

Mama Wren o privi tăios.

Anna încercă să-și schimbe tonul.

– I-am spus că mi se pare o idee bună dacă ar participa la serată.

– Sper să ajungă înainte să înceapă dansul. Îmi place să văd un bărbat elegant pe ringul de dans.

– S-ar putea să nu vină deloc, și-atunci va trebui să te mulțumești cu domnul Merriweather pe ringul de dans. Anna îndreptă paharul spre un gentleman aflat în partea cealaltă a încăperii.

Ambele femei se uitară la domnul Merriweather, un gentleman slăbănog cu picioarele în X, care vorbea cu o duduie bine făcută într-o rochie de culoarea piersicii. În timp ce-l priveau, domnul Merriweather se aplecă să își exprime mai bine punctul de vedere, înclinându-și din greșeală paharul cu punci. Un fir subțire de lichid se scurse în decolteul rochiei doamnei.

Mama Wren clătină tristă din cap.

– Știi, spuse Anna meditativ, nu cred că domnul Merriweather a reușit să treacă de o învârtită

fără să-și piardă locul.

Mama Wren oftă. Apoi privi peste umărul Annei înspre ușă și se înveseli.

– Cred că până la urmă nu va trebui să mă mulțumesc doar cu domnul Merriweather. Contele *tău* e la ușă.

Anna se întoarse spre intrarea în salonul de dans și își duse paharul la buze. Pentru o clipă uită de el, când îl văzu pe Edward. Acesta era îmbrăcat cu niște pantaloni negri până la genunchi, și o haină și vestă de culoarea safirului. Părul lui negru, periat într-o coadă neobișnuit de ordonată, strălucea ca aripa unei păsări în lumina lumânărilor. Era aproape cu un cap mai înalt decât oricare alt bărbat din încăpere. Felicity era pur și simplu încântată de cât de norocoasă era să fie prima care îl ademenea pe contele atât de reținut cu un eveniment social. Îl ținea strâns de cot și-l prezenta pe Edward oricui se afla pe o distanță convenabilă.

Anna zâmbi vag. Edward era încordat și ursuz. Chiar și din cealaltă parte a încăperii, își dădu seama că abia se stăpânea să nu-și iasă din țâțâni. Părea în pericol de-a face greșeala de-a pleca de lângă gazda lui. Chiar atunci, contele își ridică ochii și o văzu.

Ea inspiră brusc. Nu-i putea descifra expresia.

Contele se întoarse spre Felicity și-i spuse ceva, după care începu să-și croiască drum prin mulțime înspre Anna. Ea simți ceva rece și lichid pe încheietura mâinii și își coborî privirea. Mâna îi tremura atât de tare, încât își vărsase ce-i mai rămăsese din punci pe braț. Anna își puse și cealaltă mână pe pahar, să-l stabilizeze. Pentru o clipă, aproape că o rupse la sănătoasa, dar Mama Wren era chiar lângă ea. Și oricum trebuia să dea din nou ochii cu el la un moment dat.

Probabil că Felicity le făcuse semn muzicienilor. Viorile scârțâiră.

– A, doamnă Wren. Ce plăcere să vă revăd. Edward se aplecă peste mâna Mamei Wren, dar fără să zâmbească.

Soacrei ei nu păru să-i pese.

– O, milord, mă bucur că ați putut veni. Anna abia aștepta să danseze. Mama Wren își ridică sprâncenele cu subînțeles.

Anna își dori s-o fi rupt la sănătoasa când avusese ocazia. Aluzia deloc subtilă rămase suspendată între ei mult prea mult timp, înainte ca Edward să rostească:

– Îmi acordați această onoare?

Nici măcar nu se uitase la ea. Pentru numele lui Dumnezeu, *el* o sărutase pe *ea!*

Anna își țuguie buzele.

– Nu știam că știți să dansați, milord.

Edward o privi tăios.

– Bineînțeles că știu să dansez. Sunt conte, la urma urmei.

– De parcă aș fi uitat asta, bombăni ea.

Edward își mji ochii ca de obsidian.

Ha! Deci îi captase atenția.

El îi întinse o mână înmănușată, iar ea o apucă afectat. Chiar și cu două straturi de material între palmele lor, tot îi simțea trupul cald. Pentru o clipă, își aminti cum își trecuse degetele peste spatele lui gol. Fierbinte. Transpirat. O senzație dureros de plăcută. Înghiți în sec.

Înclinând scurt din cap spre Mama Wren, el o târî pe ringul de dans, unde-i dovedi că într-adevăr știa să danseze, chiar dacă puțin cam greoi.

– Cunoașteți pașii, într-adevăr, spuse Anna când se întâlniră și trecură prin centrul dansatorilor.

Cu coada ochiului, îl văzu încruntându-se.

– Nu m-am născut în junglă. Știu cum să mă port în societatea civilizată.

Muzica se termină înainte ca Anna să îi poată răspunde. Făcu o plecăciune scurtă, și începu să-și tragă mâna din strânsoarea lui Edward.

El o trase hotărât spre el și-i prinse mâna în îndoitura cotului.

– Să nu îndrăzniți să mă părăsiți, doamnă Wren. Oricum e vina dumneavoastră că sunt la nenorocita asta de serată.

Chiar trebuia să o atingă? Se uită în jur, căutând ceva care să-i distragă atenția.

– Poate doriți niște punci?

El o privi bănuitor.

– Aș dori?

– Ei bine, poate că nu, recunoscu ea. Dar e singura băutură disponibilă momentan, iar masa cu gustări e în direcția opusă doamnei Clearwater.

– Atunci, clar, să încercăm punciul.

El se îndreptă spre masa cu punci, și ea observă că oamenii se dădeau instinctiv la o parte din calea lui. În foarte scurt timp, Anna bea deja al doilea pahar de punci chior.

Edward se întorsese puțin într-o parte, să-i răspundă la o întrebare vicarului, când ea auzi o voce șireată lângă ea.

– Sunt surprins să vă văd aici, doamnă Wren. Auzisem că v-ați apucat de o *profesie* nouă.

Edward se întoarse încet cu fața spre cel care vorbise, un bărbat roșu la față, cu o perucă ce nu i se potrivea deloc. Nu-i părea cunoscut. Lângă el, Anna înlemnise.

– Ați deprins ceva *aptitudini* noi de la musafirele dumneavoastră? Omul se concentra exclusiv pe Anna.

Ea deschise gura, dar de data aceasta, Edward i-o luă înainte:

– Cred că nu v-am auzit bine.

„Porcul” păru să-l observe abia atunci. Făcu ochii mari. Foarte bine.

Tăcerea care se lăsă lângă ei începu să se răspândească prin toată încăperea, pe măsură ce musafirii își dăduseră seama că se întâmpla ceva interesant.

Individul era mai curajos decât părea.

– Am spus…

– Fiți foarte, foarte atent la ce urmează să spuneți. Edward își simți mușchii umerilor încordându-se.

Celălalt bărbat păru să înțeleagă în sfârșit în ce pericol se afla. Făcu ochii mari și înghiți în sec.

Edward dădu din cap o dată.

– Bine. Poate ați vrea să îi cereți scuze doamnei Wren pentru ce *nu* ați spus.

– Eu… Bărbatul trebui să se oprească și să-și dreagă vocea. Îmi pare nespus de rău dacă v-am ofensat cumva prin cuvintele mele, doamnă Wren.

Anna înclină din cap scurt, dar bărbatul se uita pe bună dreptate la Edward, să vadă dacă își răscumpărase greșeala.

Nu și-o răscumpărase.

Bărbatul înghiți din nou în sec. Un strop de sudoare i se scurse pe marginea perucii.

– Nu știu ce m-a apucat. Îmi pare îngrozitor de rău dacă v-am jignit în vreun fel, doamnă Wren. Își trase de eșarfa de la gât și se aplecă, adăugând: Sunt un ticălos, să știți.

– Da, sunteți, spuse Edward calm.

Bărbatul se făcu cenușiu la față.

– Ei bine! interveni Anna. Cred că este timpul pentru un alt dans. Aud cumva muzica începând să cânte?

O rosti tare, înspre muzicieni, care îi pricepură imediat aluzia. Îl apucă pe Edward de mână și se îndreptă spre ringul de dans. Era destul de puternică pentru o femeie atât de micuță. Edward îl mai privi o dată, urât, pe ticălos, după care se lăsă dus de acolo.

– Cine e?

Anna își ridică privirea spre el în timp ce se așezară în formație.

– Să știți că nu m-a jignit.

Dansul începu și el trebui să aștepte până se întâlniră din nou.

– Cine e, Anna?

Ea îl privi exasperată.

– John Wiltonson. A fost prieten cu soțul meu.

Edward așteptă.

– Mi-a făcut o propunere după moartea lui Peter.

– Voia să se căsătorească cu tine? spuse el încruntat.

– O propunere indecentă. Anna își feri privirea. Era… e… deja însurat.

El înlemni, cuplul din spatele lor ciocnindu-se de ei.

– Te-a molestat?

– Nu. Îl trase de braț, dar el rămase neclintit. Ea îi șopti la ureche: Voia să devin amanta lui. L-am refuzat. Dansatorii începeau să se adune grămadă în spatele lor. Milord!

Edward se lăsă tras din nou în dans, deși nu mai erau în pas cu muzica.

– Nu vreau să mai aud pe nimeni vorbind vreodată așa despre tine.

– Un sentiment distins, sunt sigură, îi răspunse ea scurt. Dar nu vă puteți petrece restul vieții urmărindu-mă și intimidându-i pe cei care se poartă impertinent cu mine.

Incapabil să se gândească la un răspuns, el se încruntă pur și simplu. Avea dreptate. Gândul îl sfâșia. Anna era doar secretara lui, și-atât. Nu putea fi tot timpul cu ea. Nu putea opri insultele. Nici măcar nu o putea proteja de avansuri jignitoare. Doar soțul ei o putea păzi astfel. Anna îi întrerupse șirul gândurilor:

– N-ar fi trebuit să dansez din nou cu dumneavoastră atât de repede. Nu se cuvine.

– Nu-mi pasă de ce se cuvine sau nu, spuse Edward. În plus, știai că doar așa mă poți ține departe de babuinul ăla.

Ea îi zâmbi, și inima lui se strânse. Cum avea să o protejeze?

Edward încă se gândea la asta, două ore mai târziu. Se sprijini de perete și o privi pe Anna dansând cu un gentleman care gâfâia deja. Evident avea nevoie de un soț, dar nu și-o putea imagina cu un bărbat. Sau, mai bine zis, nu și-o putea imagina cu un *alt* bărbat. Se încruntă.

Cineva tuși respectuos în dreptul lui. Un bărbat tânăr, înalt, cu o perucă scurtă, stătea lângă el. Gulerul îl identifica drept vicarul Jones.

Vicarul tuși din nou și îi zâmbi privindu-l miop prin pince-nezul său.

– Lord Swartingham. Ce amabil din partea dumneavoastră să participați la micul nostru eveniment.

Edward se întrebă cum de reușea să vorbească asemenea unui bărbat de două ori mai bătrân decât era de fapt. Nu putea avea mai mult de treizeci de ani.

–Mă bucur de serata doamnei Clearwater. Spre mirarea lui, își dădu seama că spusese adevărul.

– Foarte bine. Evenimentele sociale ale doamnei Clearwater sunt mereu bine plănuite. Și gustările ei sunt pur și simplu delicioase. Vicarul îi demonstră acest lucru, dând entuziasmat pe gât un pahar de punci.

Edward se uită la punciul lui și își notă în minte să verifice leafa vicarului. Evident, bărbatul nu era obișnuit cu o gustare decentă.

– Măi să fie, doamna Wren arată foarte bine pe ringul de dans. Vicarul miji ochii spre Anna. Pare schimbată.

Edward îi urmări privirea.

– Nu poartă bonetă.

– Asta să fie? spuse vicarul Jones vag. Aveți ochi mai buni ca ai mei, milord. Eu mă întrebam dacă nu cumva și-a cumpărat o rochie nouă în călătorie.

Edward își ducea propriul pahar de punci spre gură, când îl auzi pe vicar. Se încruntă și coborî paharul.

– Ce călătorie?

– Hmm? Vicarul Jones îi urmărea pe dansatori, evident deloc atent la conversație.

Edward era pe punctul de a-și repeta întrebarea, mai tare de data aceasta, când doamna Clearwater îi întrerupse:

– Ah, lord Swartingham. Văd că îl cunoașteți pe vicar.

Ambii bărbați tresăriră, de parcă i-ar fi împuns cineva pe amândoi. Edward se întoarse și zâmbi forțat spre gazda lor. Cu coada ochiului observă că vicarul se uita în jur, căutând o scăpare.

– Da, l-am cunoscut pe vicarul Jones, doamnă Clearwater.

– Lordul Swartingham a fost foarte amabil să ne ajute cu noul acoperiș al bisericii. Vicarul Jones privi spre un alt invitat. Măi să fie, acela e domnul Merriweather? Trebuie să vorbesc ceva cu el. Dacă îmi permiteți? Vicarul făcu o plecăciune și se îndepărtă grăbit de ei.

Edward îl privi cu gelozie cum se îndepărtează. Probabil că bărbatul participase la mai multe serate date de familia Clearwater.

– Ce bine îmi pare să vă prind puțin singur, milord, spuse doamna Clearwater. Chiar voiam să discutăm despre călătoria dumneavoastră la Londra.

– Oh? Poate dacă reușea să-i surprindă cumva privirea doamnei Wren cea în vârstă. Nu se

cuvenea să abandoneze pur și simplu o doamnă.

– Da, într-adevăr. Doamna Clearwater se aplecă spre el. Am auzit că ați fost văzut în unele locuri cât se poate de neobișnuite.

– Serios?

– În compania unei doamne pe care o știm amândoi.

Edward se întoarse spre Felicity Clearwater. Despre ce naiba vorbea femeia?

– Fe-lii-ci-ty! O voce masculină, destul de beată, o strigă din apropiere.

Doamna Clearwater tresări. Moșierul Clearwater se îndrepta șovăielnic spre ei.

– Felicity, draga mea, nu-l monopoliza pe conte. Nu-l interesează discuțiile despre m-m-modă și z-z-zorzoane. Moșierul îl lovi pe Edward în coaste cu cotul lui ascuțit. Ei, milord? Vânătoarea contează. Sportul bărbaților adevărați! Cum? Cum?

Doamna Clearwater scoase un sunet care, la bărbați, ar fi fost considerat un pufnet disprețuitor.

– De fapt, nu prea vânez, spuse Edward.

– Ogari lătrând, cai galopând, mirosul de sânge… Moșierul era în lumea lui.

De partea cealaltă a încăperii, Edward o văzu pe Anna punându-și șalul. La naiba. Pleca fără să-și ia rămas-bun de la el?

– Mă scuzați.

Făcu o plecăciune spre moșier și soția acestuia și își făcu loc prin mulțimea de oameni. Dar la ora aceea, serata devenise destul de aglomerată. Până să ajungă Edward la ușă, Anna și doamna Wren ieșiseră deja.

– Anna! Edward se îmbrânci printre lacheii din hol și împinse ușa. Anna!

Se aflau la doar câțiva pași de el. Când îl auziră, se întoarseră și Anna, și doamna Wren.

– N-ar trebui să mergi singură acasă, Anna. Edward se încruntă, apoi își dădu seama de gafă. Nici dumneavoastră, doamnă Wren.

Anna părea confuză, dar femeia mai în vârstă zâmbea cu gura până la urechi.

– Ați venit să ne conduceți acasă, Lord Swartingham?

– Da.

Trăsura lui aștepta în apropiere. Puteau mergea cu ea, dar nu mai era mult până la lăsarea nopții. În plus, era o noapte frumoasă. Le făcu semn servitorilor să îi urmeze cu trăsura, la pas. Îi oferi un braț Annei și pe celălalt doamnei Wren. Chiar dacă doamnele plecaseră de la petrecere devreme, era destul de târziu și de întuneric. Luna plină, incredibil de mare, lumina pe cerul negru, aruncând umbre lungi înaintea lor.

Pe când se apropiau de o răscruce de drumuri, Edward auzi pe cineva alergând în fața lor, pașii auzindu-se răsunător în liniștea satului. Le împinse imediat pe femei în spatele lui. O siluetă neclară apăru de după colț și coti spre ei.

– Meg! Ce s-a întâmplat? strigă Anna.

– O, doamnă! Fata se aplecă înainte, punându-și mâna la piept, încercând să-și tragă sufletul. Doamna Fairchild, doamnă. A căzut pe scări și nu pot s-o ridic. Și cred că vine și copilul.

Capitolul 15

Așa că Aurea zbură înapoi în trăsura ei somptuoasă de aur, cu planul surorilor ei chinuindu-i gândurile.

Corbul o întâmpină pe soția lui cu indiferență. Aurea luă o cină splendidă împreună cu el, îi ură noapte bună corbului și se duse în camera ei să își aștepte oaspetele senzual.

Acesta apăru brusc lângă ea, mai insistent și mai pretențios ca niciodată. Atențiile lui o lăsară pe Aurea somnoroasă și satisfăcută, dar fata se încăpățână să se țină de planul ei și se forță să rămână trează chiar și când auzi respirația iubitului ei devenind uniformă, semn că acesta adormise.

Încet, se ridică și pipăi după lumânarea pe care o lăsase mai devreme pe noptieră…

din *Prințul Corb*

– O, Doamne! Anna încercă să-și amintească mai exact când credea prietena ei că ar fi trebuit să-i vină sorocul. Parcă mai era o lună până atunci, nu-i așa?

– Doctorul Billings e la serată, spuse Edward calm și autoritar. Ia trăsura mea, fată, și du-te repede după el. Se întoarse și-i strigă instrucțiuni lui John vizitiul, făcându-i semn să înainteze.

– Eu mă duc cu Meg, spuse Mama Wren.

Edward încuviință și le ajută pe cele două femei să urce în trăsură.

– Trebuie să chemăm și o moașă? o întrebă el pe Anna.

– Rebecca trebuia să nască cu doamna Stucker…

– Moașa e la doamna Lyle, o întrerupse soacra ei. Locuiește la vreo șase-șapte kilometri în afara orașului. Câteva doamne vorbeau despre asta la petrecere.

– Aduceți-l mai întâi pe doctorul Billings la doamna Fairchild, după care trimit trăsura după doamna Stucker, porunci Edward.

Mama Wren și Meg încuviințară din trăsură. Edward trânti portiera și făcu un pas în spate.

– Du-te, John!

Vizitiul îndemnă caii, iar trăsura se îndepărtă hurducăind.

Edward o prinse pe Anna de mână.

– Care e casa doamnei Fairchild?

– E drept înainte. Anna își apucă fustele și alergă spre casă, împreună cu Edward.

Ușa de la intrare era întredeschisă. Totul era cufundat în întuneric, cu excepția unei cortine de lumină care cădea dinspre interior spre alee. Edward împinse ușa și Anna îl urmă. Privi în jurul ei. Se aflau în holul principal, iar scările care duceau spre etaj erau chiar în fața lor. Partea de jos putea fi văzută în lumina de pe hol, dar scările de mai sus erau cufundate în întuneric. Nici urmă de Rebecca.

– Oare să se fi mișcat singură? șopti Anna.

Auziră un geamăt ușor care venea din partea de sus a scărilor. Anna țâșni în sus pe scări înainte ca Edward să se poată mișca. Îl auzi înjurând în urma ei.

Rebecca era întinsă pe palier, la jumătatea scărilor, iar Anna mulțumi cerului că se oprise acolo, în loc să cadă și pe al doilea rând de scări, mai lung. Prietena ei era întinsă pe o parte, burta ei ca o movilă mare părând astfel și mai proeminentă. Fața îi era palidă și lucioasă de la transpirație.

Anna își mușcă buza.

– Rebecca, mă auzi?

– Anna. Rebecca îi întinse mâna, iar ea o apucă. Slavă Domnului că ești aici. Gemu și o strânse dureros de tare pe Anna.

– Ce e? întrebă Anna.

– Copilul. Rebecca expiră. Vine.

– Te poți ridica?

– Sunt atât de neîndemânatică. M-am rănit la gleznă. Rebecca avea lacrimi în ochi și urme de la cele care i se prelinseseră pe chip. Vine prea repede.

Pe Anna o podidiră brusc lacrimile. Se mușcă de interiorul obrazului încercând să le controleze. Nu o ajuta cu nimic pe prietena ei dacă plângea.

– Permiteți-mi să vă duc eu în camera dumneavoastră, doamnă Fairchild.

Vocea profundă a lui Edward îi întrerupse șirul gândurilor.

Anna își ridică privirea. Edward se afla în spatele ei, cu o expresie sumbră pe chip. Se trase la o parte, și-i dădu drumul Rebeccăi. Edward își vârî palmele sub femeia însărcinată, apoi se aplecă și o luă pe brațe, înainte să se ridice, totul dintr-o singură mișcare fluidă. Era evident că se chinuia să nu-i lovească glezna, dar Rebecca scânci și apucă strâns partea din față a hainei lui. Edward își mușcă buzele. Îi făcu semn din cap Annei, care îl conduse în sus pe scări, apoi pe coridorul de la etaj. În camera Rebeccăi pâlpâia o singură lumânare pe o noptieră. Anna o apucă grăbită și mai aprinse câteva. Edward se răsuci în lateral ca să intre în cameră, după care o puse încet pe prietena Annei pe pat. Pentru prima dată, Anna observă că era foarte palid.

Anna dădu la o parte o șuviță de păr umedă de pe fruntea Rebeccăi.

– Unde e James?

Anna trebui să aștepte răspunsul, căci un alt junghi de durere o năpădi pe prietena ei. Rebecca gemu tare și își arcui spatele. Când durerea încetă, gâfâia.

– S-a dus la Drewsbury cu afaceri. Spunea că se va întoarce mâine după prânz. Rebecca își mușcă limba. O să fie atât de supărat pe mine.

Edward bombăni ceva tăios în spatele lor și se duse spre ferestrele întunecate din dormitor.

– Nici vorbă, o mustră Anna blând. Nu-i vina ta că s-a întâmplat asta.

– Dacă n-aș fi căzut pe scări, rosti Rebecca printre sughițuri.

Anna încerca să o mângâie, când cineva trânti ușa de la intrare. Evident, sosise doctorul. Edward se scuză și se duse să-l conducă pe bărbat la etaj.

Doctorul Billings încerca să aibă o expresie impasibilă, dar era evident că era destul de îngrijorat. Îi bandajă Rebeccăi glezna, care deja se umflase și se învinețise. Anna rămase la căpătâiul Rebeccăi, ținând-o de mână și vorbindu-i, încercând s-o liniștească. Nu era ușor. După calculele moașei și ale Rebeccăi, copilul venea cu o lună mai devreme. Pe măsură ce trecea timpul, agonia spori și pe Rebecca o cuprinse disperarea. Era convinsă că avea să piardă copilul. Nimic din ce-i spunea Anna nu părea să ajute, dar rămase lângă ea, ținând-o de mână și mângâind-o pe păr.

După vreo trei ore de la sosirea doctorului, doamna Stucker, moașa, intră valvârtej în cameră. Toți se bucurau să o vadă pe femeia scundă, plinuță, cu obraji roșii și păr negru, presărat acum cu fire cenușii.

– Ho! Asta-i noaptea bebelușilor, nu-i așa? spuse moașa. O să vă bucurați să aflați că doamna Lyle mai are un băiețel, al cincilea, vă vine să credeți? Nici măcar nu știu de ce mă mai cheamă și pe mine. Nu fac altceva decât să stau într-un colț și să tricotez până tre' să-l prind pe micuț. Doamna Stucker își dădu jos șalul și mai multe eșarfe și le aruncă pe un scaun. Ai niște apă și puțin săpun, Meg? Îmi place să mă spăl pe mâini înainte să ajut o doamnă.

Doctorul Billings nu păru să fie de-acord, dar nu protestă la faptul că moașa voia să-i examineze pacienta.

– Cum vă simțiți, doamnă Fairchild? Vă țineți tare, în pofida gleznei, da? Măi să fie, trebuie să fi durut rău de tot. Moașa își puse mâna pe burta Rebeccăi și o privi cu subînțeles. Bebele-i nerăbdător, așa-i? Vine mai repede numai ca s-o enerveze pe maică-sa. Dar nu vă faceți griji. Uneori, bebelușii aleg ei când vor să vină pe lume.

– O să fie în regulă? Rebecca își linse buzele uscate.

– Ei bine acum, știi că nu pot promite nimic, scumpa ea. Dar ești bună și puternică, dacă-mi permiți s-o spun. O să fac tot ce pot să vă ajut pe tine și pe bebeluș.

După aceea, lucrurile se calmară puțin. Doamna Stucker o puse pe Rebecca în șezut pe pat, pentru că „bebelușii alunecă mai bine la vale, decât în sus". Rebecca părea să-și recapete speranța. Ba chiar reușea să pălăvrăgească printre valurile de durere.

Chiar pe când Anna avu impresia că avea să leșine de oboseală pe scaun, Rebecca începu să geamă adânc. La început, Anna se alarmă, crezând că ceva nu era în regulă. Dar doamna Stucker nu era deloc tulburată și îi spuse vioaie că bebele avea să vină curând. Și într-adevăr, după o altă jumătate de oră, timp în care Anna se trezi de-a binelea, se născu și copilul Rebeccăi. Era o fetiță, toată zbârcită și mică, dar capabilă să urle destul de tare. Mama extenuată zâmbi când auzi plânsetul micuței. Bebelușul avea păr negru zburlit, ca un puișor. Clipea încet din ochișorii albaștri și își întoarse capul spre pieptul Rebeccăi când i-o dădură mamei.

– Nu-i așa că-i cel mai drăguț bebeluș? întrebă doamna Stucker. Știu că ești istovită, doamnă Fairchild, dar poate c-ai vrea niște ceai sau supă.

– Mă duc să văd ce găsesc, spuse Anna, căscând.

Coborî încet scările. Când ajunse pe palier, observă o lumină strălucind în salonul de la parter. Nedumerită, Anna împinse ușa și aruncă o privire.

Edward era întins pe divanul de damasc al Rebeccăi, picioarele lui lungi atârnându-i dincolo de capătul acestuia. Își dăduse jos eșarfa și își desfăcuse nasturii de la vestă. Își ținea un braț peste ochi, iar celălalt îi era întins spre podea, unde ținea în mână un pahar pe jumătate gol din ceea ce părea a fi coniacul lui James. Anna intră în cameră, iar el își ridică imediat brațul de pe ochi, dezmințind impresia cum că ar fi dormit.

– Cum se simte? Vocea îi era aspră și arăta înfiorător. Vânătăile tot mai palide se vedeau acum foarte bine pe fața lui trasă, iar barba scurtă de pe maxilar îl făcea să pară oarecum desfrânat.

Anna se rușină. Uitase de Edward; presupusese că plecase de mult acasă. Și în tot acest timp el așteptase la parter să vadă cum se simte Rebecca.

– Rebecca e bine, spuse ea veselă. Are o fetiță.

Expresia lui nu se schimbă.

– Vie?

– Da. Anna se bâlbâi. Da, bineînțeles. Și Rebecca, și bebelușul sunt vii și nevătămați.

– Slavă Domnului. Încă părea încordat.

Anna începu să se simtă puțin incomod. Sigur exagera. Doar abia o cunoscuse pe Rebecca, nu-i așa?

– Ce s-a întâmplat?

El oftă și-și acoperi din nou ochii cu brațul. Urmă un moment lung de tăcere – atât de lung, că Anna avu impresia că nu avea să-i mai răspundă. În cele din urmă, Edward spuse:

– Soția și copilul meu au murit la naștere.

Anna se așeză încet pe un scăunel de lângă divan. Nu se mai gândise la soția lui înainte. Știa că fusese căsătorit și că soția lui murise tânără, dar nu și cum murise. Oare o iubise? Oare o mai iubea și acum?

– Îmi pare rău.

El își ridică mâna de pe paharul cu coniac, făcu o mișcare bruscă, după care o lăsă să cadă din nou pe pahar, de parcă ar fi fost prea istovit să caute alt lucru pe care să se sprijine.

– Nu ți-am spus asta ca să-ți stârnesc mila. A murit cu mult timp în urmă. Zece ani.

– Câți ani avea?

– Împlinise douăzeci cu două săptămâni înainte. Gura îi zvâcni. Eu aveam douăzeci și patru.

Anna așteptă.

Când vorbi din nou, o făcu atât de încet, încât trebui să se aplece ca să-l audă.

– Era tânără și sănătoasă. Nu m-am gândit nici o clipă că ar putea să moară la naștere, dar a pierdut sarcina în luna a șaptea. Bebelușul era prea mic ca să supraviețuiască. Mi-au spus c-ar fi fost băiat. După care ea a început să sângereze.

El își luă brațul de pe față și Anna văzu că se holba în gol la o imagine din mintea lui.

– N-au putut să oprească sângerarea. Doctori și moașe și tot n-au putut s-o oprească. Servitoarele le tot duceau mai multe prosoape, șopti el îngrozit. A sângerat și-a tot sângerat, până s-a scurs toată viața din ea. Patul era plin de sânge, salteaua era toată îmbibată. A trebuit s-o ardem după

aceea.

Lacrimile pe care și le înfrânase de dragul Rebeccăi șiroiau acum pe obrajii Annei. Ce groaznic trebuie să fi fost să pierzi pe cineva iubit într-un mod atât de îngrozitor, atât de tragic. Și cât de mult trebuie să-și fi dorit copilul ăla. Știa deja că era important pentru el să aibă o familie.

Anna își duse o mână la gură, mișcarea ei părând să-l trezească pe Edward din reverie. Înjură încet când văzu lacrimile de pe chipul ei. Se ridică în șezut pe divan și se întinse după ea. Fără vreun efort aparent, o ridică de pe scăunel și-o așeză în poala lui, sprijinindu-i spatele cu brațul, apoi îi trase capul spre pieptul lui.

O mână mare îi mângâia încet părul.

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să-ți spun despre asta. O doamnă n-ar trebui să audă așa ceva, mai ales că ai stat trează toată noaptea, îngrijorându-te pentru prietena ta.

Anna se lăsă pe el, alinată de căldura lui masculină și de mâna care o mângâia.

– Cred că ai iubit-o foarte mult.

Mâna se opri, apoi își reluă mișcarea.

– Așa am crezut. Se pare însă că nu am cunoscut-o atât de bine.

Ea își lăsă capul pe spate să îi vadă fața.

– Cât timp ați fost căsătoriți?

– Un an și un pic.

– Dar…

El îi împinse iarăși capul spre pieptul lui.

– Nu ne știam de multă vreme când ne-am logodit și presupun că n-am vorbit niciodată cu adevărat cu ea. Tatăl ei era nerăbdător să ne căsătorim, mi-a spus că fata era de acord, iar eu am presupus pur și simplu… Vocea i se înăspri. Abia după ce ne-am căsătorit am aflat că îi era scârbă de fața mea.

Anna încercă să vorbească, dar el îi făcu semn să tacă.

– Cred că-i era și teamă de mine, continuă el crispat. Poate că n-ai observat, dar se pare că am o fire cam iute. Ea îi simți mâna atingându-i ușor creștetul capului. Când a rămas însărcinată, știam că ceva nu era în regulă și în ultimele ei ore l-a blestemat.

– Pe cine l-a blestemat?

– Pe tatăl ei. Pentru că a obligat-o să se căsătorească cu un bărbat atât de urât.

Anna se înfioră. Ce prostuță trebuie să fi fost soția lui!

– Se pare că tatăl ei mă minți se. Vocea lui Edward deveni rece ca gheața. Voia cu disperare să ne căsătorim și, nevrând să mă jignească, i-a interzis logodnicei mele să-mi spună că-i era scârbă de cicatricile mele.

– Îmi pare rău, eu…

– Șșșt, murmură el. S-a întâmplat cu mult timp în urmă și de atunci am învățat să trăiesc cu fața mea și să-mi dau seama cine încearcă să-și ascundă sila. Și când mă minte cineva, de obicei îmi dau seama.

Dar minciunile ei nu le cunoștea. Anna înlemni. Îl înșelase, iar el nu avea s-o ierte niciodată dacă ar fi aflat. Probabil că el crezuse că se cutremurase pentru că era tristă din pricina poveștii lui.

Îi șopti ceva în păr și o ținu mai aproape, până când căldura emanată de corpul lui o încălzi și pe ea. Rămaseră apoi tăcuți o vreme, alinându-se reciproc. Afară începea să se lumineze de zi. Se putea vedea o aureolă în jurul draperiilor trase din salon. Anna profită de oportunitate și-și frecă nasul de cămașa lui șifonată. Mirosea precum coniacul pe care-l băuse – foarte masculin.

Edward se lăsă pe spate și se uită la ea.

– Ce faci?

– Te miros.

– Probabil că miros groaznic acum.

– Nu. Anna dădu din cap. Miroși… plăcut.

El se uită o clipă la fața ei întoarsă spre el.

– Te rog să mă ierți. Nu vreau să-ți faci speranțe. Dacă te-am făcut în vreun fel…

– Știu. Se ridică. Ba chiar înțeleg. Se îndreptă rapid spre ușă. Am coborât să iau ceva pentru Rebecca. Probabil că se întreabă ce-am pățit.

– Anna…

Dar ea se prefăcu a nu auzi și ieși din salon. Putea înfrunta să fie respinsă de Edward. Dar nu trebuia să-i accepte mila.

În clipa aceea, ușa de la intrare se deschise brusc și intră James Fairchild, complet răvășit. Părea scăpat dintr-un azil de nebuni: părul blond îi era tot ciufulit și eșarfa de la gât îi lipsea.

O privi sălbatic pe Anna.

– Rebecca?

Chiar atunci, ca un răspuns venit din ceruri, se auzi plânsetul unui nou-născut. James Fairchild se schimbă din înnebunit în uluit. Fără să mai aștepte răspunsul Annei, o apucă în sus pe scări, urcând câte trei trepte odată. Anna observă că avea doar un ciorap.

Zâmbi ușor și se îndreptă spre bucătărie.

– Cred că e aproape vremea să plantăm, milord, spuse Hopple pe un ton cordial.

– Neîndoios. Edward miji ochii la soarele puternic de după-amiază.

După o noapte în care dormise foarte puțin, n-avea chef de sporovăit. El și intendentul se plimbau pe un ogor, verificând dacă avea nevoie de un șanț de scurgere, ca acela al domnului Grundle. Se părea că săpătorii de șanțuri aveau traiul asigurat în viitorul apropiat. Jock se zbenguia pe lângă tufișurile care mărgineau câmpurile, vârându-și botul în găurile de iepuri. În dimineața aceea, Edward îi trimisese un bilet Annei în care îi spunea că nu era nevoie să vină la conac. Ea se putea odihni în ziua aceea. Iar el avea nevoie să fie departe de ea. Noaptea trecută aproape că o sărutase din nou, în pofida faptului că-și dăduse cuvântul de onoare că nu avea s-o mai facă. Ar trebui să o concedieze; după nuntă oricum nu putea să păstreze o secretară. Dar atunci ar fi lăsat-o fără o sursă de venit și avea sentimentul că familia Wren avea nevoie de banii ăia.

– Poate dacă am săpa șanțul aici? Hopple arătă spre un loc în care Jock scormonea chiar atunci, împroșcând totul cu noroi.

Edward mârâi.

– Sau poate... Hopple se răsuci și aproape că se împiedică de o moviliță. Se uită dezgustat la

cizma lui plină de noroi. A fost înțelept că nu ați chemat-o și pe doamna Wren în această ieșire.

– E acasă, spuse Edward. I-am spus să doarmă azi. Ai auzit că doamna Fairchild a născut?

– Din câte am înțeles, doamnei i-a fost foarte greu. E un miracol că și mama, și copilul sunt bine.

Edward pufni.

– Într-adevăr, un miracol. Ce prostie din partea unui bărbat să-și lase soția singură, doar cu o slujnică, atât de-aproape de soroc.

– Am auzit că tatăl era foarte înfricoșat azi-dimineață, spuse Hopple ezitant.

– Nu că asta a ajutat-o cu ceva pe soția lui azi-noapte, replică Edward sec. Oricum, doamna Wren a stat trează toată noaptea cu prietena ei. Mi s-a părut rezonabil să-i dau liber azi. La urma urmei, a lucrat în fiecare zi, mai puțin duminicile, de când a devenit secretara mea.

– Da, într-adevăr, spuse Hopple. Cu excepția celor patru zile când ați plecat prima dată la Londra, bineînțeles.

Jock observă un iepure și-l urmări. Edward se opri și se întoarse spre intendent.

– Cum?

– Doamna Wren n-a venit la lucru cât ați fost plecat la Londra. Hopple înghiți în sec. Mai puțin cu o zi înainte să vă întoarceți dumneavoastră, vreau să spun. În ziua aceea a lucrat.

– Înțeleg, spuse Edward. Dar nu înțelegea.

– Au fost doar patru zile, milord, se grăbi Hopple să îndrepte lucrurile. Și-a lucrat din greu la hârtii, așa mi-a spus. Nu și-a neglijat munca.

Edward se uită gânditor la noroiul de sub picioarele lui. Își aminti că noaptea trecută vicarul îi spusese ceva despre o „călătorie”.

– Unde să se fi dus?

– Să se fi dus, milord? Hopple părea să tragă de timp. Eu, ăă, nu știu dacă s-a dus undeva. N-a spus.

– Vicarul mi-a spus că a plecat într-o călătorie. Mi-a dat de înțeles că s-a dus să facă niște cumpărături.

– Poate s-a înșelat, spuse Hopple. Apoi, dacă o doamnă nu găsește ce dorește în magazinele din Little Battleford, ar trebui să se ducă la Londra după mărfuri mai bune. Sunt sigur că doamna Wren nu s-a dus atât de departe.

Edward mormăi. Se uită din nou la pământ. Doar că acum se încrunta. Oare unde se dusese Anna? Și de ce?

Anna se propti în picioare și trase cu toată forța de ușa veche a grădinii. Edward îi dăduse liber, dar nu putea să doarmă atât de mult. În schimb, după ce se odihnise dimineața, se gândise să profite de după-amiaza liberă ca să planteze trandafirii. Pentru o clipă, ușa rămase cu încăpățânare închisă, după care cedă brusc și se deschise larg, aproape făcând-o să cadă în șezut. Își scutură mâinile și luă de jos coșul cu unelte de grădinărit înainte să intre în grădina neglijată. Edward o adusese acolo cu mai bine de-o săptămână în urmă. În această scurtă perioadă de timp, avusese loc o schimbare majoră între zidurile vechi. Vlăstari verzi ieșeau din pământ și printre crăpăturile din cărări. Unele dintre ele erau evident buruieni, dar altele păreau de calitate. Anna chiar recunoscu câteva dintre ele: vârfurile

roșii ale lalelelor, rozetele frunzelor de căldăruşe şi frunzele de creţişoare presărate cu rouă.

Anna descoperea încântată fiecare din aceste comori. Grădina nu era moartă. Era doar adormită.

Puse coşul jos şi ieşi iarăşi din grădină ca să aducă tufele de trandafiri rămase dintre cele pe care i le dăruise Edward. Deja plantase trei dintre ele în grădinuţa ei. Tufele de trandafiri o aşteptau încă umede de la găleţile cu apă. Fiecare dintre ele începuse să dea muguri mici şi verzi. Anna le privi. Îi aduseseră atâta speranţă când Edward i le dăruise. Chiar dacă speranţa aceea murise, nu i se părea corect să lase tufele de trandafiri să moară. Urma să le planteze astăzi, şi chiar dacă Edward nu avea să mai viziteze niciodată grădina, ei bine, măcar ea ştia că erau aici.

Anna târî primul mânunchi de trandafiri în grădină şi îi dădu drumul pe cărarea noroioasă. Se îndreptă de spate şi se uită în jur după un loc bun în care să îi planteze. Grădina urmase cândva un tipar, care era acum aproape imposibil de identificat. Ridică din umeri şi hotărî să împartă florile în mod egal pentru cele patru straturi principale. Apucă lopata şi începu să ciopârţească vegetaţia încâlcită din primul strat.

*

Anna era în grădină când Edward o găsi în după-amiaza aceea. Era nervos. O căutase vreo cincisprezece minute, încă de când Hopple îl informase că se afla la moşie. De fapt, mai bine n-ar fi căutat-o deloc; abia luase această hotărâre azi-dimineaţă. Dar ceva din el părea absolut incapabil să stea departe de secretara lui când o ştia prin apropiere. Aşa că se încruntă la propria lipsă de hotărâre când o zări. Chiar şi atunci se opri lângă poarta de la grădină ca să o admire. Se lăsase pe genunchi în noroi ca să planteze un trandafir. Avea capul descoperit, şi părul îi cădea pe spate din coada legată în dreptul gâtului. În lumina strălucitoare a soarelui de după-amiază, şuviţele castanii luceau cu nuanţe aurii şi arămii.

Lui Edward i se strânse inima în piept. Se gândi că s-ar putea să fie vorba de frică. Se încruntă şi o apucă pe cărare. Era sigur că un bărbat puternic ca el n-ar fi trebuit să se teamă într-o confruntare cu o văduvă micuţă şi plăpândă.

Anna îl văzu.

– Milord. Îşi dădu părul la o parte de pe frunte, mânjindu-se cu noroi. Mă gândeam să vă plantez trandafirii înainte să moară.

– Observ.

Ea îl privi ciudat, dar alese să evite dispoziţia lui ciudată.

– O să plantez câteva tufe în fiecare strat, pentru că grădina e aranjată în linii atât de simetrice. Mai încolo, dacă doriţi, îi putem înconjura cu levănţică. Doamna Fairchild are nişte plante de levănţică foarte frumoase lângă zidul din spate, şi sunt sigură că va fi încântată să mă lase să iau nişte puieţi pentru grădinile dumneavoastră.

– Hmm.

Anna se opri din monologul ei ca să-şi dea din nou părul la o parte, murdărindu-se şi mai tare pe frunte.

– Fir-ar. Am uitat să aduc stropitoarea.

Se încruntă şi începu să se ridice în picioare, dar el o opri.

– Rămâneți aici. Vă aduc eu apa.

Edward îi ignoră protestul și se duse înapoi pe cărare. Ajunse la poarta grădinii, dar ceva îl făcu să ezite. De atunci înainte, avea să se gândească mereu ce anume îl făcuse să se oprească. Se răsuci și o privi, încă îngenuncheată lângă tufa de trandafiri. Bătătorea pământul din jurul ei. În timp ce el o privea, Anna își ridică mâna și își prinse o șuviță de păr cu degetul mic îndoit ca un cârlig și-o puse după ureche.

El înlemni.

Timp de o clipă interminabilă, îngrozitoare, orice zgomot din jur încetă, iar lumea se zgudui și se prăbuși în jurul lui. Trei voci șoptite, murmurate, i se amestecară în urechi, după care deveniră mai coerente:

Hopple, lângă șanț: „Când câinele a dispărut câteva zile, am crezut c-am scăpat de el”.

Vicarul Jones, la serata doamnei Clearwater: „Mă întrebam dacă nu cumva și-a cumpărat o rochie nouă în călătorie”.

Apoi Hopple din nou, azi: „Doamna Wren nu a venit la lucru cât ați fost plecat la Londra”.

O ceață stacojie i se lăsă peste ochi.

Când voalul acela purpuriu se ridică, era deja aproape deasupra Annei și știu că o pornise spre ea înainte măcar ca vocile să devină inteligibile. Aceasta era în continuare aplecată lângă tufa de trandafiri, fără să-și dea seama de furtuna care se apropia, până când el se afla deja deasupra ei, iar ea își ridică privirea.

Probabil că pe fața lui se citea că știa că îl înșelase, deoarece zâmbetul Annei păli înainte să se formeze complet.

Capitolul 16

Cu grijă, Aurea aprinse lumânarea și o întoarse înspre silueta iubitului ei. I se tăie respirația, făcu ochii mari și tresări.

Foarte puțin, dar suficient ca o picătură de ceară fierbinte să se verse peste buza lumânării pe umărul bărbatului care stătea întins lângă ea.

Căci era într-adevăr un bărbat – nu un monstru sau o bestie –, ci un bărbat cu pielea netedă și albă, cu membre lungi și puternice și părul negru ca smoala.

Acesta deschise ochii și Aurea văzu că și aceștia erau negri. Erau de un negru strălucitor, inteligent, care îi era cumva cunoscut. Pe piept îi sclipea un pandantiv în forma unei coroane mici, perfecte, incrustată cu rubine strălucitoare…

din *Prințul Corb*

Anna se întreba dacă pusese sau nu tufa de trandafiri suficient de adânc în groapă când ceva o umbri. Își ridică privirea. Edward stătea deasupra ei. Primul gând care îi trecu prin minte fu că se întorsese prea repede ca să aducă și stropitoarea.

După care îi văzu expresia.

Buzele îi erau trase înapoi, furioase, și ochii îi ardeau ca niște găuri negre. În momentul acela, avu o premoniție îngrozitoare cum că aflase cumva. În secundele de dinainte ca el să vorbească, încercă să se reculeagă, să se asigure că nu avea cum să-i fi descoperit secretul. Își pierdu însă orice speranță când el îi vorbi.

– Tu. Nu-i recunoscu vocea, atât de joasă și de groaznică era. Tu ai fost la bordel.

Anna nu se pricepuse niciodată să mintă.

– Cum?

El miji ochii, de parcă lumina ar fi fost prea puternică.

– Ai fost acolo. M-ai așteptat ca o femelă de păianjen și eu am picat ca prostul în plasa ta.

Cerule, era chiar mai rău decât își imaginase. Credea că o făcuse ca un fel de răzbunare sau glumă.

– Nu am…

El deschise brusc ochii, iar ea ridică o mână să se ferească de iadul pe care-l vedea în ei.

– Nu ai ce? Nu te-ai dus la Londra, nu te-ai dus la Grota Afroditei?

Ea făcu ochii mari și începu să se ridice, dar el era deja deasupra ei. O apucă de umeri și-o ridică ușor, fără nici un efort, de parcă ar fi fost ca un fulg. Era atât de puternic! Oare de ce nu-și mai dăduse seama până atunci că bărbatul era mult mai puternic decât femeia? Se simți ca un fluture prins de o pasăre mare și neagră. El o împinse într-un zid de cărămidă și-o țintui acolo. Își coborî fața spre a ei, până nasurile aproape că li se atinseră, și cu siguranță că el își putea vedea reflexia în ochii ei mari, înspăimântați.

– M-ai așteptat acolo, îmbrăcată doar în niște dantelă.

Cuvintele lui îi trecură peste față într-o respirație apropiată, fierbinte.

– Și când am venit, te-ai dat în spectacol, te-ai oferit și ți-am tras-o până am amețit.

Anna simți fiecare puf al respirației lui pe buzele ei. Se înfioră când auzi obscenitățile pe care i le spunea. Voia să nege, să-i spună că nu descria deloc dulceața sublimă pe care o descoperiseră împreună în Londra, dar i se puse un nod în gât.

– Și eu care mă îngrijoram că reputația ta avea să fie distrusă pentru că ai adăpostit-o pe prostituata aia. M-ai păcălit, nu glumă. Cum de te-ai abținut să nu râzi când ți-am cerut iertare pentru că te-am sărutat? Mâinile i se încordară pe umerii ei. M-am înfrânat tot timpul pentru că am crezut că ești o doamnă respectabilă. Și în tot acest timp tu ai vrut doar *asta*.

Apoi se lăsă spre ea și îi devoră gura moale, fără să-i pese de cât de mică era, cât de feminină. Buzele ei i se lipiră de dinți sub greutatea buzelor lui. Ea gemu, fără să știe dacă de durere sau de plăcere. El își împinse limba în gura ei fără vreun preambul sau vreo avertizare, de parcă ar fi avut tot dreptul s-o facă.

– Ar fi trebuit să-mi spui că asta-ți doreai. Își ridică capul și respiră scurt. Ți-aș fi făcut pe plac.

Părea incapabilă să gândească coerent, darămite să mai spună ceva.

– Trebuia doar să-mi spui și te-aș fi putut avea pe birou în bibliotecă; în trăsură, cu John vizitiul în față; sau chiar și în grădină.

Încercă să rostească ceva, dar era atât de confuză.

– Nu, eu…

– Dumnezeu știe că mi s-a sculat zile întregi – *săptămâni chiar* – în apropierea ta, spuse el scrâșnind. Te-aș fi putut tăvăli oricând. Sau ți-e greu să recunoști că vrei să te culci cu un bărbat care arată ca mine?

Ea încercă să clatine din cap, dar acesta îi căzu neajutorat, când el îi îndoi spatele peste brațul lui. El își duse cealaltă mână spre șoldurile ei și i le trase înspre ale lui. Erecția lui dură o apăsa pe burta ei moale.

– După *asta* tânjești. Pentru asta ai mers până la Londra, îi șopti el aproape de gura ei.

Ea gemu a negare și își arcui șoldurile înspre ale lui.

El îi potoli mișcarea cu o mână de fier și-și smulse gura de lângă a ei. Dar, parcă incapabil să-i reziste, se întoarse. Își trecu gura peste fața ei și-i prinse lobul urechii între dinți.

– De ce? îi șopti el în ureche. De ce, de ce, de ce? De ce m-ai mințit?

Ea încercă din nou să clatine din cap.

El o pedepsi ciupind-o.

– A fost o glumă? Ți s-a părut amuzant să te culci cu mine o noapte, după care să faci pe văduva virtuoasă în ziua următoare? Sau a fost un fel de nevoie perversă? Pe unele femei le incită ideea de-a se culca cu un bărbat cu cicatrici de la vărsat.

Atunci ea clătină violent din cap, în pofida durerii pe care o simți când dinții lui îi zgâriară urechea. Nu putea – *chiar nu putea* – să-l lase să creadă asta.

– Te rog, trebuie să știi…

El își întoarse capul. Ea încercă să-l privească în ochi, iar el făcu cel mai înspăimântător lucru posibil. Îi dădu drumul.

– Edward! *Edward!* Pentru numele lui Dumnezeu, te rog să mă asculți! Ce ciudat că acum îi spusese prima dată pe numele mic.

El se îndepărtă pe cărare. Ea alergă după el, orbită de lacrimi, și se împiedică de o cărămidă ieșită în afară.

El se opri când o auzi căzând, dar rămase cu spatele la ea.

– Ce lacrimi, Anna! Le poți produce la comandă, ca un crocodil? Și apoi o întrebă încet, atât de încet că avu impresia că i se păruse: Au fost și alți bărbați?

Apoi se îndepărtă.

Ea îl privi dispărând pe poartă și inima i se strânse. Se gândi vag că poate se lovise când căzuse. Dar auzi apoi un sunet gutural, aspru, și o parte calmă din creierul ei se gândi ce ciudat îi suna plânsul.

Cât de iute, cât de aspră era pedeapsa pentru că îndrăznise să depășească limitele vieții ei monotone de văduvă. Toate lecțiile și avertismentele, rostite și nerostite, pe care le învățase în copilărie, se adeveriseră. Deși, bănuia ea, pedeapsa ei nu era cea imaginată de moralizatorii din Little Battleford. Nu, soarta ei era mult mai rea decât denunțarea și cenzura. Pedeapsa ei era să fie urâtă de Edward. Asta și faptul că știa că nu se dusese la Londra doar pentru sex. O făcuse doar ca să fie cu el, cu Edward. Tânjise după bărbat, nu după actul fizic în sine. Se pare că se mințise singură, așa cum îl mințise și pe el. Ce ironic că ajunsese la această concluzie chiar acum, când în jurul ei totul se făcuse praf și pulbere.

Anna nu știa cât timp stătuse acolo, rochia ei maro veche umezindu-se de la pământul săpat. Când în sfârșit se opri din plâns, soarele de după-amiază fu acoperit de nori. Se împinse în brațe, în genunchi, după care se ridică în picioare. Se clătină, dar își reveni, sprijinindu-se cu o mână de zidul grădinii. Închise ochii și inspiră adânc. Apoi apucă lopata.

Nu peste mult timp trebuia să se ducă și să-i spună Mamei Wren că nu mai avea o slujbă. În seara asta, și în o mie de alte nopți, pentru tot restul vieții ei, avea să doarmă singură în pat.

Dar acum trebuia să planteze trandafirii.

Felicity își puse o cârpă umezită în apă cu violete pe frunte. Se retrăsese în odăița de dimineață, un loc în care se simțea de obicei destul de satisfăcută, mai ales când se gândea cât de mult costase renovarea ei. Doar banii pe care îi plătise pentru divanul de damasc de culoarea canarului le-ar fi ajuns cinci ani femeilor Wren pentru hrană și îmbrăcăminte. Dar, momentan, o durea groaznic capul.

Lucrurile *nu* mergeau deloc bine.

Reginald era bosumflat și se plângea că iapa lui dragă pierduse un mânz. Chilly se întorsese la Londra supărat că nu-i spusese despre Anna și conte. Și același conte păruse să nu înțeleagă la ce se referise în timpul seratei. Clar, din experiența ei, majoritatea bărbaților erau mai mult sau mai puțin înceți, dar n-ar fi crezut că lordul Swartingham era chiar atât de greu de cap. Bărbatul nu păruse să știe la ce se referise. Cum să-l convingă să n-o lase pe Anna să spună ce știa, dacă nici măcar nu-și dădea seama că era șantajat?

Felicity tresări.

Nu era șantaj. Părea un cuvânt prea urât. Imbold. Așa era mai bine. Îl *îmboldea* pe lordul Swartingham să o oprească pe Anna să dea de știre în tot satul despre greșelile ei din trecut.

Chiar atunci ușile se deschiseră, și cea mai mică dintre fiicele ei, Cynthia, intră țopăind. O urmă sora ei, Christine, un pic mai domolită.

– *Maman,* spuse Christine. Bona spune că trebuie să ne dai tu voie ca să ne ducem la magazinul de dulciuri din oraș. Putem?

– Bețișoare men-to-la-te! Cynthia țopăi în jurul divanului pe care stătea întinsă Felicity. Bomboane de lă-mâ-ie! Ra-hat! În mod ciudat, sora ei mai mică semăna în multe feluri cu Reginald.

– Te rog, oprește-te, Cynthia, spuse Felicity. Pe *maman* o doare capul.

– Îmi pare atât de rău, *maman,* răspunse Christine, deși nu părea să-i pară deloc rău. Plecăm imediat ce ne dai voie. Îi zâmbi șireată.

– Per-misiunea ma-mei! Per-misiunea ma-mei! scandă Cynthia.

– Da! spuse Felicity. Da, aveți permisiunea mea.

– Ura! Ura! Cynthia ieși în fugă din cameră, cu părul roșcat fluturând în urma ei.

Felicity se încruntă. Părul roșcat al Cynthiei era blestemul vieții ei.

– Mulțumesc, *maman*. Christine închise cu afectare ușa.

Felicity gemu și mai ceru niște apă de toaletă. De n-ar fi scris bilețelul ăla incriminator într-un exces de sentimentalism. Și de ce păstrase Peter medalionul? Ce idioți mai erau și bărbații ăștia!

Își apăsă vârfurile degetelor pe cârpa de pe frunte. Poate că lordul Swartingham chiar nu știuse la ce se referise. Păruse confuz când îi spusese că știau amândoi cine era doamna cu care se întâlnise la Grota Afroditei. Și dacă, de fapt, chiar nu știa…

Felicity se ridică în șezut, lăsând cârpa să cadă pe podea.

Dacă lordul nu cunoștea identitatea femeii, atunci încercase să șantajeze pe cine nu trebuia.

În dimineața următoare, Anna îngenunche în grădinuța ei din spatele casei. Nu o lăsase inima să îi spună Mamei Wren că își pierduse slujba. În seara de dinainte ajunsese acasă târziu, iar în dimineața aceasta nu dorise să vorbească despre asta. Nu încă, oricum, ținând cont că subiectul avea doar să ridice întrebări la care nu putea răspunde. În cele din urmă, trebuia să își facă curaj să-i ceară scuze lui Edward. Dar și asta putea să aștepte, cât timp își lingea rănile. Motiv pentru care lucra azi în grădină. Sarcina aceasta banală de a îngriji legume și mirosul pământului proaspăt săpat îi alinau într-un fel sufletul.

Săpa rădăcini de hrean pe care urma să le replanteze, când auzi un țipăt în fața casei. Se încruntă și lăsă lopata din mână. Doar nu se întâmplase ceva cu bebelușul Rebeccăi? Își ridică fustele și ocoli

casa alergând. Auzi un zgomot slab de trăsură și cai. O voce clar feminină strigă din nou când coti.

Pearl stătea pe treapta din fața casei, spijinind o altă femeie. Când se apropie de ele, se întoarseră amândouă spre ea, și Anna icni. Cealaltă femeie avea ambii ochi vineți și nasul părea să-i fi fost rupt. Dură câteva secunde până să o recunoască.

Era Coral.

– O, Doamne! icni Anna.

Ușa de la intrare se deschise. Anna se grăbi și o apucă pe Coral de celălalt braț.

– Fanny, ține ușa deschisă, te rog.

Fanny, cu ochii mari, ascultă, iar cele două femei reușiră să o bage cumva pe Coral în casă.

– I-am spus lui Pearl, îi șopti Coral, să nu vină aici. Buzele îi erau atât de umflate, că nu se înțelegea ce spunea.

– Doamne-ajută că nu te-a ascultat, spuse Anna.

Se uită la scările înguste care duceau spre etaj. Nu aveau să reușească să le urce, nu când Coral se sprijinea atât de tare pe ele.

– S-o ducem în salon.

Pearl încuviință.

O așezară încet pe Coral pe divan. Anna o trimise pe Fanny sus după o pătură. Coral închise ochii și Anna se întrebă dacă leșinase cumva. Cealaltă femeie respira greu pe gură, nasul fiindu-i prea diform și umflat ca aerul să poată pătrunde prin el.

Anna o trase pe Pearl la o parte.

– Ce-a pățit?

Cealaltă femeie o privi agitată pe Coral.

– A fost marchizul ăla. A venit azi-noapte acasă beat criță; doar că nu atât de beat să nu-i poată face *asta*.

– Dar de ce?

– Fără motiv, din câte mi-am dat eu seama. Buzele lui Pearl tremurară. Când văzu cât de șocată era Anna, se strâmbă. A mormăit ceva cum c-a văzut-o cu alți bărbați, dar erau baliverne. Pentru Coral, sexul înseamnă afaceri. N-ar face-o cu altcineva cât timp are un protector. Doar că i-a plăcut lui să-i care pumni.

Pearl își șterse furioasă o lacrimă.

– Dacă n-aș fi scos-o de-acolo când s-a dus să se ușureze, probabil c-ar fi ucis-o.

Anna își puse un braț pe după umărul ei.

– Slavă Domnului c-ai putut s-o salvezi.

– N-am știut unde altundeva s-o aduc, doamnă, spuse Pearl. Îmi pare rău că vă deranjez după cât de frumos v-ați purtat cu noi data trecută. Am putea rămâne o noapte sau două, până își revine Coral?

– Sunteți bine-venite să rămâneți oricât este nevoie până se face bine Coral. Dar mă tem că va dura mai mult de-o noapte sau două. Anna se uită îngrijorată la musafira ei bătută zdravăn. Trebuie s-o trimit chiar acum pe Fanny după doctorul Billings.

– O, nu, spuse Pearl panicată. N-o faceți!

– Dar trebuie examinată.

– Mai bine să nu știe nimeni că suntem aici, în afară de Fanny și de cealaltă doamnă Wren, spuse Pearl. S-ar putea s-o caute.

Anna încuviință încet. Evident, Coral încă era în pericol.

– Dar cum rămâne cu rănile ei?

– Pot s-o îngrijesc eu. N-are oase rupte. Am verificat deja, și-i pot îndrepta nasul.

– Știi să îndrepți un nas rupt? Anna o privi ciudat pe Pearl.

Cealaltă femeie își încordă buzele.

– Am mai făcut-o. În meseria mea, îți prinde bine să știi cum s-o faci.

Anna închise ochii.

– Îmi pare rău. N-am vrut să mă îndoiesc de tine. De ce anume ai nevoie?

Sub îndrumarea lui Pearl, Anna aduse repede apă, cârpe și bandaje, precum și borcanul cu alifie al mamei ei. Cu ajutorul Annei, Pearl, se îngriji de fața surorii ei. Femeia micuță fu foarte fermă, chiar și atunci când Coral gemu și încercă să-i dea mâinile la o parte. Anna o prinse de brațe pe femeia rănită, pentru ca Pearl să termine de bandajat. Oftă ușurată când Pearl îi făcu semn că terminaseră. Se asigurară că rănita stătea cât se putea de confortabil, după care se duseră în bucătărie să servească o mult necesară ceașcă de ceai.

Pearl oftă când duse ceașca cu ceai fierbinte la gură.

– Mulțumesc. Vă mulțumesc atât de mult, doamnă. Sunteți atât de bună.

Anna râse încet, ca un croncănit scurt amuzant.

– Eu ar trebui de fapt să vă mulțumesc. Aveam nevoie să fac un bine cuiva.

Edward lăsă penița din mână și se duse spre ferestrele bibliotecii. Nu scrisese o propoziție coerentă toată ziua. Camera era prea tăcută, prea mare ca să mai poată sta liniștit. Se gândea doar la Anna și la ce-i făcuse. De ce? De ce îl alesese pe el? Să fi fost titlul lui? Averea lui?

Doamne sfinte! *Cicatricile* lui*?*

Ce motiv să fi avut o femeie respectabilă ca să se deghizeze și să se prefacă a fi o târfă? Dacă își dorea un amant, n-ar fi putut oare să găsească unul în Little Battleford? Sau poate îi plăcea să facă pe târfa?

Edward se lăsă cu fruntea pe geamul rece. Își aminti tot ce-i făcuse Annei în acele două nopți. Fiecare loc fin pe care îl atinsese, fiecare centimetru de piele pe care îl linsese. Își aminti că făcuse lucruri pe care n-ar fi îndrăznit niciodată să le facă cu o doamnă, darămite cu una pe care o cunoștea și care îi plăcea. Anna îi văzuse o latură pe care se chinuise să o ascundă lumii, o latură intimă, secretă. Îl văzuse în cea mai bestială ipostază a sa. Oare ce simțise ea când îi împinsese capul spre mădularul lui? Nerăbdare? Frică? Repulsie?

Și-apoi îi veniră în minte și alte gânduri pe care nu reușea să le oprească. Oare cunoscuse și alți bărbați la Grota Afroditei? Oare își dăruise corpul frumos, apetisant, unor bărbați pe care nici măcar nu-i cunoștea? Oare-i lăsase și pe alții să-i sărute gura depravată, să-i cuprindă sânii în palme, să se frece de corpul ei dornic, întins? Edward lovi cadrul ferestrei cu pumnul până i se crăpă pielea și-i dădu sângele. Îi era imposibil să-și șteargă din minte imaginile obscene cu Anna – Anna *a lui* – cu un alt bărbat. Vederea i se încețoșă. Dumnezeule! Plângea ca un fecior.

Jock îl înghionti în picior și scânci.

Iată ce făcuse din el. Era complet răvășit. Și totuși, nu conta, pentru că era un gentleman, iar ea, în pofida acțiunilor ei, era o doamnă. Trebuia să se căsătorească cu ea și, astfel, să renunțe la toate visurile și speranțele lui de-a avea o familie. Ea nu putea avea copii. Linia lui avea să moară odată cu ultima lui suflare. Nu avea să aibă fetițe care să semene cu mama lui sau băieți care să-i amintească de Sammy. Nimeni la care să țină. Nimeni pe care să-l privească crescând. Edward își îndreptă spatele. Dacă asta îl aștepta, așa să fie, dar avea să se asigure că Anna știa cât îl costase.

Își șterse fața și trase sălbatic de sfoara cu clopoțel.

Capitolul 17

Bărbatul din patul ei se holbă la Aurea, după care vorbi încet. Trist.

– Deci, soția mea, n-ai putut să lași lucrurile așa cum erau. Îți voi potoli curiozitatea, în cazul acesta. Sunt Prințul Niger, stăpânul acestor pământuri și al acestui palat. Am fost blestemat să iau forma acelui corb murdar în timpul zilei și toți slujitorii mei să devină și ei păsări. Torționarul meu a lăsat o singură portiță de scăpare: dacă găseam o doamnă care să fie de acord să se căsătorească cu mine în forma mea de corb, atunci puteam să fiu om de la miezul nopții până la prima strălucire a zorilor. Tu ai fost acea doamnă. Dar acum, timpul nostru împreună se apropie de sfârșit. Îmi voi petrece restul zilelor în forma aceea îngrozitoare de înaripată, și toți cei care mă urmează sunt și ei sortiți pieirii…

din *Prințul Corb*

În dimineața următoare, Felix Hopple țopăi de pe un picior pe altul, oftă, și apoi bătu din nou în ușă. Își îndreptă peruca recent pudrată și își trecu o mână peste eșarfa de la gât. Nu mai fusese trimis până atunci cu o astfel de sarcină. De fapt, nici măcar nu era sigur că intra în îndatoririle lui. Bineînțeles, n-ar fi putut să-i spună asta lordului Swartingham. Mai ales când îl țintuia cu ochii lui negri, diavolești, parcă arzând.

Oftă din nou. În ultima săptămână, angajatorul lui se purtase și mai rău ca până atunci. Foarte puține bibelouri mai rămăseseră intacte în bibliotecă, și până și câinele se ascundea când contele se plimba furios prin conac.

O femeie drăguță îi deschise ușa.

Felix clipi și făcu un pas în spate. Oare nimerise casa care trebuia?

– Da? Femeia își netezi fusta și-i zâmbi ezitant.

– Ăă, o-o căutam pe doamna Wren, se bâlbâi Felix. Pe doamna Wren *cea tânără*. Sunt la adresa care trebuie?

– O, da, e adresa corectă, spuse ea. Vreau să spun că aici locuiește familia Wren. Eu stau doar temporar aici.

– A, înțeleg, domnișoara…?

– Smythe. Pearl Smythe. Din cine știe ce motiv, femeia se îmbujoră. Vreți să intrați?

– Mulțumesc, domnișoară Smythe. Felix intră în holul micuț și rămase în picioare, stângaci.

Domnișoara Smythe se uita la el, aparent fermecată de mijlocul lui.

– Ei da! îi scăpă ei. E cea mai frumoasă vestă pe care-am văzut-o vreodată.

– Păi, ăă, păi, mulțumesc, domnișoară Smythe. Își pipăi nasturii de pe vesta lui de culoarea frunzelor.

– Ăia sunt cumva bondari? Domnișoara Smythe se aplecă să se uite mai îndeaproape la broderia purpurie, oferindu-i bărbatului o perspectivă neadecvată în decolteul ei.

Nici un gentleman adevărat nu ar profita de faptul că o doamnă se expune în mod accidental. Felix se uită la tavan, la creștetul capului ei și, în cele din urmă, în decolteul ei. Clipi rapid.

– Ce isteț! spuse ea, îndreptându-se din nou. Apăi, nu cred c-am mai văzut vreun domn purtând ceva atât de frumos.

– Cum? șuieră el. Ăăă, da. Într-adevăr. Vă mulțumesc încă o dată, domnișoară Smythe. Rareori ne e dat să cunoaștem persoane cu un simț al modei atât de rafinat.

Domnișoara Smythe păru puțin confuză, dar îi zâmbi.

El nu putu să nu observe cât de încântătoare era. În întregime.

– Ați spus c-ați venit s-o vedeți pe doamna Wren. Ce-ar fi să așteptați acolo – îi făcu semn spre un salon micuț – și eu mă duc s-o chem din grădină.

Felix intră în salonul mic. O auzi pe femeia drăguță îndepărtându-se și ușa din spate închizându-se. Se duse spre polița de deasupra căminului și se uită la un ceas micuț din porțelan. Se încruntă și își scoase ceasul de buzunar. Ceasul de pe poliță mergea înainte.

Ușa din spate se deschise din nou și doamna Wren intră în salon.

– Domnule Hopple, cu ce vă pot fi de folos?

Era concentrată să își șteargă pământul de pe mâini, așa că nu-l privi în ochi.

– Am venit, ăă, cu o sarcină din partea contelui.

– Da? Doamna Wren nu își ridică privirea.

– Da. Nu știa cum să continue. Vreți să vă așezați?

Doamna Wren îl privi confuză și se așeză.

Felix își drese vocea.

– Vine o vreme în viața fiecărui bărbat când elanul aventurilor se stinge și acesta simte nevoia de odihnă și alinare. Nevoia de a renunța la căile nepăsătoare ale tinereții – sau, în cazul acesta, ale perioadei adulte timpurii – și să se așeze la casa sa, în liniște. Se opri, să vadă dacă femeia îl înțelesese.

– Da, domnule Hopple? Părea și mai confuză ca înainte.

Bărbatul își încordă în sinea lui toate puterile și continuă.

– Da, doamnă Wren. Orice bărbat, chiar și un conte – aici făcu o pauză, ca să accentueze titlul –, chiar și un *conte* are nevoie de un loc de repaus și de calm. Un sanctuar îngrijit de mâna blândă a sexului feminin. O mână îndrumată și condusă de mâna masculină mai puternică a unui, ăă, gardian, ca să treacă împreună prin furtunile și necazurile vieții.

Doamna Wren se holba la el uluită. Felix începu să dispere.

– Orice bărbat, orice *conte*, are nevoie de un loc de alinare nupțial.

Ea se încruntă:

– Nupțial?

– Da. Își șterse fruntea. Nupțial. Care are de-a face cu căsnicia.

Ea clipi.

– Domnule Hopple, de ce v-a trimis contele?

Felix expiră brusc.

– O, la naiba cu toate astea, doamnă Wren! Vrea să se însoare cu dumneavoastră.

Ea păli de tot.

– Cum?

Felix gemu. Fusese sigur că avea s-o dea în bară. Sincer, acum, lordul Swartingham îi cerea prea mult. Era doar un intendent, pentru numele cerului, nu Cupidon cu arcul și săgețile lui de aur! N-avea de-ales acum, decât să răzbată până la capăt.

– Edward de Raaf, contele de Swartingham, vă cere mâna. Și-ar dori o logodnă scurtă și se gândește…

– Nu.

– La data de 1 iunie. Ce-ce ați spus?

– Am spus nu, rosti doamna Wren sacadat. Spuneți-i că îmi pare rău. Foarte rău. Dar nu pot să mă căsătoresc cu el.

– Dar-dar-dar… Felix inspiră adânc, să nu se mai bâlbâie. Dar este conte. Știu că e foarte iute la mânie, într-adevăr, și petrece destul de mult timp în noroi. Lucru care – se înfioră – pare chiar să-i placă. Dar titlul și averea sa considerabilă – am putea spune chiar *revoltătoare* – compensează toate acestea, nu credeți?

Felix rămase fără aer și trebui să se oprească.

– Nu, nu cred. Se îndreptă spre ușă. Spuneți-i pur și simplu că refuz.

– Dar, doamnă Wren! Cum să dau ochii cu el?

Ea închise ușor ușa în urma ei, și camera goală se umplu de ecoul strigătului său disperat. Felix se trânti într-un scaun și își dori să fi avut o sticlă întreagă de Madeira. Lordului Swartingham nu avea să-i placă deloc toate astea.

Anna înfipse un făraș de grădină în pământul moale și scoase cu înverșunare o păpădie. Oare ce-i trecuse prin cap lui Edward când îl trimisese pe domnul Hopple să o ceară în căsătorie? Evident că nu fusese vorba de dragoste. Pufni și atacă o altă păpădie.

Ușa din spate a căsuței se deschise. Se răsuci și se încruntă. Coral târa un scăunel de bucătărie în grădină.

– Ce cauți afară? o întrebă Anna aspru. Azi-dimineață, eu și Pearl a trebuit să te cărăm pe scări, ca să te ducem în camera mea.

Coral se așeză pe scăunel.

– Aerul de țară ar trebui să fie vindecător, nu-i așa?

Fața parcă i se mai dezumflase puțin, dar vânătăile încă erau vizibile. Pearl îi vârâse bumbac în nări, în încercarea de a vindeca fractura. Erau groaznic de mari. Pleoapa stângă era mai lăsată ca cea

dreaptă, iar Anna se întrebă dacă avea să își revină cu timpul sau dacă femeia urma să rămână desfigurată pentru totdeauna. Sub ochiul cu pleoapa lăsată se putea observa o cicatrice mică, în formă de semilună.

– Mă gândesc că ar trebui să îți mulțumesc. Coral își lăsă capul pe spate, sprijinindu-l de zidul casei, și închise ochii, bucurându-se parcă de lumina soarelui care îi mângâia fața lovită.

– E ceva normal, spuse Anna.

– Nu pentru mine. Nu-mi place să le rămân datoare oamenilor.

– Atunci nu te gândi la asta ca la o datorie, mormăi Anna în timp ce scotea din rădăcini o buruiană. Consideră-l un cadou.

– Un cadou, se gândi Coral cu voce tare. Din experiența mea, darurile trebuie de obicei plătite într-un fel sau altul. Dar poate că lucrurile într-adevăr nu stau așa în cazul dumitale. Mulțumesc.

Oftă și își schimbă poziția. Chiar dacă nu avusese nici un os rupt, era plină de vânătăi pe tot corpul. Probabil că încă o durea foarte tare.

– Prețuiesc mai mult aprecierea femeilor, decât pe cea a bărbaților, continuă Coral. E mult mai rară, mai ales în profesia mea. O femeie mi-a făcut asta.

– Cum? Anna era îngrozită. Credeam că marchizul…?

Cealaltă femeie scoase un sunet nerăbdător.

– El a fost doar instrumentul ei. Doamna Lavender i-a spus că întrețineam și alți bărbați.

– Dar de ce?

– Vrea să fie ea amanta marchizului. Și există și ceva neînțelegeri între noi. Coral făcu un semn cu mâna. Dar asta nu mai contează. Mă voi ocupa de ea după ce mă fac bine. De ce nu lucrezi la conac azi? Acolo îți petreci de obicei zilele, nu-i așa?

Anna se încruntă.

– Am hotărât să nu mă mai duc acolo.

– Nu mai ești îndrăgostită de bărbatul dumitale? o întrebă atunci Coral.

– Cum…

– Cu el te-ai întâlnit în Londra, nu-i așa? Edward de Raaf, conte de Swartingham?

– Da, cu el m-am întâlnit, oftă ea. Dar nu e bărbatul meu.

– Am observat că femeile ca dumneata – cu principii – nu se culcă cu un bărbat dacă nu este implicată și cu inima. Gura lui Coral se strâmbă sardonic. Conferă foarte mult sentimentalism actului.

Anna căută mult timp următoarea rădăcină, cu vârful fărașului de grădină.

– Poate că ai dreptate. Poate că i-am conferit într-adevăr mult sentimentalism *actului*. Dar nu e vorba de-asta. Apăsă pe mânerul fărașului și păpădia ieși din pământ. Ne-am certat.

Coral o privi o clipă cu ochii mijiți, după care ridică din umeri și închise din nou ochii.

– A descoperit că ai fost tu…

Anna își ridică privirea, tresărind.

– De unde ai…

– Și presupun că acum vei accepta pur și simplu dezaprobarea lui, continuă Coral fără să se oprească. Îți vei ascunde rușinea sub fațada unei văduvii respectabile. Poate c-ai putea să tricotezi șosete pentru săracii din sat. Faptele tale bune îți vor aduce cu siguranță alinare când el se va

căsători în câțiva ani și se va culca cu o altă femeie.

– M-a cerut în căsătorie.

Coral deschise ochii.

– Ei bine, asta-i interesant. Se uită la grămăjoara tot mai mare de păpădii ofilite. Dar l-ai refuzat.

Trosc!

Anna începu să lovească grămăjoara de păpădii.

– Crede că sunt o depravată.

Trosc!

– Sunt stearpă, iar el are nevoie de copii.

Trosc!

– Și nu mă vrea.

Trosc! Trosc! Trosc!

Anna se opri și se holbă la grămăjoara de buruieni frânte, umede.

– Nu? murmură Coral. Dar dumneata? Dumneata, ăă, îl *vrei?*

Anna simți cum se îmbujorează.

– Am stat fără bărbat mulți ani. Pot să fiu din nou singură.

Coral zâmbi scurt.

– Ai observat că atunci când guști din anumite dulciuri – tarta cu zmeură e pierzarea mea – e aproape imposibil să nu te gândești, să nu-ți dorești, să nu *tânjești* după ele până nu le guști din nou?

– Lordul Swartingham nu e o tartă cu zmeură.

– Nu, e mai degrabă o spumă de ciocolată amăruie, aș zice eu, murmură Coral.

– Și, continuă Anna de parcă n-ar fi auzit-o, nu vreau să mai gust, ăă, adică să mai petrec nici măcar o noapte cu el.

Își aminti brusc a doua noapte pe care o petrecuseră împreună: Edward cu pieptul dezgolit, cu pantalonii desfăcuți, trântit în fotoliu în fața focului ca un pașă turcesc. Pielea lui și *penisul* lui străluciseră în lumina focului.

Anna înghiți în sec. Amintirea îi lăsa gura apă.

– Pot trăi fără lordul Swartingham, declară ea foarte hotărât.

Coral ridică o sprânceană.

– Chiar pot! În plus, n-ai fost acolo. Anna se simți dintr-odată la fel de veștejită precum păpădiile. A fost groaznic de furios. Mi-a spus niște lucruri îngrozitoare.

– A, spuse Coral. Nu e sigur de dumneata.

– Nu văd de ce-ai fi fericită pentru asta, spuse Anna. Și oricum, e mai mult de-atât. Nu mă va ierta niciodată.

Coral zâmbi ca o pisică ce urmărea o vrăbiuță țopăind înspre ea, apoi spuse:

– Poate. Poate că nu.

– Cum adică nu vrei să te căsătorești cu mine? Edward se plimbă de la raftul cu antichități dintr-un capăt al salonului micuț la divanul din celălalt capăt, se răsuci și se întoarse din nou. Nu era cine știe ce distanță, din moment ce traversă toată camera din trei pași mari. Doar sunt conte, fir-ar să fie!

Anna se strâmbă. N-ar fi trebuit să-l lase să intre în casă. Bineînțeles, nu prea avusese de ales la momentul respectiv, când o amenințase că va sparge ușa dacă nu-i deschide.

Și chiar păruse în stare s-o facă.

– N-o să mă căsătoresc cu tine, repetă ea.

– De ce nu? Erai destul de dornică să mi-o tragi.

Anna se înfioră.

– Aș dori să nu mai folosești cuvântul ăla.

Edward se răsuci pe călcâie și o privi îngrozitor de sarcastic.

– Ai prefera *s-o punem? Să ne tăvălim? Să dăm din fese?*

Ea își strânse buzele. Slavă Domnului că Mama Wren și Fanny plecaseră de dimineață la cumpărături. Edward nu se chinuia deloc să vorbească mai încet.

– Nu vrei să te căsătorești cu mine. Anna vorbi rar și rosti clar fiecare cuvânt, de parcă ar fi vorbit cu un idiot surd din sat.

– Știi prea bine că nu contează dacă îmi doresc sau nu să mă căsătoresc cu tine, replică Edward. Adevărul este că *trebuie* să mă căsătoresc cu tine.

– De ce? Expiră. Nu există posibilitatea să rămân însărcinată. Cum mi-ai spus-o și tu foarte clar, știi că sunt stearpă.

– Te-am compromis.

– Eu m-am dus la Grota Afroditei deghizată. Mi se pare că *eu* te-am compromis *pe tine.* Anna se lăudă în gând pentru că se abținuse să nu dea exasperată din brațe.

– E ridicol! Probabil că inclusiv cei de la moșie îl auziseră țipând.

Oare de ce credeau toți bărbații că dacă spun ceva destul de tare, e automat adevărat?

– La fel de ridicol e și faptul că un conte care e deja logodit o cere în căsătorie pe secretara lui! Acum ridicase ea tonul.

– Nu te cer. Îți spun că trebuie să ne căsătorim.

– Nu. Anna își încrucișă brațele.

Edward traversă furios camera spre ea, fiecare pas fiind intenționat intimidant. Se opri doar când ajunse cu pieptul la doar câțiva centimetri de fața ei. Ea își lungi gâtul să-l privească în ochi; refuză să se dea în spate. El se aplecă, până când Anna îi simți respirația pe frunte.

– Te vei căsători cu mine.

Mirosea a cafea. Anna îi privi gura. Chiar și atunci când era furios, era deosebit de senzuală. Făcu un pas în spate și se întoarse cu spatele spre el.

– Nu mă voi căsători cu tine.

Anna îl auzi respirând greu în spatele ei. Se uită peste umăr.

Edward îi privea gânditor fundul.

Contele își ridică privirea.

– Te vei căsători cu mine. Ridică o mână când ea începu să vorbească. Dar, momentan, nu vom mai discuta despre asta. Între timp, încă mai am nevoie de o secretară. Vreau să fii la conac în după-amiaza asta.

– Chiar cred – Anna trebui să se oprească să-și calmeze vocea – chiar cred că, având în vedere

relația pe care am avut-o, nu ar trebui să continui să-ți fiu secretară.

Edward miji ochii.

– Corectează-mă dacă greșesc, doamnă Wren, dar nu dumneata ai inițiat relația respectivă? Prin urmare…

– Mi-am cerut iertare!

El îi ignoră izbucnirea.

– *Prin urmare*, nu văd de ce-ar trebui să sufăr eu pierderea unei secretare doar pentru că dumneata te simți incomod, dacă asta e problema.

– Da, exact asta-i problema! Incomod n-ar fi descris nici măcar o fărâmă din cât de chinuitor ar fi fost să încerce să se comporte ca înainte. Anna inspiră adânc. Nu mă pot întoarce.

– Ei bine, atunci, spuse Edward încet, mă tem că nu îți voi putea plăti salariul pe care ți-l datorez.

– Dar e… Anna nu mai putu spune nimic, îngrozită.

Femeile Wren se bizuiseră pe banii pe care aveau să-i primească la sfârșitul lunii. Atât de mult, încât se aleseseră deja cu câteva datorii mici la magazinele locale. Urma să le fie destul de greu oricum, acum că nu mai avea o slujbă. Dacă nu primea nici salariul pe care îl câștigase deja ca secretară a lui Edward, atunci urmările aveau să fie dezastruoase.

– Da? întrebă Edward.

– E nedrept! izbucni Anna.

– Acum, draga mea, de ce aveai impresia că aș juca corect? îi zâmbi el șiret.

– Nu poți face asta!

– Ba pot. Îți tot spun că sunt conte, dar se pare că încă n-ai priceput. Edward își puse bărbia în pumn. Bineînțeles, dacă te întorci la lucru, îți voi plăti tot salariul.

Anna închise gura și pentru o vreme respiră zgomotos.

– În regulă. Mă întorc. Dar vreau să fiu plătită la sfârșitul săptămânii, spuse ea. *În fiecare* săptămână.

El râse.

– Nu ai deloc încredere în oameni.

Se aplecă în față și îi apucă mâna, sărutând-o. După care îi întoarse mâna și-și apăsă repede limba în palma ei. Preț de o secundă, ea simți căldura aceea moale, umedă, și mușchii din părțile ei intime i se încordară.

El îi dădu drumul și ieși pe ușă înainte ca ea să poată protesta.

Sau cel puțin, era destul de sigură că ar fi protestat.

Ce femeie încăpățânată, ca un catâr. Edward se săltă în șaua murgului. Oricare altă femeie din Little Battleford și-ar fi vândut și bunica să se căsătorească cu el. La naiba, majoritatea femeilor din Anglia și-ar fi vândut toată familia, servitorii *și* animalele de companie ca să devină mireasa lui.

Edward pufni.

Nu era egocentric. Nu avea nimic de-a face cu el, personal. Titlul pe care îl purta era, de fapt, valoros. Ei bine, titlul și banii aferenți. Dar nu și pentru Anna Wren, o văduvă scăpătată fără poziție

socială. O, nu. Pentru ea, și numai pentru ea, era destul de bun ca să se culce cu el, dar nu ca să se mărite cu el. Ce credea că-i el? Un penis de închiriat?

Edward apucă mai bine frâiele când murgul lui se sperie de o frunză purtată de vânt. Ei bine, aceeași senzualitate care o făcuse să se întâlnească cu el într-un bordel avea să-i fie pierzarea. O văzuse holbându-se la gura lui în toiul certei și atunci își dăduse seama: De ce să nu se folosească de sexualitatea ei în folosul personal? Ce mai conta *de ce* alesese să-l seducă – indiferent că fusese sau nu vorba de cicatricile lui – când era mai important faptul că o făcuse? Deci, îi plăcea gura lui? Avea să o vadă toată ziua, în fiecare zi, ca secretară a lui. Iar el avea să se asigure că-i va reaminti ce alte lucruri mai pierdea până avea să accepte să-i fie soție.

Edward rânji. De fapt, avea să-i facă plăcere să-i arate ce recompense o așteptau dacă s-ar căsători. Cu natura ei pătimașă, Anna nu avea să reziste prea mult timp. Și atunci urma să devină soția lui. În mod ciudat, îl alina gândul că Anna avea să fie soția lui și ar fi putut să se obișnuiască și cu această poftă feminină care o încerca pe soția lui. O, da, chiar ar fi putut.

Zâmbind înverșunat, Edward dădu pinteni murgului ca s-o ia la galop.

Capitolul 18

Aurea se holbă îngrozită la soțul ei.

Atunci, primele raze ale zorilor pătrunseră în palat prin fereastră și căzură peste prinț, care începu să tremure și să se micșoreze.

Umerii lui lați, netezi se zbârciră și se strânseră; gura lui albă, elegantă îi ieși în afară și se întări, iar degetele mâinilor lui puternice se transformară în pene negre, subțiri. Și pe când prințul se transformă în corb, zidurile palatului se cutremurară și se zguduiră, până se dizolvară și dispărură. Se auzi un huruit și fâlfâit din aripi, în timp ce corbul și toți slujitorii lui se înălțară spre cer.

Aurea se trezi singură. Rămăsese fără haine, hrană și apă, pe un câmp uscat care se întindea cât vedea cu ochii în toate direcțiile…

din *Prințul Corb*

Anna aproape că ajunsese la capătul răbdării. Își dădu seama că bătea din picior, și se potoli. Stătea în curtea grajdurilor, în timp ce Edward se certa cu un îngrijitor în legătură cu șaua lui Daisy. Se pare că era ceva în neregulă cu ea. Ce anume, nu știa, căci nimeni nu catadicsise să-i spună și ei – o femeie – care era problema.

Oftă. De aproape o săptămână, își mușcase limba și-și făcuse sârguincios datoria de secretară a lui Edward. Nu conta că unele dintre ordinele sale erau evident menite s-o facă să-și piardă cumpătul. Sau că cel puțin o dată pe zi Edward făcea vreo remarcă despre perfidia femeilor. Nu conta că ori de câte ori își ridica privirea, îl vedea pe Edward holbându-se la ea. Se purtase ca o doamnă, fusese supusă, dar nu mai suporta.

Anna închise ochii. Răbdare. Răbdarea era o virtute pe care trebuia să o învețe.

– Adormi cumva? rosti Edward chiar lângă ea, făcând-o pe Anna să tresară și să-i arunce o privire urâtă, o reacție care lui îi scăpă, căci se întorsese deja cu spatele spre ea. George spune că șaua e prea uzată. Va trebui să luăm faetonul în schimb.

– Nu cred… începu Anna.

Dar el se îndreptă deja spre cei doi cai care erau înhămați la vehicul.

Anna rămase cu gura căscată după care păși apăsat în urma lui.

– Milord.

El o ignoră.

– *Edward,* șuieră ea.

– Dragă? Se opri atât de brusc, că aproape se ciocni de el.

– Nu. Îmi. Spune. Așa. O spusese atât de des în ultima săptămână, că devenise aproape ca o incantație. Nu e loc în chestia aia pentru un îngrijitor sau o slujinică.

Contele se uită nepăsător spre faeton. Jock sărise deja pe capră și stătea atent, pregătit de călătorie.

– De ce aș vrea să iau o slujnică sau un îngrijitor cu mine, pe câmp?

Anna își țuguie buzele.

– Știi prea bine de ce.

El își ridică sprâncenele.

– Ca însoțitori, spuse ea. Zâmbi dulce, de dragul îngrijitorilor de grajduri.

El se aplecă spre ea.

– Draga mea, sunt flatat, dar nici măcar eu nu te pot seduce în timp ce conduc un faeton.

Anna se îmbujoră. Era conștientă de asta.

– Eu…

Edward o prinse de mână înainte să mai poată spună ceva, o trase în trăsură și-o aruncă în scaun. Apoi se duse să-i ajute pe îngrijitori să prindă caii.

– Ce bărbat arogant, bombăni ea spre Jock.

Mastifful dădu din coadă și-și puse capul masiv pe umărul ei, murdărind-o cu salivă. După alte câteva minute, Edward sări în scaun, trăsura cutremurându-se sub greutatea lui, și apucă frâiele. Caii o luară din loc și faetonul se puse în mișcare cu o zdruncitură. Anna apucă spătarul scaunului ei. Jock se lăsă în bătaia vântului, cu fălcile și urechile fluturându-i. Faetonul coti rapid, iar ea se lovi de Edward. Preț de-o clipă, pieptul ei se lăsă pe brațul lui dur. Se redresă și se apucă mai bine de laterala trăsurii.

Trăsura viră, iar Anna se ciocni din nou de el. Îl privi furioasă, dar fără folos. Ori de câte ori nu se mai ținea de spătarul scaunului, vehiculul plonja înainte și o forța să-l apuce din nou strâns.

– O faci intenționat?

Nu primi nici un răspuns.

– Dacă mă clatini de colo-colo ca să mă înveți minte, pufni ea, cred că te porți destul de infantil.

Un ochi negru ca abanosul o privi de sub gene cenușii.

– Înțeleg că vrei să mă pedepsești, spuse ea, dar sunt sigură că ar fi o neplăcere pentru tine să distrugi și faetonul.

El încetini nesemnificativ.

Anna își puse mâinile în poală.

– De ce-aș vrea să te pedepsesc? întrebă el.

– Știi de ce. Sincer, putea fi extrem de enervant când voia.

Călătoriră în tăcere o vreme. Cerul începu să se lumineze, după care căpătă o nuanță slabă de stacojiu. Anna îi văzu mai bine trăsăturile. Nu părea să aibă chef de confidențe.

Ea oftă.

– *Chiar* îmi pare rău, să știi.

– Că ai fost descoperită? Vocea lui Edward era suspicios de mătăsoasă.

Anna își mușcă obrazul pe interior.

– Îmi pare rău că te-am amăgit.

– Îmi vine greu să te cred.

– Vrei să spui că mint? Anna scrâșni din dinți ca să nu-și iasă din fire, încercând să-și aducă aminte că jurase să aibă răbdare.

– Păi, da, draga mea, cred că da. Sunase de parcă cineva îi măcina dinții. Se pare că ai o ușurință înnăscută spre a minți.

Ea inspiră adânc.

– Înțeleg de ce-ai spune asta, dar te rog să mă crezi că n-am vrut niciodată să te rănesc.

Edward pufni.

– Bine. În regulă. Te aflai într-unul dintre cele mai rău famate bordeluri din Londra, îmbrăcată ca o târfă de lux și eu s-a întâmplat să dau peste tine. Da, acum îmi dau seama de ce te-am înțeles greșit.

Anna numără până la zece. Apoi până la cincizeci.

– Te așteptam pe tine. *Numai* pe tine.

Asta păru să-i taie puțin din elan. Soarele răsărise complet acum. Luară o curbă și speriară doi iepuri de câmp din mijlocul drumului.

– De ce? lătră el.

Ea pierduse firul conversației.

– Cum?

– De ce m-ai ales pe mine după, cât, șase ani de celibat?

– Aproape șapte.

– Dar ești văduvă de șase ani.

Anna încuviință, fără să-i mai explice. Simți că Edward o privea curios.

– Indiferent de durată, de ce eu? Cicatricile mele…

– N-a avut nimic de-a face cu nenorocitele tale de cicatrici! izbucni ea. Cicatricile nu contează, nu înțelegi?

– Atunci de ce?

Era rândul ei să tacă. Soarele strălucea puternic acum, evidențiind fiecare detaliu, scoțând totul la iveală. Încercă să-i explice:

– Credeam că… Nu. *Știam* că suntem atrași unul de celălalt. După care tu ai plecat și eu am înțeles că aveai de gând să dăruiești altei femei ceea ce simțeai pentru mine. Unei femei pe care nici măcar nu o cunoșteai. Și voiam, aveam nevoie... Anna își ridică mâinile, frustrată. Voiam să mi-o *pui* mie.

Edward se înecă. Anna nu-și dădu seama dacă era îngrozit, scârbit sau pur și simplu râdea de ea.

Se enervă.

– Tu ai plecat la Londra. Tu ai hotărât să te… să te *tăvălești* cu altă femeie. Tu mi-ai întors mie spatele. Nouă. Cine a păcătuit mai mult? N-o să mai… ah!

Își înghiți cuvintele când Edward opri caii atât de brusc, că animalele aproape că se ridicară pe

picioarele din spate. Jock aproape că fu aruncat din scaun. Anna deschise alarmată gura, dar înainte să poată protesta, el îi acoperi buzele cu ale lui. Își vârî limba în gura ei fără vreun preambul. Ea îi simți gustul de cafea când el își trecu limba peste a ei, deschizându-i și mai mult buzele. Niște degete aspre îi masau ceafa. O împresură mirosul ca de mosc al unui bărbat aflat în floarea vârstei. Încet, fără să vrea, el își dezlipi gura de a ei. O mușcă tandru pe buza de jos, parcă a regret.

Anna clipi în lumina puternică a soarelui când el îi înălță capul. Edward se uită la trăsăturile ei uluite și probabil că fu mulțumit de ce văzuse. Rânji, expunându-și dinții albi. Apucă frâiele și caii o luară la galop mic, cu coamele fluturând. Anna se apucă încă o dată de spătar și încercă să-și dea seama ce se întâmplase. Îi era destul de greu să gândească pentru că încă îi simțea gustul în gură.

– Mă voi căsători cu tine, strigă Edward.

Anna nu reușea în ruptul capului să se gândească la ceva. Așa că nu spuse nimic.

Jock lătră o dată și scoase limba, lăsând-o să fluture în vânt.

Coral își ridică fața spre cer și simți razele soarelui alunecându-i precum un lichid cald pe obraji. Stătea pe scaun lângă ușa din spate a casei familiei Wren, așa cum făcuse în fiecare zi de când se putea ridica din pat. În jurul ei, plăntuțe mici și verzi ieșeau ca niște degete prin pământul negru, iar în apropiere, o pasăre micuță și ciudată ciripea veselă. Ce ciudat că în Londra nu prea observai soarele. Mii de strigăte hârâite, fumul cenușiu, străzile pline de canale îți distrăgeau și acopereau vederea până nu mai priveai deloc în sus. Până nu mai simțeai atingerea blândă a soarelui.

– O, domnule Hopple!

Coral deschise ochii când o auzi pe sora ei, dar nu se mișcă. Pearl se opri chiar în poarta care dădea spre grădina din spatele casei. Era însoțită de un bărbat mic de stat, îmbrăcat cu cea mai țipătoare vestă pe care o văzuse Coral vreodată. Părea timid, judecând după modul în care își trăgea întruna de vestă. Nu era deloc surprinzător. Mulți bărbați erau agitați în compania unei femei de care erau atrași. Cel puțin, cei drăguți. Dar și Pearl se juca cu părul, răsucindu-l pe degete, semn că și ea era puțin emoționată. Și asta era, într-adevăr, surprinzător. Unul dintre primele lucruri pe care le învăța o târfă era cum să-și păstreze un aer încrezător, ba chiar îndrăzneț, în compania sexului mai puternic. Era secretul supraviețuirii lor.

Pearl își luă rămas-bun de la însoțitorul ei chicotind încântată. Deschise poarta și intră în curtea mică. Ajunse aproape de ușa din spate când o observă pe sora ei.

– Doamne, rățușcă, nu te-am văzut acolo. Pearl se îmbujoră și își făcu vânt. M-ai speriat, nu glumă, să știi.

– Observ, spuse Coral. Nu cauți un client nou, nu-i așa? Nu mai trebuie să lucrezi. În plus, vom pleca în curând spre Londra, acum că mă simt mai bine.

– Nu e un posibil client, spuse Pearl. Cel puțin, nu așa cum crezi tu. Mi-a oferit un post de slujnică la Abbey.

– Slujnică?

– Da. Pearl era îmbujorată. Am fost instruită pentru asta, să știi. Aș putea fi din nou o servitoare bună, chiar aș putea.

Coral se încruntă.

– Dar nu trebuie să muncești deloc. Ți-am spus c-o să-ți port de grijă și așa voi face.

Sora ei își îndreptă umerii slabi și își ridică bărbia.

– Voi rămâne aici, cu domnul Felix Hopple.

Coral se uită o clipă la ea. Pearl nu se clinti.

– De ce? întrebă ea în cele din urmă, calmă.

– Mi-a cerut voie să mă curteze, și i-am spus că sunt de acord.

– Și când va descoperi ce ești?

– Cred că știe deja. Pearl văzu întrebarea de pe chipul surorii ei și clătină rapid din cap. Nu, nu i-am spus eu, dar ultima mea ședere aici n-a fost chiar un secret. Și dacă nu știe încă, îi voi spune chiar eu. Cred că mă va accepta oricum.

– Chiar dacă el îți acceptă fosta viață, spuse Coral blând, s-ar putea să nu o facă ceilalți.

– O, știu că va fi greu. Nu mai sunt o tânără cu capul în nori. Dar e un gentleman adevărat. Pearl îngenunche lângă scaunul lui Coral. E atât de bun cu mine și mă privește de parcă aș fi o doamnă.

– Așa că vei rămâne aici?

– Poți să spui și-așa, spuse Pearl încet și-o luă pe Coral de mână. Am putea începe o viață nouă aici, am putea avea familii, ca oamenii normali. Am putea avea o căsuță ca asta, și-ai putea locui cu mine. Nu-i așa c-ar fi minunat?

Coral își privi mâna, întrepătrunsă cu a surorii ei mai mari. Degetele lui Pearl aveau o culoarea gălbuie, și cicatrici mici, abia vizibile, în jurul articulațiilor degetelor, amintiri ale anilor ei de muncă. Mâna ei însă era albă, netedă și anormal de moale. O retrase din strânsoarea lui Pearl.

– Mă tem că nu pot rămâne aici. Coral încercă să zâmbească, dar nu putu. Locul meu e în Londra. Pur și simplu nu mă simt bine în altă parte.

– Dar…

– Șșșt, dragă. Soarta mi-a fost pecetluită cu mult timp în urmă. Coral se ridică și-și scutură fustele. În plus, aerul ăsta proaspăt și soarele nu-mi fac bine la ten. Hai înăuntru și ajută-mă să împachetez.

– Dacă asta vrei, spuse Pearl încet.

– Da. Coral își întinse mâna, să o ridice pe sora ei. Mi-ai spus ce simte domnul Hopple pentru tine, dar nu mi-ai spus ce simți tu pentru el.

– Mă face să mă simt bine și în siguranță. Pearl roși. Și sărută așa frumos.

– O tartă cu brânză și lămâie, murmură Coral. Și mereu ți-a plăcut tarta cu brânză cu lămâie.

– Cum?

– Nu contează, dragă. Coral o sărută ușor pe sora ei pe obraz. Mă bucur că ai găsit bărbatul potrivit pentru tine.

– Și, în plus, teoria dumitale de rahat adâncește doar bănuiala că suferi acum de senilitate în stare avansată. Condoleanțele mele.

Anna notă frenetic cuvintele, în timp ce Edward se plimba furios de colo-colo în fața biroului ei din lemn de trandafir. Nu mai scrisese până atunci după dictare și descoperi cu groază că era mai greu decât crezuse. Și cu siguranță nu o ajuta faptul că Edward își compunea scrisorile usturătoare

într-un ritm infernal.

Cu colțul ochiului, observă că *Prințul Corb* era din nou pe biroul ei. De când merseseră cu faetonul, cu două zile în urmă, se părea că ea și Edward se jucau cu cartea. Într-o dimineață, găsise cartea pe biroul ei. I-o înapoiase fără să spună ceva, dar după prânz ajunsese din nou pe biroul ei. O pusese atunci pe masa lui Edward, din nou, iar procesul se repetă. De mai multe ori. Momentan, încă nu-și făcuse curaj să întrebe ce însemna mai exact cartea pentru el și de ce voia să i-o dăruiască.

Edward se îndreptă spre ea în timp ce dicta.

– Poate că decăderea dumitale mintală se trage din familie. Își propti un pumn pe biroul ei. Îmi amintesc că unchiul dumitale, ducele de Arlington, era la fel de încăpățânat privind creșterea porcinelor. Într-adevăr, unii spun că ultima lui criză de apoplexie a venit în urma unei discuții prea încinse despre cum să crești porci. Ți se pare că e cam cald aici?

Anna ajunsese până la *cald,* când își dădu seama că ultima întrebare îi era adresată ei. Își ridică privirea și-l văzu dându-și jos haina.

– Nu, mi se pare că e destul de plăcut. Zâmbetul ei ezitant înlemni când Edward își trase eșarfa de la gât. Mie mi-e foarte cald, spuse el. Își desfăcu nasturii de la cămașă.

– Ce faci? scânci Anna.

– Dictez o scrisoare? Contele își arcui sprâncenele, făcând pe inocentul.

– Te dezbraci!

– Nu, m-aș dezbrăca dacă mi-aș da jos cămașa, spuse Edward, făcând exact asta.

– Edward!

– Da, dragă?

– Ia-ți cămașa pe tine chiar acum, șuieră Anna printre dinți.

– De ce? Bustul meu ți se pare ofensator? Edward se sprijini cu nonșalanță pe biroul ei.

– Da. Anna se înfioră când îi văzu expresia. Nu! Ia-ți cămașa pe tine.

– Sigur nu ți-e scârbă de cicatricile mele? Se aplecă mai mult spre ea, pipăindu-și urmele de pe piept.

Ea îi urmări neajutorată mâna hipnotică înainte să-și întoarcă privirea. O replică usturătoare i se opri pe vârful limbii. O opri dezinvoltura intenționată a lui Edward. Era evident că întrebarea era importantă pentru bărbatul ăsta enervant.

Oftă.

– Nu mi-e scârbă deloc de tine, și o știi prea bine.

– Atunci atinge-mă.

– Edward…

– Fă-o, șopti Edward. Trebuie să știu. O prinse de mână și o trase în picioare în fața lui.

Anna îl privi, oscilând între decență și dorința de a-l liniști. Bineînțeles, problema era că voia să-l atingă. Prea mult chiar.

El aștepta.

Ea își ridică mâna. Ezită. Apoi îl atinse. Își puse palma, tremurândă, în punctul în care se întâlneau gâtul și pieptul lui Edward, acolo unde-i putea simți bătăile de neînduplecat ale inimii. Ochii lui părură să devină, dacă acest lucru era măcar posibil, și mai negri când se uită la ea. Se

chinui să inspire când își trecu mâna pe mușchii lui fermi. Simți adânciturile cicatricilor lăsate de vărsat; se opri și încercui încet una cu degetul mijlociu. El închise ochii, de parcă ar fi avut pleoapele prea grele. Trecu la o altă cicatrice și-și plimbă degetul și pe aceasta. Își privi mâna și se gândi la durerea de demult pe care o reprezentau cicatricile acestea. Durerea pe care o simțise trupul unui băiețel și durerea pe care o simțise sufletul lui. Nu se auzea nici un zgomot, cu excepția respirațiilor lor grele. Nu mai explorase niciodată pieptul unui bărbat într-un mod atât de detaliat. O făcea să se simtă atât de bine. Era senzual. Într-un fel, mai intim decât actul sexual în sine.

Îl privi. El avea buzele ușor depărtate, umede pe unde își trecuse limba peste ele. Evident, era la fel de afectat ca ea. Se excită când își dădu seama că avea atâta putere asupra lui prin simpla ei atingere. Dădu peste părul negru, creț, de pe pieptul lui umed de la transpirație. Ea își vârî încet degetele prin învălmășeala aceea, privind firele încolăcindu-se în jurul buricelor degetelor ei, vrând parcă s-o țină acolo. Îi simțea esența masculină ridicându-se odată cu căldura pe care o emana.

Se aplecă în față, atrasă de o forță pe care nu o putea controla. Părul de pe pieptul lui îi gâdilă buzele. Își îngropă nasul în căldura lui. Pieptul lui se mișca acum convulsiv. Ea deschise gura și expiră. Limba i se furișă ca să simtă sarea de pe pielea lui. Unul dintre ei – sau poate amândoi – gemu. Îl prinse de mijloc, și simți impulsul de-a se apropia de el. Continuă să exploreze cu limba: păr care o gâdila, sudoarea înțepătoare, striațiile unui sfârc masculin.

Gustul sărat al propriilor ei lacrimi.

Își dădu seama că plângea încet, lacrimile prelingându-i-se pe față și amestecându-se cu umezeala de pe trupul lui Edward. Nu avea nici un sens, dar nu putea să-și stăpânească lacrimile. Așa cum nu putea să-și stăpânească trupul să nu tânjească după acest bărbat sau inima să nu… *îl iubească.*

Se îndreptă brusc când își dădu seama de asta și mintea i se limpezi puțin. Inspira tremurând, după care se eliberă din strânsoarea lui Edward.

Brațele lui se încordară.

– Anna…

– Te rog. Dă-mi drumul. Vocea i se păru și ei aspră.

– Fir-ar să fie! Dar el își desfăcu brațele, dându-i drumul.

Ea se îndepărtă repede.

El se încruntă.

– Dacă crezi c-o să uit asta…

– Nu trebuie să mă avertizezi. Râse atât de temător, pe punctul de a-și pierde complet cumpătul. Știu deja că nu uiți și nu ierți nimic.

– Fir-ar *să fie*, știi pe naiba…

Se auzi o bătaie în ușa bibliotecii. Edward se opri și se îndreptă, trecându-și nerăbdător o mână prin păr și deranjându-și coada.

– Ce-i?

Domnul Hopple aruncă o privire pe după ușă. Clipi uimit când îl văzu pe conte dezbrăcat, dar reuși totuși să îngaime:

– M-mă scuzați, milord, dar John spune că fierarul încă lucrează la una dintre roțile din spate ale

trăsurii.

Edward se încruntă la intendent și își apucă brusc cămașa.

Anna profită de oportunitate și se șterse pe furiș pe obraji.

– Mă asigură că va mai dura doar o zi în plus, continuă domnul Hopple. Cel mult, două.

– N-am atâta timp la dispoziție, omule. Edward se îmbrăcă la loc, se răsuci și începu să caute ceva prin biroul lui, trântind o grămadă de hârtii. Vom lua faetonul, iar servitorii pot veni după noi când e gata trăsura.

Anna își ridică bănuitoare privirea. Era prima dată când auzea de o călătorie. Doar nu îndrăznea? Domnul Hopple se încruntă.

– *Noi,* milord? Nu știam că…

– Secretara mea mă va însoți la Londra, bineînțeles. Voi avea nevoie de serviciile ei dacă vreau să termin manuscrisul.

Intendentul făcu ochii mari, îngrozit, dar Edward nu observă. O privi provocator pe Anna. Aceasta inspiră scurt, mută.

– D-dar, milord! se bâlbâi domnul Hopple, scandalizat.

– Trebuie să termin manuscrisul. Edward vorbi înspre Anna, ochii lui negri arzând. Secretara mea va lua notițe la întâlnirea Societății Agricole. Va trebui să mă ocup de mai multe chestiuni de afaceri care au legătură cu moșiile mele. Da, cred că e esențial ca secretara mea să călătorească cu mine, încheie el pe un ton mai jos, mai intim.

Domnul Hopple izbucni:

– Dar e-e… ei bine! Femeie. O femeie necăsătorită, iertați-mi îndrăzneala, doamnă Wren. Nu se cuvine deloc să călătorească…

– Într-adevăr. Într-adevăr, îl întrerupse Edward. Vom lua o însoțitoare cu noi. Să aduceți mâine una cu dumneavoastră, doamnă Wren. Vom pleca înainte să se lumineze de zi. Vă voi aștepta în curte. După care ieși cu pași apăsați din încăpere.

Domnul Hopple îl urmă, bombănind obiecții inutile.

Anna nu știa dacă să râdă sau să plângă. Simți o limbă aspră, umedă pe palmă și se uită în jos, unde-l văzu pe Jock gâfâind lângă ea.

– Ce mă fac?

Dar câinele doar oftă și se rostogoli pe spate, cu labele în sus, ceea ce nu-i răspunse deloc la întrebare.

Capitolul 19

Aurea plânse pentru tot ce pierduse, singură în deșertul nesfârșit. Dar, după o vreme, își dădu seama că singura ei speranță era să îl găsească pe soțul ei, care dispăruse, și să își răscumpere greșeala.

Așa că o porni în căutarea Prințului Corb.

În primul an, îl căută pe pământurile dinspre est. Acolo locuiau oameni ciudați și animale și mai ciudate, dar nu auzise nimeni de Prințul Corb.

În al doilea an, se duse spre nord. Acolo, vânturi reci ca gheața suflau peste oameni de la răsăritul soarelui la apus, dar nimeni nu auzise de Prințul Corb.

În al treilea an exploră pământurile vestice. Acolo, palate luxuriante se înălțau spre cer, dar nimeni nu auzise de Prințul Corb.

În al patrulea an, navigă spre cel mai sudic punct de pe glob. Acolo, soarele strălucea prea aproape de pământ, dar nimeni nu auzise de Prințul Corb…

din *Prințul Corb*

– Îmi pare foarte rău, dragă, se fâstâci Mama Wren în seara aceea, privind-o pe Anna împachetând. Dar știi că trăsurile deschise îmi fac rău la stomac. De fapt, doar când mă gândesc la asta, e destul ca să… să…

Anna își ridică scurt privirea. Soacra ei căpătase o ușoară nuanță de verde.

O împinse ușor pe femeia mai în vârstă pe un scaun.

– Așază-te și respiră. Vrei niște apă? Anna încercă să deschidă singura fereastră din încăpere, dar era blocată.

Mama Wren își duse o batistă la gură și închise ochii.

– O să fiu bine imediat.

Anna turnă niște apă dintr-un urcior de pe măsuța de toaletă și îi puse paharul în mână. Femeia mai în vârstă sorbi din el și începu să-și recapete culoarea în obraji.

– Ce păcat că Coral a plecat atât de brusc. Mama Wren îi repetase asta toată ziua, cu mici variații.

Anna strânse din buze.

Fanny le trezise în dimineața aceea după ce găsise un bilețel în bucătărie. În bilețel, Coral le mulțumea doar pentru grija lor. Anna dăduse fuga la etaj să se uite în camera în care dormise Coral,

dar aceasta era goală și patul era deja făcut. Acolo găsi un bilețel prins de pernă. Coral le ruga să o mai țină pe Pearl la ele și le lăsase și niște monede de aur care căzuseră pe podea când Anna desfăcuse biletul.

Anna încercase să-i dea banii lui Pearl, dar femeia clătinase din cap și se dăduse în spate.

– Nu, doamnă. Banii ăia sunt pentru dumneavoastră și pentru doamna Wren. Ați fost cele mai bune prietene pe care le-am avut vreodată.

– Dar o să ai nevoie de ei.

– Și dumneavoastră, și doamna Wren aveți nevoie de ei. În plus, încep curând să lucrez. Roșise. La conac.

Anna clătină din cap.

– Sper că se simte bine Coral. Vânătăile ei abia începuseră să se vindece. Pearl nici măcar nu știe unde s-ar fi putut duce, decât înapoi la Londra.

Mama Wren își apăsă o mână pe frunte.

– Dacă ar fi așteptat puțin, te-ar fi putut însoți la Londra.

– Poate că Pearl nu s-ar supăra să înceapă să lucreze la conac mai târziu și să meargă mai întâi cu mine.

Anna trase un sertar al măsuței de toaletă și căută o pereche de ciorapi fără găuri.

– Cred că Pearl ar prefera să rămână aici. Soacra ei puse cu grijă paharul pe podea, lângă scaun. Se pare că a cunoscut un domn la conac.

– Serios? Anna se întoarse pe jumătate, cu mâinile pline de ciorapi. Despre cine crezi că e vorba? Unul dintre lachei?

– Nu știu. Alaltăieri m-a întrebat despre casă și cine lucrează acolo. După care a bombănit ceva despre albine.

– E vreun apicultor la conac? Anna se încruntă gânditoare, apoi clătină din cap, împachetă o pereche de ciorapi și-i puse în geantă.

– Din câte știu eu, nu. Mama Wren ridică din umeri. Oricum, mă bucur că lordul Swartingham a hotărât să te ia la Londra cu el. E un bărbat atât de bun. Și e interesat de tine, dragă. Poate că te va întreba ceva important acolo.

Anna tresări.

– M-a cerut deja în căsătorie.

Mama Wren sări în picioare și chicoti mai ceva ca o fată.

– Iar eu l-am refuzat, termină Anna.

– Da? o privi îngrozită soacra ei.

– Da. Împachetă cu grijă o cămașă și-o puse în geantă.

– La naiba cu Peter! Cealaltă femeie bătu din picior.

– Mamă!

– Îmi pare rău, dragă, dar știi la fel de bine ca mine că nu l-ai fi refuzat pe bărbatul ăsta încântător dacă n-ar fi fost fiul meu.

– Nu…

– Haide, haide, n-are sens să-i găsești scuze. Mama Wren părea chiar neînduplecată. Bunul

Dumnezeu știe că l-am iubit pe Peter. A fost singurul meu fiu, și-a fost o scumpete de băiat. Dar ce ți-a făcut în timpul căsniciei a fost pur și simplu de neiertat. Dacă soțul meu ar fi trăit pe-atunci, ar fi pus biciul pe spinarea lui.

Anna simți cum o podidesc lacrimile.

– Nu mi-am dat seama că știai.

– N-am știut. Mama Wren se așeză din nou, cu o bufnitură. Până ultima oară când s-a îmbolnăvit. Avea febră și-a început să vorbească într-o noapte, când îl vegheam. Tu te culcaseși deja.

Anna își privi mâinile, ca să își ascundă lacrimile care îi începțoșau privirea.

– A fost atât de supărat când a aflat că nu pot avea copii. Îmi pare rău pentru asta.

– Și mie îmi pare rău. Că n-ați putut avea copii.

Anna își șterse fața cu palma și auzi fustele soacrei ei foșnind în timp ce aceasta se apropie de ea. Niște brațe durdulii și calde o îmbrățișară.

– Dar te-a avut pe tine. Știi ce fericită am fost când Peter s-a însurat cu tine?

– O, Mamă…

– Ai fost – *ești* – fiica pe care n-am avut niciodată, murmură Mama Wren. M-ai îngrijit în toți acești ani. În multe feluri, m-am apropiat mai mult de tine decât de Peter.

În mod inexplicabil, Anna începu să plângă și mai tare.

Mama Wren o ținu strâns în brațe, legănându-se ușor. Anna plânse cu hohote mari care îi frângeau inima și îi dădeau dureri de cap. Era atât de dureros ca această parte a vieții ei să fie scoasă la iveală, când ea o ținuse ascunsă atâta vreme. Infidelitatea lui Peter fusese rușinea ei secretă, pe care o îndurase și pentru care suferise de una singură. Și totuși, în tot acest timp, Mama Wren știuse, ba mai mult, nu o învinuise pe ea. Cuvintele ei i se părură o absolvire de păcate.

Într-un final, hohotele de plâns ale Annei se răriră și, în cele din urmă, se opriră de tot, dar își ținea în continuare ochii închiși. Se simțea atât de istovită, membrele părându-i-se grele și nemișcate.

Femeia mai în vârstă o ajută să se întindă pe pat și o acoperi.

– Odihnește-te.

Mama Wren o mângâie tandru cu mâna ei rece și moale, dându-i la o parte părul de pe frunte, și Anna o auzi murmurând:

– Te rog, draga mea, fii fericită.

Anna se întinse, somnoroasă, și ascultă zgomotul tocurilor celeilalte femei, coborând pe scări. Chiar dacă o durea capul, se simțea împăcată.

– A plecat la Londra? spuse Felicity pe un ton atât de ridicat, că vocea aproape i se frânse.

Două doamne care treceau pe lângă casa familiei Wren se uitară la ea. Ea le întoarse spatele. Doamna Wren cea în vârstă o privi ciudat.

– Da, chiar azi-dimineață, cu contele. Lordul Swartingham spunea că nu se poate lipsi de ea la întâlnirea clubului. Nu-mi vine acum numele, Agroli sau ceva de genul ăsta. E uimitor cu ce se amuză gentlemenii, nu-i așa?

Felicity zâmbi forțat și-o ascultă pe bătrână îndrugând vrute și nevrute, chiar dacă îi venea să țipe de nerăbdare.

– Da, dar când se va întoarce?

– O, cred că în câteva zile. Doamna Wren se încruntă gânditoare. Poate chiar o săptămână? Sigur nu mai mult de două săptămâni.

Felicity simți cum zâmbetul i se schimbă într-o grimasă. Dumnezeule mare, oare era senilă?

– Într-adevăr. Ei bine, trebuie să plec. Știți, am multe treburi de rezolvat.

Când văzu că doamna Wren nu mai zâmbea, își dădu seama că nu își luase un rămas-bun prea politicos, dar nu avea timp de astea. Se urcă în trăsură, lovi tavanul și mârâi când vehiculul se puse în mișcare. De ce fusese Chilly atât de indiscret? Și care dintre servitorii ei bârfise? Când o să pună mâna pe trădător, se va asigura că nu va mai lucra în ținutul acesta. Chiar azi-dimineață moșierul se enervase foarte tare în timpul micului dejun. Îi poruncise să-i spună cine ieșise pe furiș din camera ei cu o săptămână înainte. Îi tăiase orice poftă de ouă înăbușite.

Chilly ar fi trebuit să se cațăre pe fereastră, în loc să folosească intrarea servitorilor. Dar nu, insistase că avea să-și rupă ciorapii în piatra din care era făcut pervazul. Ce bărbat prost și îngâmfat! Și de parcă bănuielile lui Reginald cu privire la Chilly n-ar fi fost de-ajuns, tocmai ieri comentase despre părul roșcat al Cynthiei. Se părea că nimeni din familia Clearwater nu mai avusese părul roșcat de o grămadă de vreme. Poate chiar niciodată.

„Păi, bineînțeles că nu, prostule”, își dorise Felicity să strige. „Părul ei roșu nu e din partea ta.” În schimb, menționase vag ceva despre părul arămiu al bunicii ei și schimbă rapid subiectul la ogari, o temă de discuție care îl fascina mereu pe soțul ei.

Felicity își trecu degetele peste coafura ei perfectă. De ce se uita moșierul la fiicele lui chiar acum, după atâta vreme? Dacă mai apărea și scrisoarea aia, pe lângă bănuielile despre Chilly, probabil că avea mult de suferit. Se înfioră. Poate că avea să fie izgonită la o fermă în paragină. Sau chiar *să divorțeze,* cea mai groaznică dintre sorți. De neconceput. Nu pentru Felicity Clearwater.

Trebuia să o găsească pe Anna și să obțină scrisoarea.

Anna se răsuci pe partea cealaltă și pocni perna grea probabil pentru a o suta oară. Cum să doarmă când aștepta să fie atacată de un conte care îi dădea târcoale?

Nu fusese deloc surprinsă azi-dimineață, când Fanny, numită însoțitoarea ei, fusese trimisă în altă trăsură, care avea să vină în urma lor. Așa că Anna călătorise spre Londra singură cu Edward în faeton. Îl pusese pe Jock între ei pe bancheta faetonului și aproape că fusese dezamăgită când Edward nu păruse să fi observat. Merseseră toată ziua și ajunseseră la casa lui Edward din Londra după lăsarea întunericului. Se părea că îi treziseră pe servitori. Majordomul, Dreary, le deschise ușa în cămașă de noapte și bonetă. Totuși, slujnicele, căscând somnoroase, aprinseseră focul și găsiseră o gustare rece pentru ei.

După care Edward îi urase politicos noapte bună și îi spuse menajerei să o conducă în camera ei. Din moment ce trăsura servitorilor în care era Fanny nu apăruse încă, Anna avea tot dormitorul la dispoziție. Camera ei avea o mică ușă de legătură care îi stârnise foarte multe bănuieli. Dormitorul era mult prea grandios ca să fie o simplă cameră pentru oaspeți. Doar nu îi dăduse dormitorul contesei, nu-i așa? N-ar fi îndrăznit!

Oftă. De fapt, ar fi îndrăznit.

Ceasul de pe poliță anunțase deja ora unu. Era sigură că dacă Edward ar fi venit la ea, ar fi făcut-o mai devreme. Nu că l-ar fi ajutat cu ceva să încerce ușile. Le încuiase pe amândouă.

Auzi pași hotărâți, masculini urcând scările.

Înlemni, ca un iepure de câmp umbrit de o pasăre de pradă. Se uită spre ușa care dădea în hol. Pașii se apropiară, încetinind în dreptul ușii ei. Se opriră.

Anna își concentră toată atenția pe mânerul ușii.

Urmă o pauză, după care auzi din nou pași. Apoi o ușă ceva mai departe se deschise, după care se închise la loc. Anna se lăsă din nou pe perne. Evident, era ușurată de această răsturnare de situație. Foarte, foarte ușurată. Oare nu ar fi fost ușurată orice doamnă respectabilă că *nu* avea să fie sedusă de un conte diabolic?

Se întreba oare cum și-ar fi făcut o doamnă respectabilă apariția în dormitorul unui conte diabolic pentru a fi sedusă, când auzi încuietoarea ușii de legătură descuindu-se. Edward intră agale în camera ei, cu o cheie și două pahare.

– M-am gândit că poate ai vrea niște coniac? Făcu un semn cu paharele.

– Eu, ăă… Anna se opri și-și drese vocea. Nu vreau coniac.

El mai ținu paharele ridicate o clipă, după care le coborî.

– Nu? Ei bine…

– Dar ești bine-venit să-l bei aici. Cuvintele Annei se întrepătrunseră cu ale lui Edward.

El se uită la ea în tăcere.

– Cu mine, adăugă ea. Simți cum se îmbujorează.

Edward se întoarse cu spatele și, pentru o clipă înspăimântătoare, Anna crezu că avea totuși să plece. Dar acesta puse paharele pe masă, se întoarse din nou spre ea, și începu să-și dea jos eșarfa.

– De fapt, n-am venit pentru un pahar târziu de băutură.

Annei i se tăie respirația.

El își aruncă eșarfa pe un scaun și își dădu jos cămașa. Privirea Annei fu imediat atrasă de pieptul gol.

El o privi.

– Nici un comentariu? Cred că e prima dată când se întâmplă.

Se așeză pe pat și-și scoase mai întâi cizmele, apoi ciorapii. Patul se lăsă sub greutatea lui. Se ridică și își duse mâinile la nasturii pantalonilor.

I se tăie respirația.

Edward zâmbi cu viclenie, după care își desfăcu nasturii. Apucă betelia și își dădu jos și pantalonii, și indispensabilii dintr-o singură mișcare. Apoi se îndreptă și nu mai zâmbi.

– Dacă ai de gând să spui nu, fă-o acum. Păru doar puțin nesigur.

Anna îl măsură din priviri. De la ochii de abanos cu gene bogate, la umerii lați și musculoși, la abdomenul plat, la bărbăția tot mai groasă, la coapsele lui puternice și pulpele păroase și, în final, la picioarele lui mari, osoase. La Grota Afroditei, lumina fusese slabă, așa că voia să și-l poată aminti așa cum îl vedea acum, știind că nu avea să-l mai vadă vreodată în postura asta. Era frumos, stând așa în picioare, oferindu-i-se în lumina lumânărilor. Își dădu seama că avea gâtul prea încordat ca să poată vorbi, așa că își întinse pur și simplu brațele spre el.

Edward închise ochii preț de o secundă. Oare chiar crezuse că avea să-l izgonească? Apoi se duse fără să scoată vreun sunet spre pat. Se opri lângă ea. Înclinându-și capul elegant, ridică o mână și trase de panglica ce-i ținea părul în coadă. Acesta i se revărsă negru și mătăsos peste umerii cu cicatrici. Se urcă în pat și se aplecă peste ea, părul lui gâdilând fața ei. Își coborî capul și o sărută ușor pe obraji, pe nas și pe ochi. Ea încercă să își ridice buzele spre ale lui, dar el reuși să-i scape. Până ea își pierdu răbdarea.

Avea atâta nevoie de gura lui.

– Sărută-mă. Își înfipse degetele în părul lui bogat și îl trase spre ea.

El îi cuprinse gura cu a lui, inspirându-i răsuflarea, și i se păru ca o binecuvântare. Era atât de bine. Acum o știa. Pasiunea aceasta dintre ei era cel mai perfect lucru din lume.

Ea se zvârcoli, încercând să se apropie de el, dar el se așezase cu mâinile și genunchii de-o parte și de alta a trupului ei, țintuind în loc cuvertura. Era prinsă acolo. Nu se grăbi, sărutând-o mai întâi aspru, apoi blând, și apoi din nou aspru, până ea simți cum dorința îi topește măruntaiele.

Brusc, Edward se ridică în genunchi. Pieptul îi era acoperit de o peliculă fină de sudoare. Ea gemu încet când îl văzu. Era atât de magnific, atât de frumos și în momentul acesta era tot numai al ei.

El se uită la ea, apoi în jos și îi trase cuvertura de pe sâni. Era îmbrăcată doar cu cămașa de noapte. Îi întinse pânza subțire peste sâni și-o privi. Anna își simți sfârcurile întărindu-i-se la atingerea materialului. Erau încordate și pline de dorință, așteptând atingerea lui. El se aplecă, își puse gura umedă peste un sfârc și îl supse prin cămașa de noapte. Senzația fu atât de intensă, încât Anna își arcui spatele. El trecu la celălalt sfârc și îl supse și pe acela, până când vârfurile sânilor ei erau acoperite într-un material transparent și umed. Se retrase și suflă peste primul, apoi peste celălalt, iar ea icni și se zvârcoli.

– Nu te mai juca. Cerule, ai milă de mine și atinge-mă. Nu-și recunoscu propria voce, atât de răgușită era.

– Cum dorești.

Îi apucă decolteul cămășii de noapte și sfâșie materialul subțire. Sânii ei goi simțiră aerul răcoros al nopții. Preț de o secundă, Anna se rușină. În noaptea asta nu purta nici o mască. Acum era ea însăși și făcea dragoste cu Edward. Nu se mai putea preface; îi putea vedea chipul, emoțiile. Apoi el se mai aplecă o dată spre ea și-i prinse sfârcul în gură. Când îl simți sugându-l fierbinte, după răceala materialului umed, aproape că își pierdu mințile. În același timp, el își trecu degetele lungi peste feminitatea ei.

Anna înlemni, așteptând cu respirația tăiată, în timp ce el găsi ce căuta și începu să facă mișcări circulare viclene cu degetul mare. O, Doamne, ce bine era! Știa exact cum s-o atingă. Scânci, șoldurile ei urmându-i instinctiv mâna. El își înfipse degetul adânc în ea, iar ea se cutremură, ajungând la punctul culminant.

Îi simți respirația șoptită pe pleoape.

– Uită-te la mine.

Ea întoarse capul în direcția șoaptei, dar fără să deschidă ochii, extaziată.

– Anna, uită-te la mine.

Deschise ochii. Edward stătea deasupra ei, îmbujorat, cu nările zvâcnindu-i.

– Acum voi intra în tine.

Îi simți erecția înghiontindu-i intrarea umedă.

– Anna, scumpa mea Anna, uită-te la mine, îi șopti ademenitor Edward.

Ea făcu ochii mari.

Iar el intră de tot. Ea gemu și se arcui înspre el. *Atât de bine. Atât de perfect.* O umplea, de parcă ar fi fost amândoi creați pentru asta. De parcă ar fi fost făcuți unul pentru celălalt. Îi cuprinse șoldurile cu coapsele și-l privi. Avea ochii închiși și pe față i se citea dorința pură. O șuviță neagră de păr i se lipise de maxilar.

Atunci deschise ochii și-o învălui cu intensitatea lor neagră.

– Sunt în tine și tu mă ții. Din clipa asta nu mai putem da înapoi.

Ea țipă când îl auzi și pieptul păru să-i tremure. Îl cuprinse cu brațele și se ținu de el, în timp ce el o penetră din nou și din nou, până când mintea i se goli de orice gânduri. El iuți ritmul și gemu, privind-o în ochi, de parcă ar fi încercat să-i spună ceva imposibil de rostit. Ea îi atinse fața cu o mână.

Trupul lui mare păru să se frângă tot. Se împinse tare în ea. Anna fu cuprinsă de o bucurie atât de puternică, încât n-o putu stăpâni și gemu în extaz. El își azvârli capul pe spate în același timp și își dezveli dinții, țipând de plăcere. O căldură îi inundă pântecele, inima și însuși sufletul.

Trupul lui greu rămase peste al ei și îi simțea bătăile inimii. Anna oftă. După care el se rostogoli moale de pe ea. Anna se întoarse pe o parte și se ghemui, simțind o durere plăcută în membre. Ultimul lucru pe care îl simți înainte să adoarmă fură mâinile lui Edward pe stomacul ei, trăgând-o înapoi spre trupul lui cald.

Capitolul 20

În al cincilea an de căutare, târziu într-o noapte ploioasă, Aurea își croia drum printr-o pădure întunecată, înfiorătoare.

Era îmbrăcată cu zdrențe care abia de-i acopereau trupul; picioarele îi erau desculțe și pline de bășici, și era complet pierdută și istovită. Mai avea doar o coajă de pâine. Văzu o lumină pâlpâind în întuneric. Într-un luminiș zări o cabană. Când bătu la ușă, o babă știrbă, bătrână și cocoșată apăru în prag și-o invită să intre.

– A, draga mea, cârâi bătrâna. E o noapte prea friguroasă ca să fii singură afară. Intră și încălzește-te lângă focul meu. Dar mă tem că nu am nimic de-ale gurii să-ți ofer, căci n-am nimic de pus pe masă. Dar ce n-aș da să am ce mânca!

Când auzi asta, Aureei i se făcu milă de bătrână. Își vârî mâna în buzunar și-i oferi ultima ei bucățică de pâine…

din *Prințul Corb*

Un țipăt ascuțit, ca de femeie, îl trezi pe Edward din somn în dimineața următoare. Se ridică brusc în șezut, șocat, și se holbă la sursa zgomotului îngrozitor. Davis, cu părul lui cenușiu ciufulit în jurul feței, se holba la el absolut îngrozit.

Lângă Edward, o voce feminină protestă somnoroasă. Dumnezeule! Edward azvârli rapid cuvertura peste Anna.

– În numele a tot ce-i sfânt, Davis, ce te-a mai apucat acum? țipă Edward simțind cum se îmbujorează.

– Nu-i de-ajuns că mergeți tot timpul la bordeluri; dar ați adus și-acasă o… o… Valetul încerca să găsească un cuvânt potrivit.

– Femeie, termină Edward propoziția pentru el. Dar nu de genul la care te gândești tu. E logodnica mea.

Cuvertura începu să se ridice. El își puse o mână pe marginea de sus, țintuindu-l pe ocupant.

– Logodnică! Poate că-s bătrân, dar nu-s prost. Nu este domnișoara Gerard.

Cuvertura bombăni amenințător.

– Cheamă slujnica să aprindă focul, îi porunci Edward disperat.

– Dar…

– Du-te!

Prea târziu.

Anna reușise să-și croiască loc pe sub cearșafuri și scoase capul de sub ele. Avea părul delicios de ciufulit și gura păcătos de umflată. Edward simți cum o parte din trupul lui se umfla la rândul ei. Anna și Davis se priviră. Mijiră ochii simultan.

Edward gemu și-și trânti capul în palme.

– Dumneata ești valetul lordului Swartingham? Nici o altă femeie surprinsă într-o poziție compromițătoare nu reacționase atât de civilizat.

– Bineînțeles. Și dumneata ești…

Edward îi aruncă lui Davis o încruntătură care promitea dezmembrare, schilodire și apocalipsă.

Davis se opri și continuă mai atent:

– Ăă, doamna milordului.

– Într-adevăr. Anna își drese vocea și își scoase un braț de sub cuvertură ca să își dea părul la o parte de pe față.

Edward se încruntă și îi întinse mai bine cearșafurile în jurul umerilor. N-ar fi trebuit să se deranjeze. Davis se holba la tavan.

– Poate că, spuse Anna, ai putea să-i aduci ceai domniei sale și să trimiți o slujnică să se ocupe de foc?

Davis profită de această idee nouă.

– Imediat, doamnă.

Ieșea cu spatele pe ușă, când Edward îl opri.

– Peste o oră.

Valetul păru scandalizat, dar nu spuse nimic, o premieră pentru Edward. Ușa se închise în urma lui. Edward sări din pat, se duse cu pași mari spre ea și răsuci cheia în broască. O aruncă în partea cealaltă a camerei, unde se lovi de perete. Reveni în pat înainte ca Anna să aibă timp să se ridice măcar în șezut.

– Valetul tău e destul de neobișnuit, spuse ea.

– Da. Apucă cearșaful și-l trase complet de pe pat, făcând-o să icnească.

Își desfătă privirea cu trupul ei cald, somnoros și gol. Mârâi a aprobare și erecția lui de dimineață se întări și mai tare. Ce mod minunat de-a se trezi!

Ea se linse pe buze, o mișcare pe care penisul lui o aprobă în totalitate.

– Am… am observat că cizmele tale sunt rareori lustruite.

– Davis e complet incompetent. Își puse mâinile de-o parte și de alta a șoldurilor ei și începu s-o sărute ușor pe picioare, de jos în sus.

– Oh! Pentru o clipă, Edward crezu că reușise să-i distragă atenția, dar ea continuă: Atunci, de ce-l păstrezi în slujbă?

– Tata mi l-a dăruit pe Davis ca valet. Nu era prea atent la conversație. Își simțea propriul miros pe corpul Annei, iar asta îi oferea o satisfacție primitivă.

– Deci îl păstrezi din motive sentimentale… Edward!

Icni când el își îngropă nasul în părul ei și inhală. Mirosul lui era cel mai puternic aici, între cârlionții ei aurii, atât de moi și de frumoși în lumina dimineții.

– Bănuiesc că da, îi spuse el îngropat în părul ei, făcând-o să se zvârcolească. Și mi-e drag netrebnicu' ăsta bătrân și diabolic. Uneori. Mă știe din copilărie și mă tratează fără o iotă de respect. E antrenant. Sau cel puțin diferit.

Ochii ei căprui erau aproape ascunși sub genele dese.

– Fă dragoste cu mine.

Ceva din el, poate inima lui, se opri preț de o secundă.

– Anna.

Avea buze moi și supuse. Nu se purtă deloc blând, dar ea nu protestă. Își deschise dulce gura și se dărui tot mai mult, până el nu mai rezistă.

Rămase acolo preț de o clipă, gâfâind, apoi se rostogoli de pe ea înainte să o zdrobească. Se lăsă pe spate, cu un braț peste ochi și încercă să-și tragă răsuflarea.

În timp ce sudoarea i se usca pe corp, începu să se gândească la poziția în care o pusese. Acum era categoric compromisă. Aproape că-l rănise pe Davis doar pentru că se uitase urât la ea. Dumnezeu știe de ce ar fi în stare dacă cineva i-ar spune ceva, așa cum avea să se întâmple, fără îndoială.

– Trebuie să te căsătorești cu mine. Se înfioră. O spusese cam prea dintr-odată.

Se părea că și Anna era de aceeași părere. Corpul ei tresări lângă el.

– Cum?

El se încruntă. Nu era momentul potrivit să pară slab.

– Te-am compromis. Trebuie să ne căsătorim.

– Nu știe nimeni în afară de Davis.

– Și toți angajații. Crezi că n-au observat că n-am dormit în patul meu?

– Chiar și-așa. Nu știe nimeni din Little Battleford și asta e tot ce contează. Se ridică din pat și scoase o cămașă din geantă.

Edward făcu o grimasă. Doar nu era chiar atât de naivă.

– Cât crezi că va dura până să se afle și în Little Battleford? Pun pariu că vor ști înainte să ne întoarcem noi acolo.

Anna își trase cămașa pe ea și se aplecă să mai caute ceva în geantă, fundul ei ispitindu-l prin materialul subțire. Oare încerca să-i distragă atenția?

– Ești deja logodit, spuse ea, cu fermitate.

– Nu pentru mult timp. Mâine mă întâlnesc cu Gerard.

– Cum? Asta îi captă atenția. Edward, nu face nimic din ce vei regreta mai târziu. Nu mă voi căsători cu tine.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu? Se ridică în șezut, nerăbdător.

Ea se așeză pe pat și își trase un ciorap. El observă că era cârpit în apropiere de genunchi și se înfurie și mai tare. N-ar trebui să poarte zdrențe. De ce nu voia să se mărite cu el, ca să o poată îngriji cum trebuie?

– De ce nu? repetă el cât putu de încet.

Ea înghiți în sec și începu să-și ia celălalt ciorap, netezindu-l cu grijă peste degete.

– Pentru că nu vreau să mă căsătoresc dintr-un sentiment greșit de datorie.

– Corectează-mă dacă mă înșel, spuse el. Nu eu am făcut dragoste cu tine azi-noapte și apoi din nou în dimineața asta?

– Și eu sunt cea care a făcut dragoste cu tine, spuse Anna. Sunt la fel de responsabilă pentru acest act ca și tine.

Edward o privi, neștiind ce să spună, căutând un argument care să o convingă.

Începu să își prindă o jartieră.

– Peter a fost nefericit când nu am rămas însărcinată.

El aștepta. Ea oftă, fără să se uite la el.

– În cele din urmă, s-a dus la altă femeie.

„Ticălos prost și nenorocit.” Edward dădu la o parte așternuturile de pat și se duse spre fereastră.

– Erai îndrăgostită de el? Întrebarea îi lăsă un gust amar, dar se simți obligat să o pună.

– La început da, când ne-am căsătorit. Încă își netezea mătasea uzată peste pulpe. La sfârșit, nu.

– Înțeleg. Plătea pentru păcatele altui bărbat.

– Nu, nu cred că înțelegi. Ridică cealaltă jartieră și se uită la ea. Când un bărbat trădează astfel o femeie, cred că se frânge ceva în ea ce nu mai poate fi reparat.

Edward se uită pe fereastră, încercând să formuleze un răspuns. Fericirea lui depindea de ce avea să spună în continuare.

– Știu deja că ești stearpă. Se întoarse în sfârșit spre ea. Sunt mulțumit cu tine așa cum ești. Îți pot promite că nu-mi voi lua niciodată o amantă, dar doar în timp vei primi dovezi reale ale fidelității mele. La urma urmei, trebuie să ai încredere în mine.

Anna întinse jartiera printre degete.

– Nu știu dacă pot.

Edward se întoarse din nou spre fereastră, ca ea să nu-i vadă expresia. Pentru prima dată, își dădu seama că poate nu avea să fie în stare să o convingă pe Anna să se mărite cu el. Aproape că se panică.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu!

– Șșșt. O să te-audă, îi șuieră Anna la ureche.

Se aflau la prelegerea lui Sir Lazarus Lillipin despre rotația culturilor folosind napi suedezi și sfeclă furajeră. Până acum, Edward nu fusese de acord cu aproape nimic din ce spusese bărbatul. Și nici nu-și ținea pentru sine părerile.

Edward se încruntă la vorbitor.

– Ba nu. Omu’ e surd toacă.

– Atunci alții sigur o vor face.

Edward o privi indignat.

– Așa și sper. Își întoarse din nou atenția înspre vorbitor.

Anna oftă. Contele nu se purta cu nimic mai rău ca alți participanți, ba chiar mai bine decât unii

dintre ei. Era cu siguranță un public eclectic. Varia de la aristocrați în cămăși de mătase și dantelă la bărbați cu cizme noroioase, care fumau din pipă. Se înghesuiau toți într-o cafenea destul de mizerabilă despre care Edward o asigurase că era perfect respectabilă.

Anna se cam îndoia.

Chiar acum, în spate, un moșier de la țară și un filfizon începură să țipe unul la celălalt. Spera să nu se ajungă la bătaie – sau la duel, dacă tot veni vorba. Fiecare aristocrat din cameră avea o sabie ca marcă a rangului său. Chiar și Edward, care nu făcea paradă când era la țară, își pusese în această dimineață o sabie.

Îi spusese, înainte de plecare, să noteze punctele importante ale prelegerii, ca să le poată compara ulterior cu cercetările lui. Anna scrisese câte ceva cu jumătate de inimă, dar nu știa cât de util avea să fie. Nu înțelesese o mare parte din prelegere, și nu era chiar sigură ce anume era o sfeclă furajeră.

Începuse să suspecteze că principalul motiv pentru care se afla acolo era ca Edward s-o țină sub supraveghere. De dimineață insistase cu încăpățânare că trebuie să se căsătorească. Părea să aibă impresia că dacă o repeta destul de des, ea avea să cedeze într-un final. Și posibil să fi avut dreptate – dacă ar fi putut să renunțe la teamă și să aibă încredere în el.

Închise ochii și își imagină cum ar fi fost să fie soția lui Edward. Urmau să călărească împreună pe moșiile lui dimineața, după care aveau să se certe pe teme politice și apoi să aibă musafiri la cină. Urma s-o târască după el la prelegeri oculte, ca aceasta. Și aveau să împartă același pat. În fiecare noapte.

Oftă. I se părea raiul pe pământ. Edward pufni tare.

– Nu, nu, nu! Chiar și un nebun știe că nu poți semăna napi după secară!

Anna deschise ochii.

– Dacă nu-ți place deloc de om, de ce-ai venit la prezentare?

– Să nu-mi placă de Lillipin? Părea sincer surprins. E un tip de treabă. Doar că are o mentalitate învechită.

Un val de aplauze – și de huiduieli – le dădu de înțeles că prelegerea se terminase. Edward o apucă posesiv de mână și începu să se îmbrâncească înspre ușă.

O voce îi salută în stânga lor.

– De Raaf! Ai fost ademenit înapoi spre Londra de farmecul sfeclei furajere?

Edward se opri, forțând-o pe Anna să se oprească la rândul ei. Ea se uită peste umărul lui și văzu un gentleman exagerat de elegant, încălțat cu cizme roșii.

– Iddesleigh, nu mă așteptam să te văd aici. Edward își schimbă poziția, așa că nu-i putea vedea fața bărbatului. Anna încercă să se lase spre dreapta, dar o blocă un umăr masiv.

– Cum să ratez discursul plin de zel al lui Lillipin despre napii suedezi? O mână îmbrăcată în dantelă flutură elegant prin aer. Ba chiar mi-am părăsit trandafirii mei dragi îmbobociți ca să vin. Apropo, ce mai fac trandafirii pe care i-ai luat de la mine când ai fost ultima dată în capitală? Nu știam că te interesează decoratul.

– De la dumneavoastră mi-a cumpărat Edward trandafirii? Anna se împinse nerăbdătoare pe lângă el.

Bărbatul miji ochii gri, ca de gheață.

– Măi să fie, ce-avem aici?

Edward își drese vocea.

– Iddesleigh, ți-o prezint pe doamna Anna Wren, secretara mea. Doamnă Wren, dânsul este vicontele Iddesleigh.

Ea făcu o reverență, iar vicontele făcu o plecăciune și scoase o lornietă. Ochii gri care o examinară prin lentile erau mult mai isteți decât îi dăduseră de înțeles modul de a vorbi și stilul de a se îmbrăca.

– *Secretara* ta? întrebă vicontele tărăgănat. *Fas-ci-nant*. Și, din câte îmi amintesc eu, m-ai dat jos din pat la ora șase dimineața ca să alegi trandafirii ăia. Îi zâmbi lui Edward.

Edward se încruntă. Anna bătu în retragere.

– Lordul Swartingham a fost foarte generos și mi-a dăruit câțiva din trandafirii pe care i-a cumpărat pentru grădina de la moșie, născoci ea. Vă asigur că o duc foarte bine, milord. De fapt, toți trandafirii au dat puieți și câțiva dintre ei sunt înmuguriți.

Vicontele o privi din nou în ochi, și un colț al gurii îi zvâcni.

– Și uite că pitulicea îl apără pe corb. Mai făcu o plecăciune, și mai flamboiantă ca prima, și-i murmură lui Edward: Te felicit, prietene, înainte să se piardă prin mulțime.

Edward o strânse mai tare de umăr pe Anna, după care o prinse din nou de cot și o trase spre ușă. Intrarea era blocată de un baraj de oameni. Aveau loc mai multe discuții filosofice în același timp, unele dintre ele purtate de aceleași persoane.

Un tânăr se opri și privi disprețuitor certurile. Purta o pălărie tricorn ridicol de mică peste o perucă pudrată cu galben, cu o coadă exagerat de încrețită. Anna nu văzuse niciodată un filfizon, dar văzuse desenele din ziare. Tânărul o privi pe Anna când se apropiară de intrare. Făcu ochii mari, după care se uită la Edward. Se aplecă și-i bombăni ceva altui bărbat când ei ajunseră pe trotuar. Trăsura îi aștepta după colț, pe o stradă mai puțin aglomerată. Când luară colțul, Anna se uită în spate.

Filfizonul se holba după ea.

O trecu un fior înainte să-și întoarcă privirea.

Chilly o privi pe văduva de la țară dispărând după colț la brațul unuia dintre cei mai bogați bărbați din Anglia. *Contele Swartingham.* Nu-i de mirare că Felicity nu-i spusese cine era iubitul văduvei. Potențialul de profit era enorm. Iar el avea mereu nevoie de mălai. Și încă cum, de fapt. Îmbrăcămintea unui gentleman la modă în Londra nu era deloc ieftină.

Miji ochii și estimă cât ar fi putut cere ca primă plată. Felicity avusese o idee bună. În ultima ei scrisoare, îl rugase s-o contacteze pe Anna Wren în numele ei. Ca amantă a lordului Swartingham, probabil că doamna Wren avea o grămadă de bijuterii și alte daruri valoroase pe care putea obține bani. Evident, Felicity plănuise să o șantajeze pe doamna Wren fără să-l implice și pe el în plan.

Rânji disprețuitor. Acum că știa cum stăteau lucrurile, putea să o scoată de tot pe Felicity din schemă. Oricum nu-i apreciase niciodată așa cum se cuvenea talentele în pat.

– Chilton. Ai venit să-mi asculți prelegerea? Fratele lui mai mare, Sir Lazarus Lillipin, părea agitat.

Și bine făcea, deoarece Chilly îl căutase inițial ca să-i mai ceară un împrumut. Bineînțeles, acum că știa despre Anna Wren, nu mai avea atâta nevoie de banii fratelui său. Pe de altă parte, croitorul fusese destul de înfumurat în ultima sa comunicare. Nu-i strica niște mălai în plus.

– Bună, Lazarus. Îl apucă pe fratele lui mai mare de după braț și se puse pe treabă.

– Edward?

– Hmm? Edward scria furios la biroul lui. Își dăduse jos haina și vesta cu mult timp în urmă, iar manșetele de la cămașă îi erau pătate cu cerneală.

Lumânările șiroiau toate. Anna bănuia că Dreary se furișase deja la culcare după ce le trimisese cina pe o tavă. Faptul că majordomul nu se deranjase să pregătească masa pentru cină era un semn că știa cum se purta stăpânul lui după o prelegere la Clubul Agricol. Edward îi scria o scrisoare de combatere lui Sir Lazarus încă de când se întorseseră acasă.

Ea oftă. Se ridică și se duse spre Edward și începu să se joace cu eșarfa de voal vârâtă în decolteul rochiei.

– E destul de târziu.

– Serios? Nu-și ridică privirea.

– Da.

Ea își propti un șold în birou și se aplecă peste cotul lui.

– Sunt atât de obosită.

Eșarfa îi căzu de pe un sân. Edward se opri din scris. Întoarse capul și-i privi degetele lângă sâni, la doar câțiva centimetri de fața lui. Ea își duse inelarul spre decolteu și îl vârî între sâni.

– Nu crezi că e vremea de culcare?

Înăuntru. Afară. Înăuntru. Afară…

Edward sări în picioare, aproape trântind-o la pământ, o prinse și-o ridică în sus.

Anna îl prinse pe după gât când se înclină.

– Edward!

– Da, dragă? Ieși din birou cu ea.

– Slujitorii.

– Dacă îți închipui că după spectacolul ăla de mai înainte – urcă scările câte două odată – o să-mi irosesc timpul îngrijorându-mă din pricina slujitorilor, nu mă cunoști deloc.

Ajunseră în holul de la etaj. Edward trecu de camera ei și se opri lângă a lui.

– Ușa, îi spuse el.

Ea răsuci mânerul, iar Edward o împinse cu umărul. În dormitorul lui, Anna văzu două mese grele pline cu hârtii și cărți. Și mai multe cărți stăteau risipite pe scaune și pe podea.

El traversă camera și-o așeză lângă patul enorm. Fără să spună ceva, începu să-i desfacă rochia. Ea își ținu respirația, devenind dintr-odată timidă. Era prima dată când inițiase ea joaca, iar el știa asta. Totuși, nu părea scârbit de îndrăzneala ei. Ba dimpotrivă. Chiar și prin haine, îi simțea foarte bine buricele degetelor aspre peste șira spinării. Rochia îi atârna pe umeri, iar Edward i-o trase în jos și ea ieși din ea. El îi desfăcu încet jupoanele, rând pe rând, și-i deznodă corsetul. Rămase în picioare în fața lui, îmbrăcată doar în cămășuță și ciorapi. Ochii lui o priveau serioși, grei și intenși,

și el își trecu degetul mare peste breteaua cămășii.

– Frumos, șopti el.

Se aplecă și o sărută ușor pe umăr, când căzu breteaua. Ea tremură, fără să știe dacă din cauza atingerii sau a privirii lui. Nu se mai putea preface că era vorba doar de un act fizic între ei, și probabil că el îi simțea emoția. Se simți expusă.

El își trecu buzele peste buzele ei sensibile și o ciupi ușor. Trecu apoi la celălalt umăr și îi dădu jos și a doua bretea. Îi trase încet cămășuța în jos, dându-i la iveală sânii. Sfârcurile îi erau deja încordate. Își puse palmele mari și posesive peste ambele moviliţe. Părea să examineze contrastul dintre mâinile lui închise la culoare și pielea ei albă. Ea se îmbujoră. Își imagină cum arătau sfârcurile ei roz între degetele lui aspre și își lăsă capul pe spate, greu.

El îi ridică sânii și-i strânse, iar ea se împinse în mâinile lui. Îi simți privirea pe față, după care el îi dădu jos cămașa și-o ridică pe pat. Îl privi scoțându-și rapid hainele și așezându-se lângă ea. Ea își ridică brațele, să-l tragă spre ea, dar el o prinse blând de încheieturi și i le puse lângă cap. Apoi se prelinse în jos, până capul lui se afla în dreptul burții ei. Îi depărtă picioarele.

– Mi-am dorit mereu să fac ceva cu o femeie. Vocea lui era întunecată și catifelată.

Oare la ce se referea? Șocată, se opuse. Doar nu voia să se uite *acolo?* Azi-dimineață, când fusese pe jumătate adormită, fusese cu totul altceva. Acum era trează.

– E un lucru pe care nu-l poți face cu o târfă, spuse el.

O, Doamne, oare putea s-o facă? Să se expună atât de intim? Își ridică privirea spre el.

El o privi neînduplecat. Și-o dorea mult.

– Lasă-mă. Te rog.

Roșind, ea se lăsă pe spate, predându-i-se lui și nevoilor lui. Își desfăcu genunchii, simțindu-se ca și când i-ar fi dăruit un cadou al dragostei. El îi privi picioarele depărtându-se, apoi le desfăcu și mai mult, până când se afla între coapsele ei, și locurile ei cele mai intime erau expuse. Ea închise ochii, incapabilă să-l privească cum o examinează.

El nu mai făcu nimic și ea nu mai suportă să aștepte. Deschise ochii. El se holba la corpul ei, la locul ei de femeie și nările îi zvâcneau, iar pe față i se citea o expresie atât de posesivă că aproape o înspăimântă.

– Am nevoie de tine, îi șopti ea.

Și atunci el o șocă de-a dreptul. Se lăsă peste ea și îi linse umiditatea.

– Oh!

El se uită la fața ei și se linse încet pe buze.

– Vreau să te gust, să te simt cu limba și să te sug până nu mai știi cum te cheamă. Îi zâmbi carnal. Până nu mai știu nici eu cum mă cheamă.

Ea se arcui și icni doar când îl auzi, dar el își ținea acum mâinile pe șoldurile ei, țintuind-o. Căută cu limba printre pliurile feminității ei, fiecare frecuș ajungând direct în centrul ei.

Și ea își pierdu mințile. Gemu lung, gros, și răsuci perna în mâini, de-o parte și de alta a capului. Își ridică șoldurile. Dar el n-avea să renunțe la scopul lui. Își trecu fără oprire limba peste moviliţa ei, până o făcu să-și piardă mințile și să-și împingă cu nerușinare pelvisul în fața lui.

– Edward! rosti ea în timp ce un val de căldură îi inundă corpul, rostogolindu-se până în

degetele de la picioare.

El se ridică și se puse peste ea, penisul lui invadând-o, înainte ca ea să apuce măcar să deschidă ochii. Și simți valul crescând din nou, purtând-o pe creasta lui.

– Doamne! îi ieși lui de pe buze, un sunet aspru, gutural. Corpul lui mare tremură neajutorat, și el înțepeni lângă ea.

Voia ca momentul acela să nu se mai termine niciodată; în clipa aceea, erau uniți, trup și suflet.

Apoi se prăbuși peste ea, respirând adânc. Ea își trecu mâinile peste fesele lui, cu ochii încă închiși, încercând să prelungească momentul lor de intimitate. O, cât îl dorea pe acest bărbat! Voia să-l țină așa și mâine, și peste cincizeci de ani. Voia să fie lângă el în fiecare dimineață când se trezea, voia să fie ultimul pe care îl auzea înainte să adoarmă.

Apoi Edward se mișcă și se rostogoli pe spate. Anna simți aerul rece pe pielea umedă. El o trase cu un braț zvelt spre el.

– Am ceva pentru tine, spuse el.

Ea simți ceva pe piept și-l ridică. Era *Prințul Corb*. O podidiră lacrimile și mângâie coperta din piele marocană roșie, simțind urmele modelului de pană sub degete.

– Dar, Edward, a fost a surorii tale, nu-i așa?

El încuviință.

– Și acum e a ta.

– Dar…

– Șșșt. Vreau să ți-o dau ție.

O sărută atât de tandru, încât își simți inima umplându-se până la refuz de emoție. Cum să continue să nege că îl iubea pe acest bărbat?

– C-cred… începu ea.

– Șșșt, draga mea. Vorbim mâine-dimineață, murmură el răgușit.

Anna oftă și se strânse lângă el, inhalând mirosul lui masculin, înțepător. Nu se mai simțise atât de fericită de ani de zile. Poate chiar niciodată.

Curând avea să se facă dimineață.

Capitolul 21

Aurea și bătrâna împărțiră coaja de pâine în fața focului micuț. Pe când Aurea luă ultima înghițitură, ușa se deschise și intră un tip înalt, osos. Vântul închise ușa în urma lui.

– Cum îți merge, mamă? o salută acesta pe bătrână.

Ușa se deschise din nou. De data aceasta intră un bărbat cu păr pufos, ca o păpădie.

– Seara bună, mamă, spuse el.

Apoi intrară alți doi bărbați, vântul șuierând în urma lor. Unul dintre ei era înalt și bronzat, celălalt – îndesat și cu obraji rumeni.

– Sărut mâna, mamă, strigară ei împreună.

Toți cei patru bărbați se așezară lângă foc și, în timp ce o făcură, flăcările se umflară și se ațâțară, iar praful se ridică în vârtejuri pe podea, în jurul picioarelor lor.

– Deci, ai ghicit deja cine sunt eu?

Femeia rânji știrbă înspre Aurea.

– Ei sunt cele Patru Vânturi, iar eu sunt mama lor…

din *Prințul Corb*

În dimineața următoare, Anna visa un bebeluș cu ochii negri, când o voce masculină îi chicoti în ureche și-o trezi.

– N-am mai văzut pe cineva care să doarmă atât de adânc. El își trecu ușor buzele de la lobul urechii ei la maxilar.

Ea zâmbi și se cuibări mai aproape de el, doar ca să descopere că nu era nici un corp cald lângă ea. Deschise ochii, confuză. Edward stătea lângă pat deja îmbrăcat.

– Ce?

– Mă întâlnesc cu Gerard. Șșșt. Îi puse degetul pe buze ca să nu spună nimic. Mă întorc cât pot de repede. Facem planuri când vin. Se aplecă și-o sărută până când nu mai putu gândi. Nu pleca din pat.

Și ieși înainte ca ea să mai poată spune ceva. Oftă și se rostogoli într-o parte. Când se trezi din nou, o slujnică trăgea perdelele.

Fata își ridică privirea când Anna se întinse.

– O, v-ați trezit, doamnă. Am adus ceai și chifle proaspete.

Anna îi mulțumi slujnicei și se ridică în șezut, să ia tava. Observă un bilețel împăturit lângă ceainic.

– Ce-i asta?

Slujnica se uită la ea.

– Nu știu, doamnă L-a adus un băiat și-a spus că este pentru doamna casei. Făcu o reverență și plecă.

Anna își turnă o ceașcă de ceai și ridică biletul. Era destul de soios. Fusese pecetluit cu ceară, dar fără vreun sigiliu. Folosi cuțitul de unt ca să-l deschidă, după care își duse ceașca la gură și citi primul rând.

Puse ceașca înapoi pe farfurioară, tremurând.

Era un bilet de șantaj.

Anna se uită la biletul acela groaznic. Autorul lui o văzuse la Grota Afroditei și știa că se întâlnise cu Edward acolo. În cuvinte foarte sordide, o amenința că-i va spune familiei Gerard. Putea preveni acest dezastru întâlnindu-se cu el la Grota Afroditei în seara aceea, la ora nouă. I se spunea să aducă o sută de lire ascunse într-un manșon.

Anna puse la o parte biletul și se gândi la ceaiul care se răcea și la visurile ei muribunde. Cu doar câteva clipe înainte, fericirea păruse atât de aproape. Aproape că pusese mâna pe ea, aproape că-i simțise aripile fluturânde. După care țâșnise și își luase zborul, iar ea rămase cu mâna goală.

O lacrimă i se prelinse pe obraz, apoi pe tava cu micul dejun.

Și dacă ar fi avut o sută de lire – bani pe care oricum nu-i avea – ce l-ar fi împiedicat pe șantajist să-i mai ceară o dată aceeași sumă? Și apoi încă o dată? Ar fi putut chiar și să crească prețul pentru tăcerea lui. Dacă urma să devină contesa de Swartingham, avea să fie un simbol. Și nu prea conta faptul că Edward rupea chiar atunci logodna cu domnișoara Gerard. Avea să fie făcută de rușine dacă restul societății ar fi aflat despre vizitele ei la Grota Afroditei.

Ba mai rău, Edward avea să insiste să se căsătorească oricum, în pofida scandalului. Urma să aducă rușine și dezastru asupra lui Edward și a numelui său. Nume care însemna atât de mult pentru el. Nu putea să îl distrugă așa. Îi rămânea un singur lucru de făcut. Trebuia să plece din Londra, de lângă Edward. Chiar acum, înainte să se întoarcă.

Nu știa cum altcumva l-ar fi putut proteja.

– Deci îmi respingeți fiica pentru o… o…! Sir Richard se făcu periculos de negru la față. Părea pe punctul de-a face o criză.

– O văduvă din Little Battleford, termină Edward propoziția bărbatului, înainte ca acesta să găsească o descriere mai puțin adecvată pentru Anna. Da, domnule, așa e.

Cei doi bărbați stăteau față în față în biroul lui Sir Richard.

Camera mirosea a fum de tutun stătut. Pereții, deja de o nuanță maronie murdară, erau și mai întunecoși din pricina dungilor de funingine care începeau la jumătatea lor, pierzându-se în întunericul de lângă tavan. O singură pictură în ulei atârna puțin strâmb deasupra poliței. Era o scenă

de vânătoare, cu ogari albi și maro-gălbui care fugăreau un iepure de câmp. La doar câteva clipe distanță de-a fi sfâșiat, ochii negri ai iepurelui erau tot veseli. Pe birou se aflau două păhărele din sticlă șlefuită pe jumătate pline cu ceea ce era, fără îndoială, un coniac foarte bun.

Nici unul dintre pahare nu fusese atins.

– V-ați jucat cu bunul nume al Sylviei, milord. Veți fi decapitat pentru asta, strigă Sir Richard.

Edward oftă. Discuția devenise mai urâtă decât anticipase. Iar peruca lui, ca întotdeauna, îl mânca. Doar n-avea de gând să-l provoace la duel? Iddesleigh avea să-l bată constant la cap dacă era obligat să se dueleze cu un baronet îndesat, mâncat de gută.

– Reputația domnișoarei Gerard nu va avea deloc de suferit, spuse Edward pe un ton cât mai liniștitor. Vom spune că ea m-a refuzat pe mine.

– Vă voi târî prin tribunale, domnule, pentru că v-ați încălcat promisiunea!

Edward miji ochii.

– Și veți pierde. Am mult mai multe fonduri și contacte ca dumneavoastră. Nu mă voi căsători cu fiica dumneavoastră. Edward își înmuie vocea. În plus, dacă ne judecăm, toată Londra va vorbi despre domnișoara Gerard. Și nici unul dintre noi nu vrea asta.

– Dar a pierdut întregul sezon în care putea să-și găsească un soț. Carnea care atârna sub bărbia lui Sir Richard tremură.

Aha! Iată adevăratul motiv pentru care se înfuriase omul. Nu-i păsa atât de mult de numele fiicei lui, cât îi păsa de faptul că trebuia să-i sponsorizeze un alt sezon. Preț de o clipă, lui Edward i se făcu milă de fată pentru că avea un astfel de tată. După care profită de oportunitate.

– Evident, murmură el, doresc să vă recompensez pentru dezamăgirea îndurată.

Ochii lui Sir Richard se încrețiră lacomi la colțuri. Edward le mulțumi scurt zeilor care îl vegheau. Fusese periculos de aproape ca acest bărbat să devină socrul lui.

Douăzeci de minute mai târziu, Edward ieși pe treptele luminate din fața casei lui Gerard. Bătrânul negociase acerb. Ca un buldog mic și îndesat care refuză să dea drumul la os, mârâise și trăsese de el și clătinase furios din cap, dar în cele din urmă ajunseseră la o înțelegere. Îl cam ușurase pe Edward la buzunare, dar măcar scăpase de familia Gerard. Nu-i rămânea decât să se întoarcă la Anna și să facă planuri de nuntă.

Rânji. Cu puțin noroc, avea s-o găsească încă în pat.

Fluierând, coborî în fugă scările spre trăsura lui. Se opri doar ca să-și dea jos peruca aia groaznică și-o aruncă pe jos înainte să urce în vehicul. Privi pe fereastră în timp ce trăsura se urni din loc. Un peticar o proba. Peruca pudrată cu alb, cu cârlionți laterali și coadă, contrastau puternic cu hainele murdare și barba bărbatului. Peticarul se aplecă, apucă mânerele roabei și o împinse nepăsător.

Până să ajungă acasă, Edward fredona deja o melodie obscenă. Acum că nu mai era logodit cu domnișoara Gerard, nu vedea nici un motiv pentru care să nu se căsătorească într-o lună. Chiar două săptămâni, dacă putea să obțină un aviz special.

Îi dădu tricornul și pelerina unui lacheu și urcă scările, câte două odată. Bineînțeles, Anna încă nu acceptase, dar după noaptea trecută, era sigur că avea să capituleze curând.

Coti când termină de urcat scările și străbătu holul cu pași mari.

– Anna! Deschise ușa de la camera lui. Anna, am…

Se opri brusc. Anna nu era în pat.

– La naiba!

Intră pe ușa de legătură în salon. Și acesta era gol. Oftă adânc, exasperat. Se duse înapoi în dormitorul lui, își scoase capul pe ușă și strigă după Dreary. După care se plimbă încolo și încoace prin cameră. Unde era femeia aia? Patul era făcut, draperiile, trase. Un foc se stinsese în cămin. Probabil că plecase de ceva vreme din cameră. Observă cartea cu copertă roșie a lui Elizabeth pe măsuța de toaletă. Deasupra ei era o bucată de hârtie.

Se îndrepta spre carte, când Dreary intră în cameră.

– Milord?

– Unde-i doamna Wren? Edward ridică hârtia împăturită. Numele lui era scris pe față. Era scrisul Annei.

– Doamna Wren? Lacheul m-a informat că a plecat de-acasă pe la ora zece.

– Da, dar unde s-a dus, omule? Desfăcu bilețelul și începu să citească.

– Tocmai asta e, milord. N-a spus unde… Vocea majordomului se auzea bâzâind în fundal, în timp ce Edward pricepea ce scria în bilet.

Îmi pare atât de rău… dar trebuie să plec… A ta pentru totdeauna, Anna

– Milord?

Plecase.

– Milord?

Îl părăsise.

– Vă simțiți bine, milord?

– A plecat, șopti Edward.

Dreary mai zumzăi puțin în jurul lui, și după aceea probabil că plecase, pentru că, după o vreme, Edward își dădu seama că era singur. Stătea în fața unui foc stins, în dormitorul lui, singur. Dar, la urma urmei, până nu demult, fusese foarte obișnuit cu asta.

Cu a fi singur.

Trăsura hurducăi și săltă când trecu peste o groapă din drum.

– Au! exclamă Fanny. Își frecă cotul, care se lovise de ușă. Trăsura lordului Swartingham avea arcuri mai bune.

Anna murmură a aprobare, dar nu-i prea păsa. Bănuia că ar fi trebuit să facă niște planuri. Să se gândească unde să meargă după ce ajungeau în Little Battleford. Cum să strângă niște bani. Dar îi era atât de greu să se gândească la ceva, darămite să facă un plan. Îi era mult mai ușor să se uite pe fereastra trăsurii și să se lase purtată de ea. În fața lor, celălalt ocupant al trăsurii, un bărbat mic de stat și uscățiv, cu o perucă gri înclinată peste o sprânceană, sforăia. Fusese adormit când își începuseră călătoria în Londra și nu se mai trezise de atunci, în pofida faptului că trăsura îi zguduia și opreau frecvent. Judecând după mirosul pe care îl emana, un amestec înțepător de gin, vomă și nespălat, probabil nu s-ar fi trezit nici de-ar fi anunțat trompetele a doua venire a lui Iisus. Oricum nu-i păsa.

– Credeți că vom ajunge în Little Battleford până se lasă noaptea? întrebă Fanny.

– Nu știu.

Slujnica oftă și-și trase șorțul.

Anna se simți vinovată pentru o clipă. Azi-dimineață, când o trezise, nu-i spusese lui Fanny de ce trebuiau să plece din Londra. De fapt, abia de-i vorbise fetei de când plecaseră de la casa lui Edward. Fanny își drese vocea.

– Credeți că ne va urma și contele?

– Nu.

Tăcere. Anna se uită la slujnică. Fruntea îi era încrețită.

– Mă gândeam că poate o să vă căsătoriți curând cu contele? Fata o rostise ca pe o întrebare.

– Nu.

Gura lui Fanny tremură. Anna îi spuse mai blând:

– Nu se prea poate așa ceva, nu-i așa? Un conte și eu?

– Ba se poate dacă vă iubește, spuse slujnica cu sinceritate. Iar lordul Swartingham vă iubește. Toată lumea spune asta.

– Oh, Fanny. Își întoarse privirea înceţoșată de lacrimi spre fereastră.

– Ei bine, chiar se poate, insistă fata. Și dumneavoastră îl iubiți pe conte, așa că nu înțeleg de ce ne întoarcem în Little Battleford.

– E mai complicat de-atât. Aș… aș fi o responsabilitate pentru el.

– O ce? se strâmbă Fanny.

– O responsabilitate. O piatră de moară la gâtul lui. Nu mă pot căsători cu el.

– Nu înțeleg de ce nu… Fanny se opri când trăsura trase în curtea unui han.

Anna profită de întrerupere.

– Să ieșim și să ne dezmorțim puțin picioarele.

Trecând pe lângă cel de-al treilea pasager, care încă dormea, săriră din trăsură. În curte, grăjdari alergau încolo și încoace, îngrijind de cai, descărcând pachete de pe acoperișul trăsurii și aducând altele în loc. Vizitiul se aplecă din locul lui, strigându-i ceva bârfe hangiului. Pentru ca zgomotul și confuzia să fie și mai intense, la han mai oprise și o trăsură privată. Mai mulți bărbați stăteau aplecați peste calul din partea dreaptă, examinându-i copita. Se părea că animalului îi căzuse potcoava sau șchiopăta.

Anna o luă pe Fanny de cot și se duseră sub streașina hanului, ca să nu le stea în cale bărbaților și băieților care alergau de colo-colo. Fanny țopăi de pe un picior pe altul și în cele din urmă izbucni:

– Scuzați-mă, doamnă. Trebuie să mă ușurez.

Anna încuviință, iar slujnica se îndepărtă rapid. Anna îi privi pe bărbații care se ocupau de calul șchiop.

– Când va fi gata trăsura? strigă o voce stridentă. Aștept deja de-o oră în hanul ăsta jegos.

Anna înțepeni când auzi vocea familiară. O, Doamne, nu Felicity Clearwater. Nu acum. Se dădu în spate și se făcu mică lângă peretele hanului, dar soarta nu-i era prea favorabilă astăzi. Felicity ieși din han și o văzu imediat.

– Anna Wren. Cealaltă femeie își țuguie buzele până la refuz. În sfârșit!

Felicity mărșălui spre ea și-o apucă poruncitor de braț.

– Nu pot să cred c-a trebuit să merg aproape până la Londra ca să vorbesc cu tine. Și c-a trebuit să aștept o veșnicie în hanul ăsta nenorocit. Ascultă-mă bine. Felicity o trase de braț, ca să se facă înțeleasă. N-am de gând să mă repet. Știu totul despre încurcătura de la Grota Afroditei.

Anna făcu ochii mari.

– Eu…

– Nu! o întrerupse Felicity. Nu încerca să negi. Am un martor. Și știu că te-ai întâlnit cu contele de Swartingham acolo. Ai țintit cam sus, nu-i așa? Nu m-aș fi așteptat la asta de la un șoricel timid ca tine.

Preț de o clipă, cealaltă femeie aproape că păru curioasă, dar își veni în fire și continuă înainte ca Anna să scoată vreun cuvânt.

– Dar nu despre asta e vorba acum. Iată partea importantă. O trase din nou pe Anna de braț, de data asta mai tare. Îmi vreau înapoi medalionul și scrisoarea din el, și dacă sufli cuiva vreun cuvințel despre mine și Peter, mă voi asigura că fiecare persoană din Little Battleford va afla despre indiscreția ta. Tu și soacra ta veți fi izgonite din oraș. Mă voi ocupa personal de asta.

Anna făcu ochii mari. Cum îndrăznea…?

– Sper – Felicity o scutură o ultimă dată, tare – că am fost clară. Dădu din cap de parcă ar fi terminat o treabă domestică neînsemnată. Cum ar fi să concedieze vreo slujnică impertinentă. Neplăcut, dar necesar. Iar acum avea de rezolvat chestiuni mai importante. Se răsuci și dădu să plece.

Anna se holbă la ea.

Felicity chiar o considera *un șoarece mic și timid*, care avea să se pitească undeva, moartă de frică din cauza amenințărilor iubitei fostului ei soț. Și oare nu era așa? Fugea de bărbatul pe care îl iubea. Bărbatul care ținea la ea și care voia să se căsătorească cu ea. Fugea din cauza unui bilet de șantaj mizerabil. Anna se simți rușinată. Nu-i de mirare că Felicity se gândea c-o putea călca așa în picioare!

Anna întinse o mână și o prinse pe cealaltă femeie de umăr. Felicity aproape că pică în nămolul din curtea hanului.

– Ce…?

– O, ai fost foarte clară, îi toarse Anna, împingând-o pe cealaltă femeie spre zid. Dar ai făcut o mică greșeală: ai presupus că dau doi bani pe amenințările tale. Vezi tu, dacă nu-mi pasă ce spui despre mine, ei bine, atunci nu ai cu ce să mă amenințți, nu-i așa, doamnă Clearwater?

– Dar, tu…

Anna încuviință, de parcă Felicity ar fi spus ceva profund.

– Așa e. Dar eu, pe de altă parte, știu ceva destul de important despre tine. Faptul că te-ai tăvălit cu soțul meu.

– Eu-eu…

– Și dacă memoria nu mă înșală – Anna își duse un deget la obraz și se prefăcu uimită – era cam pe vremea când a fost concepută fiica ta mai mică. Cea cu păr roșcat, ca al lui Peter.

Felicity alunecă pe zid și-o privi de parcă i-ar fi crescut un al treilea ochi chiar în mijlocul

frunții.

– Deci, ce crezi c-o să spună moșierul despre asta? întrebă Anna pe un ton dulce.

Cealaltă femeie încercă să contraatace.

– Ascultă…

Anna îi vârî un deget în față.

– Ba nu. Ascultă tu. Dacă mai încerci vreodată să mă amenințI pe mine sau pe cineva drag mie, le voi spune tuturor locuitorilor din Little Battleford că te culcai cu soțul meu. Voi tipări afișe și le voi împărți în fiecare casă, căsuță și baracă din Essex. De fapt, o să-i spun țării întregi. S-ar putea să fii nevoită să pleci chiar din Anglia.

– N-ai îndrăzni, șuieră Felicity.

– Nu? zâmbi Anna, deloc drăguț. Pune-mă la încercare!

– Dar asta e…

– Șantaj. Da. Și tu ar trebui să știi bine cum e.

Felicity păli.

– Oh, și încă ceva. Trebuie să ajung la Londra. Numaidecât. Îți iau trăsura. Anna se răsuci pe călcâie și o luă spre trăsură, apucând-o pe Fanny, care stătea gură-cască lângă ușa hanului, când trecu pe-acolo.

– Și eu cum mă întorc în Little Battleford? scânci Felicity în urma ei.

Anna nu se sinchisi să privească în spate.

– Poți să-mi iei locul în diligență.

Stătea într-un fotoliu de piele crăpată în bibliotecă, pentru că nu suporta amintirile din dormitor.

Era și un dulap cu cărți în încăpere. Rafturile erau pline de volume religioase, aliniate precum pietrele funerare într-un cimitir, neatinse de generații întregi. Singura fereastră din încăpere avea o draperie din catifea albastră, legată într-o parte cu un șnur auriu murdar. Putea vedea acoperișul clădirii alăturate. Mai devreme, soarele roșiatic dilatat care apunea conturase silueta coșurilor de fum de pe acoperiș. Acum era aproape întuneric afară.

Încăperea era rece pentru că focul se stinsese.

Cu ceva timp în urmă venise o slujnică – nu știa exact când – să refacă focul, dar îi poruncise să iasă. De atunci nu-l mai deranjase nimeni. Auzea din când în când șușoteli în hol, dar le ignora.

Nu citea. Nu scria. Nu bea.

Stătea pur și simplu, cu cartea în poală, gândindu-se și holbându-se în gol, în timp ce noaptea îl înconjura. Jock îi înghiontise mâna o dată sau de două ori, dar îl ignorase și pe el, până câinele renunțase și se așezase lângă el.

Să fi fost oare din cauza cicatricilor lăsate de vărsat? Sau poate firea lui? Nu-i plăcuse să facă dragoste cu el? Era prea prins de munca lui? Sau pur și simplu nu-l iubea?

Atâta tot. Ceva atât de mic, dar care însemna totul.

Dacă titlul lui, averea lui – Cerule! –, *dragostea* lui nu contaseră pentru ea, nu mai avea nimic. Oare de ce plecase așa? Era o întrebare la care nu putea răspunde. O întrebare la care nu putea renunța. Îl învăluia și îl consuma, devenind singurul lucru care mai conta. Deoarece fără ea, nu exista

nimic. Își văzu viitorul: cenușiu, fantomatic.

Singur.

Nu mai avea pe nimeni care să-i atingă sufletul așa cum o făcuse Anna, fără plenitudinea pe care i-o adusese ea. Nici măcar nu observase asta până nu plecase: în ființa lui exista un gol uriaș, care se mărea constant, fără ea.

Oare putea un om să trăiască cu un astfel de gol?

Ceva timp mai târziu, Edward auzi mai multe voci în hol, apropiindu-se. Ușa de la bibliotecă se deschise și Iddesleigh își făcu apariția.

– O, ce priveliște frumoasă! Vicontele închise ușa în urma lui. Așeză pe masă lumânarea pe care o ducea și își puse pelerina și pălăria pe un scaun. Un bărbat puternic, inteligent, doborât de o femeie.

– Simon. Pleacă. Edward nu se mișcă, nici măcar nu întoarse capul.

– Aș face-o, bătrâne, dacă n-aș avea o conștiință. Vocea lui Iddesleigh răsună fantomatic în cameră. Dar am descoperit că am una. O conștiință, vreau să spun. Ce inconvenient nenorocit. Vicontele îngenunche lângă șemineul rece și începu să adune o grămadă de lemne.

Edward se încruntă puțin.

– Cine te-a chemat?

– Bătrânul tău ciudat. Iddesleigh se întinse după găleata cu cărbuni. Davis, parcă? Își făcea griji pentru doamna Wren. Se pare că a îndrăgit-o, ca o găină care face o fixație pentru o lebădă. Posibil să-și fi făcut griji și pentru tine, dar nu mi-am prea dat seama. Nu reușesc să pricep de ce-l ții în slujba ta.

Edward nu răspunse.

Iddesleigh așeză încet cărbuni în jurul lemnelor. Era ciudat să-l vezi pe vicontele delicat făcând o muncă atât de murdară. Edward nici măcar nu bănuise că știa cum să aprindă focul.

Iddesleigh îi vorbi peste umăr:

– Deci, care-i planul? Să stai aici până îngheți? Puțin cam pasiv, nu crezi?

– Simon, din dragoste pentru Dumnezeu, lasă-mă în pace.

– Nu, Edward. Din dragoste pentru Dumnezeu – și pentru tine – o să rămân. Iddesleigh scăpără din amnar, dar lemnul nu se aprinse.

– A plecat. Ce vrei să fac?

– Să-ți ceri iertare. Să-i cumperi un colier cu smaralde. Ba nu, în cazul ei, mai cumpără-i niște trandafiri. O scânteie prinse și începu să aprindă cărbunii. Orice, omule, dar nu sta pur și simplu aici.

Edward se mișcă pentru prima oară, simțindu-se amorțit, din cauză că stătuse locului prea multă vreme.

– Nu mă vrea.

– Asta, spuse Iddesleigh, ridicându-se și scoțând o batistă, este o minciună sfruntată. Am văzut-o cu tine, mai ții minte, la prelegerea lui Lillipin. Doamna e îndrăgostită de tine, deși numai Dumnezeu știe de ce. Își șterse mâinile de batistă, înnegrind-o toată, apoi se uită la pătratul de mătase distrus înainte să-l arunce în flăcări.

Edward își întoarse privirea.

– Atunci de ce m-a părăsit? bombăni el.

Iddesleigh ridică din umeri.

– Ce bărbat știe ce e în mintea unei femei? Eu cu siguranță, nu. Poate că i-ai spus ceva și-ai jignit-o; de fapt, sunt aproape sigur c-ai făcut-o. Sau poate că brusc nu i-a mai plăcut Londra. Sau – își vârî mâinile în buzunarul hainei și îi întinse o bucată de hârtie între două degete – poate că a fost șantajată.

– Cum? Edward sări în picioare și apucă foaia. Despre ce vorbești…

Se opri când începu să citească biletul nenorocit. Cineva o amenințase pe Anna. Pe Anna *lui*. Își ridică privirea.

– De unde naiba ai asta?

Iddesleigh ridică mâinile.

– Tot de la Davis. Mi-a dat-o în hol. Se pare că era în căminul din camera ta.

– Nenorocitul naibii! Cine-i bărbatul ăsta? Edward flutură biletul înainte să-l mototolească furios și să-l arunce în foc.

– N-am idee, spuse Iddesleigh. Dar probabil că frecventează Grota Afroditei, dacă știe atât de multe.

– Dumnezeule! Edward începu să se îmbrace. Când termin cu el, n-o să mai viziteze nici o târfă. Îi tai boașele. După care mă duc după Anna. Cum a îndrăznit să nu-mi spună că o amenința cineva? Se opri brusc, după care se răsuci spre Iddesleigh. De ce nu mi-ai dat imediat biletul?

Vicontele ridică din nou din umeri, netulburat de încruntătura lui.

– Șantajistul va merge la Grotă doar pe la nouă. Scoase un briceag și începu să-și curețe unghiile. Acum e doar șapte și jumătate. Nu avea nici un sens să grăbesc lucrurile. Am putea să servim ceva de-ale gurii înainte?

– Dacă n-ai fi atât de util din când în când, mârâi Edward, te-aș fi strâns de gât deja.

– O, cu siguranță. Iddesleigh închise briceagul și se întinse după pelerină. Dar ar fi drăguț să luăm măcar niște pâine și brânză în trăsură.

Edward se încruntă.

– Nu vii cu mine.

– Ba mă tem că da. Vicontele își aranjă tricornul în oglinda de lângă ușă. Și eu, și Harry. Ne așteaptă pe hol.

– De ce?

– Pentru că, dragul meu prieten, e unul dintre acele momente în care pot fi util. Iddesleigh îi zâmbi funebru. O să ai nevoie de secunzi, nu-i așa?

Capitolul 22

Bătrâna zâmbi când văzu că Aurea era surprinsă.

– Fiii mei cutreieră cele patru colțuri ale pământului. Nu există om, fiară sau pasăre pe care să n-o cunoască. Ce anume cauți?

Atunci Aurea îi povesti despre căsătoria ei ciudată cu Prințul Corb și despre slujitorii lui înaripați, și cum își căutase soțul pierdut. Primele trei Vânturi clătinară din cap, a regret; nu auzise nicicare de Prințul Corb. Dar Vântul de Vest, fiul cel înalt și osos, ezită.

– Cu ceva timp în urmă, un sfrâncioc mic mi-a spus o poveste ciudată. Mi-a zis că există un castel în nori unde păsările vorbesc ca oamenii. Dacă vrei, te pot duce acolo.

Așa că Aurea se urcă pe spinarea Vântului de Vest și se prinse bine de gâtul lui, să nu cadă, căci Vântul de Vest zboară mai repede ca orice pasăre…

din *Prințul Corb*

Harry trase de masca lui din mătase neagră.

– Mai spuneți-mi o dată: De ce suntem mascați, milord?

Edward bătu cu degetele în ușa trăsurii, dorindu-și să fi putut galopa pe străzile Londrei.

– Ultima dată când am mers la Grotă a avut loc o mică neînțelegere.

– O neînțelegere. Vocea lui Harry era moale, neutră.

– E mai bine să nu fiu recunoscut.

– Serios? Iddesleigh încetă să se mai joace cu masca. Părea fascinat. Știam că Aphrodite nu izgonește pe nimeni. Ce-ai făcut, mai exact?

– Nu contează. Edward făcu nerăbdător un semn cu mâna. Trebuie doar să știți că este necesar să fim discreți când intrăm.

– Iar eu și Harry suntem mascați pentru că…?

– Pentru că dacă bărbatul ăsta mă urmează îndeajuns de-aproape ca să știe de logodna mea cu domnișoara Gerard, va ști și că suntem prieteni.

Harry mârâi, aparent a aprobare.

– Aha. În cazul acesta, poate că ar trebui să-i punem o mască și câinelui. Vicontele se uită tăios la Jock, care stătea pe banchetă, lângă Harry. Câinele privea atent pe fereastră.

– Încearcă să fii serios, mârâi Edward.

– Eram serios, murmură Iddesleigh.

Edward îl ignoră și se uită pe fereastră. Se aflau în partea de est a orașului, într-o zonă care nu era chiar rău famată, dar nici foarte respectabilă. Văzu o fustă mișcându-se într-un prag de ușă. O târfă expunându-și marfa. Forme tot mai neliniștitoare se furișau la rândul lor în umbre. O parte din farmecul Grotei consta în faptul că se afla la limita aceea subțire dintre ilegal și periculos. Faptul că în fiecare noapte un număr mic din cei care frecventau Grota erau jefuiți sau chiar mai rău nu părea să-i scadă cu nimic din farmec; ba chiar, pentru un anumit tip de oameni, asta o făcea și mai atrăgătoare.

Luminile strălucitoare din fața lor le dădură de înțeles că se apropiau de Grotă. O clipă mai târziu, văzură fațada grecească falsă a clădirii. Marmura albă și poleiala abundentă îi confereau Grotei Afroditei un aer magnific de vulgar.

– Cum intenționezi să-l găsești pe șantajist? întrebă Harry cu glas scăzut pe când coborau din trăsură.

Edward ridică din umeri.

– La ora nouă vom ști cât e de mare câmpul. Se îndreptă spre intrare țanțoș, purtând cu el toată aroganța celor nouă generații de aristocrație dinaintea lui.

Doi indivizi solizi în togi păzeau ușile. Cea a bărbatului care stătea cel mai aproape de el era puțin prea scurtă, dând la iveală niște pulpe extrem de păroase.

Paznicul miji bănuitor ochii la Edward.

– Stai așa. Nu ești contele de…

– Mă bucur atât de tare că m-ai recunoscut. Edward îi puse o mână pe umăr și i-o întinse pe cealaltă aparent prietenește.

În palmă avea o guinee. Paznicul închise pumnul peste moneda de aur, care dispăru între pliurile togii sale. Bărbatul zâmbi cleios.

– Toate bune și frumoase, milord. Dar după ultima dată, poate că nu v-ar deranja…? Bărbatul își frecă două degete sugestiv.

Edward se încruntă. Ce tupeu! Se aplecă atât de mult spre celălalt bărbat, până-i simți putoarea dinților lui putrezi.

– Poate că m-ar deranja.

Jock mârâi. Paznicul se dădu în spate, ridicându-și mâinile ca să-l calmeze.

– În regulă! În regulă, milord! Intrați.

Edward dădu scurt din cap și urcă scările. Lângă el, Iddesleigh murmură:

– Trebuie să-mi povestești cândva despre această neînțelegere.

Harry chicoti.

Edward îi ignoră. Reușiseră să intre și avea lucruri mai importante la care să se gândească.

– Dar unde s-a dus? Anna stătea în holul de la intrare al casei lui Edward, interogându-l pe Dreary. Era îmbrăcată tot cu hainele prăfuite în care călătorise.

– Chiar nu știu, doamnă. Majordomul părea sincer.

Se uită la el frustrată. Călătorise toată ziua, se gândise și răzgândise la cum avea să-i ceară scuze lui Edward, ba chiar visase cum avea să se revanșeze față de el, și acum nici măcar nu era acasă. Era puțin cam deconcertant.

– Nu știe nimeni unde e lordul Swartingham?

Începu să se plângă.

Fanny țopăia de pe un picior pe altul lângă ea.

– Poate c-a plecat să vă caute, doamnă.

Anna își întoarse privirea spre Fanny. Cu coada ochiului, observă o mișcare pe hol. Valetul lui Edward se îndepărta. Pe furiș.

– Domnule Davis. Își apucă fustele și alergă după el mai repede decât se cuvenea pentru o doamnă. Domnule Davis, stați așa.

Fir-ar! Bărbatul era mai rapid decât părea. Acesta luă colțul și urcă pe niște scări dosnice, prefăcându-se că nu aude. Anna îl urmă gâfâind.

– Opriți-vă!

Valetul coti la capătul scărilor. Se aflau într-un hol îngust, evident în zona servitorilor. Davis se îndreptă spre o ușă de la capătul coridorului, dar Anna era mai rapidă ca el pe teren drept. Iuți pasul și ajunse la ușă înaintea bărbatului. Se lipi cu spatele de ușa închisă, cu brațele întinse de-o parte și de alta, interzicându-i accesul în sanctuarul său.

– Domnule Davis.

– O, mă căutați, doamnă? Bărbatul își deschise larg ochii plini de urdori.

– Într-adevăr. Inspiră rapid, încercând să-și tragă răsuflarea. Unde e contele?

– Contele? Davis se uită în jur, așteptându-se parcă să apară Edward din întuneric.

– Edward de Raaf, lordul Swartingham, contele de Swartingham? Anna se apropie mai mult de el. Stăpânul tău?

– Nu trebuie să fiți obraznică. Davis părea sincer rănit.

– Domnule Davis!

– Posibil ca m'lord să fi avut impresia, spuse valetul cu grijă, că e nevoie de dânsul în altă parte.

Anna bătu din picior.

– Spuneți-mi chiar acum unde e!

Davis se uită în sus, apoi în lateral, dar nu avea să primească nici un ajutor. Oftă greu.

– Posibil să fi găsit o scrisoare. Slujitorul nu se uită la ea. Posibil să se fi dus la un bordel. Cu un nume foarte ciudat, Afroditi sau Afro…

Dar Anna cobora deja scările de serviciu în fugă, alunecând la curbe. *Of, Doamne! Of, Doamne!*

Dacă Edward găsise biletul de șantaj…

Dacă se dusese să-l înfrunte pe șantajist…

Era evident că șantajistul nu avea simțul onoarei și probabil că era periculos. Cum avea să reacționeze dacă se vedea încolțit? Doar Edward n-avea de gând să-l provoace la duel pe un astfel de om? Gemu. Oh, ba da, exact așa ar face. Dacă pățea ceva, urma să fie numai vina ei.

Anna fugi pe hol, trecu pe lângă Dreary, care încă tremura, și deschise cu forță ușa.

– Doamnă! Fanny se luă după ea.

Anna se răsuci.

– Fanny, rămâi aici. Dacă se întoarce contele, spune-i că ajung și eu curând. Se răsuci și își făcu mâinile pâlnie și strigă la trăsura care pleca de lângă casă: *Oprește!*

Vizitiul trase tare de frâie, caii ridicându-se aproape pe picioarele din spate. Se uită în jur.

– Acum ce mai e, doamnă? Nu vreți să vă odihniți puțin, acum că ați ajuns la Londra? Doamna Clearwater…

– Trebuie să mă duceți la Grota Afroditei.

– Dar, doamna Clearwater…

– *Acum.*

Vizitiul oftă istovit.

– Bun, deci pe unde o luăm?

Anna îi dădu niște instrucțiuni succinte, apoi se urcă în trăsura din care coborâse nu demult. Se apucă de curelele de piele și se rugă: „Oh, Doamne, fă să ajung la timp”. Nu și-ar fi iertat-o niciodată dacă Edward păția ceva.

Drumul cu trăsura i se păru interminabil, dar în sfârșit coborî și urcă în fugă scările lungi de marmură. Înăuntru, Grota Afroditei răsuna de pălăvrăgeala și de râsetele petrecăreților de noapte din Londra. Fiecare dandy tânăr, fiecare crai în vârstă, fiecare doamnă care încălca granița fină a respectabilității părea să se fi adunat la Grota Afroditei. Mai erau cincisprezece minute până la ora nouă, și lumea care se îmbulzea era zgomotoasă, neinhibată și nu puțin beată.

Anna își strânse mai tare mantaua. Camerele erau fierbinți și miroseau a ceară, a trupuri nespălate și a băuturi alcoolice. Cu toate acestea, își ținu mantaua pe ea, ca un fel de barieră subțire între ea și mulțime. Își ridică la un moment dat privirea și văzu cupidoni cu priviri pofticioase pe tavan. Aceștia trăgeau la o parte un voal pictat, dezvăluind o Afrodită rozalie și voluptuoasă înconjurată de o… ei bine, de o orgie.

Afrodita părea să-i facă cu ochiul, atotcunoscătoare.

Anna își mută degrabă privirea și își continuă căutarea. Avea un plan simplu: să-l găsească pe șantajist și să-l scoată din Grotă înainte să ajungă Edward la el. Problema era că nu știa cine era șantajistul. De fapt, nici măcar nu știa dacă era bărbat. Agitată, se uita în același timp și după Edward. Poate dacă ar fi reușit să-l găsească înainte să apară șantajistul, l-ar fi putut convinge să plece pur și simplu. Dar îi era destul de greu să-și imagineze că Edward ar fi renunțat la o luptă, chiar și la una pe care era posibil s-o piardă.

Intră în salonul principal. Pe divanuri stăteau cupluri, în timp ce filfizonii umblau căutând distracția serii. Își dădu imediat seama că ar fi fost prudent din partea ei să se miște încontinuu, așa că se preumblă prin cameră. Tema clasică a picturilor se continua și aici, cu diverse scene reprezentându-l pe Zeus seducând domnițe. Cea cu Europa și Taurul era deosebit de sugestivă.

– Ți-am spus să aduci un manșon, auzi Anna o voce arțăgoasă în dreptul cotului.

În sfârșit.

– N-o să-ți plătesc prețul ridicol pe care l-ai cerut. Șantajistul nu arăta chiar atât de înfricoșător. Era mult mai tânăr decât se așteptase ea, cu o bărbie retrasă care-i părea cunoscută. Anna se încruntă. Ești filfizonul de la prelegere.

Bărbatul părea iritat.

– Unde sunt banii mei?

– Ți-am spus deja, nu-ți plătesc. Contele e aici și e în interesul tău să pleci chiar acum, înainte să te găsească.

– Dar, banii…

Anna bătu din picior exasperată.

– Uite ce-i, păduche cu creierul cât un bob de mazăre, n-am bani cu mine și chiar trebuie…

O formă mare îmblănită sări din spatele Annei. Se auziră un țipăt și apoi un mârâit jos, groaznic. Șantajistul se prelinse pe podea, acoperit aproape complet de Jock. Colții mastiffului erau la doar câțiva centimetri de ochii lui, iar părul de pe spinare i se zburli în timp ce-și continuă mârâitul amenințător.

Cu întârziere, o femeie țipă.

– Ține-l, Jock, spuse Edward înaintând. Chilton Lillipin. Trebuia să-mi imaginez. Probabil că ai fost la prelegerea fratelui tău mai mare, ieri.

– La naiba, Swartingham, ia fiara asta de pe mine! Ce-ți pasă ție de o târ…

Jock lătră, aproape smulgându-i nasul. Edward își puse o mână pe ceafa câinelui.

– Cu siguranță îmi pasă de această *doamnă*.

Lillipin miji ochii cu șiretenie.

– Atunci sunt sigur că vei cere satisfacție.

– Normal.

– Secunzii mei îi vor contacta…

– Acum. Chiar dacă Edward vorbi încet, vocea lui o acoperi pe a celuilalt.

– Edward, nu! Tocmai asta încercase Anna să evite.

Edward o ignoră.

– Secunzii mei sunt aici.

Vicontele Iddesleigh și un bărbat mai scund, cu ochi verzi atenți înaintară. Îl priveau cu grijă pe cel căzut. Vicontele zâmbi.

– Alege-ți secunzii.

Lillipin se uită prin cameră. Un tânăr, cu cămașa scoasă din pantaloni, îl trase pe tovarășul lui care se clătina pe picioare în fața mulțimii.

– O să-ți fim noi secunzi.

O, Doamne!

– Edward, oprește-te, te rog, spuse Anna încet.

Contele îl trase pe Jock de pe Lillipin și-l duse spre ea.

– Păzește!

Câinele rămase ascultător în fața Annei.

– Dar…

Edward o privi sever, întrerupând-o și își dădu jos haina. Lillipin sări în picioare, își dădu jos haina și vesta și trase sabia. Edward o scoase din teacă pe-a lui. Cei doi bărbați stăteau față în față într-un spațiu care se eliberase brusc.

Totul se întâmpla prea repede. Era ca un coşmar pe care nu-l putea opri. În încăpere se lăsase tăcerea, toate chipurile întorcându-se avid spre cei doi, dornice să vadă sânge.

Bărbaţii se salutară, ridicându-şi săbiile spre faţă; apoi îşi îndoiră uşor genunchii, ţinând săbiile înainte. Bărbatul mai tânăr era mai slab şi mai scund decât Edward şi avea o postură conştient elegantă, cu mâna stângă curbată într-un arc graţios în spatele capului. Lillipin avea o cămaşă de in cu dantelă belgiană care flutura când se mişca. Edward era solid şi îşi ţinea mâna liberă întinsă în spate pentru echilibru, şi nu pentru eleganţă. Vesta lui neagră era bordată doar cu o panglică subţire, iar cămaşa albă nu era deloc înzorzonată.

Lillipin râânji.

– En garde! Bărbatul atacă, mişcându-şi furios sabia.

Edward pară atacul. Sabia lui alunecă şi se frecă de cea a adversarului. Se dădu înapoi doi paşi când Lillipin avansă, cu arma sclipind. Anna se muşcă de buză. Era în defensivă? Lillipin păru să gândească acelaşi lucru. Buzele i se curbară într-un râânjet cleios.

– Chilly Lilly a ucis doi bărbaţi anul trecut, cârâi o voce din mulţimea strânsă în spatele ei.

Anna inspiră scurt. Auzise despre tinerii din Londra care se amuzau provocând şi ucigând spadasini mai puţin iscusiţi. Edward petrecea mai mult timp pe la ţară. Oare putea să se apere măcar?

Bărbaţii se mişcau într-un cerc strâns, sudoarea lucind pe feţele lor. Lillipin plonjă înainte şi sabia lui se izbi de-a lui Edward. Mâneca dreaptă a lui Edward fu sfâşiată. Anna gemu, dar nici o pată roşie nu-i mânji pânza. Lama lui Lillipin ţâşni înainte, ca o lovitură de şarpe, şi muşcă din umărul lui Edward. Edward mârâi. De data aceasta, picături stacojii căzură pe podea. Anna o porni înainte, dar o opri Jock care o prinse uşor de braţ.

– Sânge, strigă Iddesleigh, urmat îndeaproape de secunzii lui Lillipin.

Nici unul dintre spadasini nu şovăi. Atacară din nou. Mâneca lui Edward se făcu încet de un roşu aprins. Cu fiecare mişcare a braţului, sângele cădea pe podea, picături strălucitoare transformate numaidecât în pete de picioarele combatanţilor. Nu trebuiau să se oprească la primul semn de sânge?

Doar dacă nu se luptau până la moarte.

Anna îşi vârî pumnul în gură ca să-şi înăbuşe un ţipăt. Nu-l putea distrage pe Edward acum. Rămase complet tăcută, ochii strălucindu-i din cauza lacrimilor.

Brusc, Edward fandă o dată şi încă o dată. Piciorul din faţă îi tropăi feroce pe podea, când atacă. Lillipin căzu pe spate şi-şi ridică sabia ca să-şi apere faţa. Edward făcu o mişcare circulară controlată cu braţul; lama îi străluci şi trecu peste arma adversarului. Lillipin scânci de durere. Sabia îi zbură din mână, alunecând zgomotos prin cameră. Edward stătea în picioare, apăsându-şi vârful armei în pielea moale de la baza gâtului lui Lillipin.

Tânărul respira greoi, ţinându-şi mâna dreaptă sângerândă cu stânga.

– Poate că ai câştigat acum, din pur noroc, Swartingham, gâfâi Lillipin, dar nu mă poţi împiedica să vorbesc după ce plec de-aici…

Edward îşi aruncă sabia şi-l pocni. Lillipin se clătină, cu braţele larg deschise, şi căzu la podea cu o bufnitură. Rămase nemişcat.

– De fapt, pot să te-opresc, bombăni Edward, şi îşi scutură mâna dreaptă.

Se auzi un oftat trist chiar în spatele Annei.

– Știam c-o să apelezi la pumni, într-un final.

Vicontele Iddesleigh trecu pe lângă ea.

Edward păru ofensat.

– M-am duelat mai întâi cu el.

– Da, și stilul tău a fost atroce, ca întotdeauna.

Bărbatul cu ochi verzi trecu pe lângă Anna pe cealaltă parte și ridică tăcut sabia lui Edward.

– Am câștigat, spuse Edward tăios.

Vicontele râânji.

– Din nefericire.

– Ai fi preferat să mă fi învins el? îl întrebă Edward.

– Nu, dar într-o lume perfectă, forma clasică ar câștiga de fiecare dată.

– Slavă Domnului că nu trăim într-o lume perfectă.

Anna nu mai suportă.

– *Idiotule!* Îl lovi pe Edward peste piept, dar apoi își aminti și îi rupse frenetic mâneca însângerată.

– Draga mea, ce…? Edward părea netulburat.

– Nu-i de-ajuns c-a trebuit să te lupți cu bărbatul ăsta îngrozitor, gâfâi ea, cu vederea pe jumătate încețoșată din pricina lacrimilor. Dar l-ai și lăsat să te rănească. Sângerezi peste tot. Anna reuși să-i desfacă mâneca și ameți când văzu spintecătura îngrozitoare de pe umărul lui frumos. Și-acum probabil că vei muri. Oftă și își apăsă batista, deloc potrivită, pe rană.

– Anna, scumpa mea, taci.

Edward încercă s-o cuprindă în brațe, dar ea îl împinse la o parte.

– Și pentru ce? Ce-a meritat să te duelezi cu bărbatul ăla îngrozitor?

– *Tu,* spuse Edward încet, iar ea își ținu respirația. Tu meriți orice și totul. Chiar și să sângerez până la moarte într-un bordel.

Annei i se puse un nod în gât și nu mai putu vorbi. El își trecu drăgăstos mâna peste obrazul ei.

– Am nevoie de tine. Ți-am spus asta, dar mi se pare că nu m-ai crezut. Inspiră și ochii îi străluciră. Să nu mă mai părăsești vreodată, Anna. Data viitoare nu voi mai supraviețui. Vreau să te căsătorești cu mine, dar dacă n-o poți face… Înghiți în sec.

Pe Anna o podidiră din nou lacrimile.

– Atunci măcar nu mă mai părăsi, șopti el.

– Oh, Edward.

Ea oftă, în timp ce el îi cuprinse fața cu mâini însângerate și-o sărută tandru. Apoi îi șopti răgușit:

– Te iubesc.

Anna auzi niște urale și câteva fluierături ca prin ceață. Vicontele își drese vocea lângă urechea ei. Edward își ridică ușor capul, dar nu-și mută privirea de la Anna.

– Nu vezi că sunt ocupat, Iddesleigh?

– O, într-adevăr. Toată Grota poate vedea că ești ocupat, de Raaf, spuse vicontele sec.

Edward își ridică privirea și păru să observe pentru prima oară că aveau spectatori. Se încruntă.

– Așa e. Trebuie s-o duc pe Anna acasă și să chem pe cineva să se uite la asta – arătă spre umăr. Se uită la Lillipin care, încă inconștient, saliva acum. Te ocupi tu de asta?

– Bănuiesc că trebuie. Vicontele își țuguie buzele dezgustat. Trebuie să fie vreo navă care pleacă spre vreo destinație exotică în noaptea asta. Nu te deranjează, nu-i așa, Harry?

Bărbatul cu ochi verzi rânji.

– O să-i prindă bine o călătorie pe mare.

Îl apucă pe Lillipin de picioare. Vicontele Iddesleigh îl prinse de celălalt capăt, deloc blând, și-l ridicară împreună pe Chilly Lilly.

– Felicitări. Harry dădu din cap spre Anna.

– Da, felicitări, de Raaf, spuse vicontele tărăgănat când trecu pe lângă ei. Sper că merit o invitație la nuntă, nu-i așa?

Edward mârâi.

Chicotind, vicontele ieși, cărând bărbatul inconștient. Edward o prinse pe Anna de braț și începu să o împingă prin masa de oameni. Pentru prima dată, aceasta observă că Aphrodite urmărea totul de la marginea mulțimii. Anna rămase gură-cască. Doamna era acum cu un cap mai scundă ca înainte și avea niște ochi verzi ca de pisică pe sub mască. Părul îi era pudrat cu praf auriu.

– Știam c-o să te ierte, toarse Afrodita când Anna trecu pe lângă ea; după care spuse tare: Băuturi pentru toată lumea din partea casei, în cinstea dragostei!

Mulțimea răcni în spatele lor, în timp ce Anna și Edward coborâră scările din fața clădirii spre trăsura care îi aștepta. Edward lovi acoperișul și se prăbuși pe perne. Nu-i dăduse drumul nici o secundă și acum o trase în poala lui și-i acoperi gura. Abia după câteva minute Anna putu să inspire.

El se retrase doar ca să o muște ușor de mai multe ori de buza de jos.

– Vrei să te căsătorești cu mine? Respira atât de aproape de ea, că-i simțea aerul expirat pe față.

Pe Anna o podidiră și mai mult lacrimile.

– Te iubesc atât de mult, Edward, spuse ea printre sughițuri. Și dacă n-o să avem niciodată o familie?

El îi cuprinse fața în mâini.

– Tu ești familia mea. Dacă nu vom avea niciodată copii, voi fi dezamăgit, dar dacă nu te am niciodată pe tine, voi fi devastat. Te iubesc. Am nevoie de tine. Te rog, ai încredere în mine și fii soția mea.

– Da. Edward o săruta deja pe gât în jos, așa că-i fu greu să rostească cuvântul, dar o spuse oricum din nou, pentru că era important s-o spună. *Da.*

Epilog

Vântul de Vest zbură cu Aurea spre un castel din nori înconjurat de păsări care se roteau prin aer. Când se dădu jos din spinarea lui, un corb uriaș coborî lângă ea și se transformă în Prințul Niger.

– M-ai găsit, Aurea, dragostea mea! spuse el.

Pe când vorbea Prințul Corb, păsările coborâră din văzduh și se preschimbară rând pe rând în bărbați și femei. Se auziră strigăte de bucurie în rândul servitorilor Prințului Corb. În același timp, norii se risipiră din jurul castelului, dezvăluindu-i că se afla de fapt în vârful unui munte măreț. Aurea era uimită.

– Dar cum se poate așa ceva?

Prințul zâmbi și ochii lui de abanos sclipiră.

– Dragostea ta, Aurea. În sfârșit, dragostea ta a rupt blestemul…

din *Prințul Corb*

Trei ani mai târziu…

– Și Aurea și Prințul Corb au trăit fericiți până la adânci bătrâneți. Anna închise încet cartea cu copertă de piele roșie marocană.

– A adormit?

Edward trase de bucata de mătase, ca să îl protejeze pe copilaș de soarele după-amiezii.

– Îhî. De ceva timp, cred.

Se uitară amândoi la fața lui ca de îngeraș. Fiul lor stătea întins pe perne de mătase rubinii, puse grămadă în centrul grădinii împrejmuite a conacului. Membrele lui micuțe erau întinse, de parcă ar fi adormit în timp ce se mișca. Buzele trandafirii i se țuguiau peste cele două degete pe care le ținea în gură și o briză ușoară îi flutura cârlionții ca de corb. Jock stătea întins lângă omul lui preferat, fără să-i pese de mâna durdulie care-l prinsese de o ureche. În jurul lor, grădina înflorită era superbă: o multitudine de flori se revărsau pe cărări într-o exuberanță de culori și trandafiri cățărători acopereau aproape în întregime zidurile. Aerul era plin de mirosul lor și de zumzetul albinelor.

Edward se întinse spre ea și-i luă cartea din mână. O așeză lângă rămășițele prânzului lor, după care luă un trandafir roz din vaza care se afla în mijlocul păturii pentru picnic și se apropie de soția lui.

– Ce faci? șuieră Anna, deși cam știa răspunsul.

– Eu? Edward încercă să pară inocent în timp ce îi trecu trandafirul peste sâni. Fiul lui se pricepea mult mai bine la asta.

– Edward!

O petală îi căzu în decolteu. El se încruntă, prefăcându-se alarmat.

– Aoleu!

Degetele lui lungi pătrunseră între sânii ei, căutând petala, dar nefăcând altceva decât să o împingă și mai jos. Nu prea reușea s-o găsească și își tot trecea degetele peste sfârcurile Annei.

Ea îl lovi peste mână, fără convingere.

– Oprește-te. Mă gâdilă. Chicoti când el îi prinse un sfârc între două degete.

Edward se încruntă.

– Șșșt. O să-l trezești pe Samuel. Corsetul ei cedă. Trebuie să fii foarte, foarte tăcută.

– Dar Mama Wren…

– S-a dus să vadă cum se descurcă Fanny la noul ei post, în ținutul alăturat. Respirația lui îi gâdila sânii expuși. Nu se întoarce până diseară.

Îi luă un sfârc în gură.

Annei i se tăie respirația.

– Cred că sunt din nou grea.

Edward își ridică imediat capul, ochii lui negri strălucind.

– Te-ar deranja un alt copil atât de curând?

– Mi-ar plăcea enorm încă unul, spuse ea, după care oftă fericită.

Edward primise vestea mult mai bine ca la prima sarcină. Din clipa în care Anna îi spusese despre prima sarcină, fusese îngrozitor de abătut. Făcuse tot posibilul să-l liniștească, dar se resemnase cu gândul că avea să-și revină complet doar după naștere. Și într-adevăr, Edward stătuse lângă ea, alb ca varul, în tot timpul travaliului. Doamna Stucker se uitase o singură dată la viitorul tată și trimisese după coniac, de care Edward refuzase să se atingă. Cinci ore mai târziu, se născuse Samuel Ethan de Raaf, viconte de Herrod. Posibil cel mai frumos bebeluș din istoria omenirii, cel puțin așa credea mama lui. Edward băuse aproape o treime din sticla de coniac înainte să se urce în patul mare, alături de soția și de fiul lor nou-născut și îi îmbrățișase pe amândoi.

Acum îi ridică fustele Annei și se așeză între coapsele ei goale.

– De data asta va fi fată.

O sărută pe gât, în sus. Îi acoperi sânii cu mâinile și cu degetele mari îi mângâie sfârcurile. Anna gemu.

– Ar fi drăguț și încă un băiat, dar dacă e fată, știu deja ce nume o să-i pun.

– Care? O ciupi de ureche, iar Anna îi simți erecția apăsând-o.

Probabil că nu o mai asculta, dar îi răspunse oricum:

– Elizabeth Rose.

Mulțumiri

Îi mulțumesc impresarei mele, SUSANNAH TAYLOR, pentru jovialitatea și sprijinul ei neclintit; redactorului meu, DEVI PILLAI, pentru entuziasmul ei minunat și gusturile ei excelente; și partenerei mele de critică, JADE LEE, care m-a îmbiat cu ciocolată în momente cruciale și mi-a repetat neîncetat: „Crede!”